

חילים מן השנים

עידו לא יודע

בחאלמא	11
שש שו	12
זה	13
זהו זה	14
באתם	15
Perspective Sonate	17
כתבי סתרים כבי הנר	18
צוק ברחוב	20
כלוב לאיבוד	21
זה הסיפור כולו	24
Golden Path	26
פיל עבה	27
ועוד איך	28
Malicious Smile	29
שינויים בהרגלי הזרימה	30
שחיית בוקר בזרם תת קרקעי	35
Life in Grammar	38
Well	39
ימים של ביניים	42
עידו לא יודע שלכם	43
האופק של החולמים ושל הלוחמים	48
זה "הוא"	50
רגע לפני	51
הוא מגיע	52
רגעי תעתועים	55
תרגילי קספר ורוחות שעשועים	57
אני, הצרצר והנמלה והכבשים	59
הוא מתגלגל לו מבפנים	61
מציאות מ-'ת' ועד 'א'	63
מילים צבעים	67
לעגון בסבלנות	70
מבעוד מועד	73
מה כבר יצא מזה	76
הסוף וההתחלה	78
לשלושתנו	81

תפקיד	84
הקיץ הגיע	87
מדד הדאו	89
1:45	91
3:51	98
רבע מן החיים	103
ואז "אני"	104
אסטרונאוט – כרונאוט	106
עוד שילוש-שילוט	112
זמני אנרגיה	118
מסר פשוט	121
כך חשב אדם	122
עיר משבר	123
תיקון טעות תאונה	124
Mama Knows and Papa Lies	125
At the end of the day	128
I had a song	129
Write a Drawing	133
You reMained and with Man	134
נותרת ועם אדם	137
לכתוב ציור	139
היה לי שיר	140
בסוף היום	142
משמר האלים	143
עם בוא הברורים	144
חזון המילים	147
תהליכי מחשבה	148
ראיתי	149
זו היא ואני	150
לפני...	151
Pink Lines	152
Perfection does exist	153
מהי תכלת?	154
כניעת שבע השנים	156
בועות	158
חג הקציר, עת האסיף	160

טמטום של חוק	162
דיאטה	164
תקליט הבחירה	166
האיש השחור	168
אדם עולם	171
אותיות וצבעים	173
קשקוש חיים	175
ת.ז. בבקשה	177
מות הדמות	179
לתקן בכסף	182
מערכת יחסים	184
ייצוג הולם	187
Smooth Montpellier Ride	189
Logging	190
awaiting treasure	192
Childlike Rain	193
Log from Montpellier	194
Log Montpellier continue	199
יומן ליל סילבסטר	209
Log 2-Jan-2017	210
לבדי ולא בכדי	211
סיפור תספורת	212
החפצים הנודדים	214
לשחות ולהיות	216
Food 'n Mood	218
הסיפור מטייל לו	219
חיבור של כמה רגעים	223
כשאני	226
Ship, Captain, Sailor	227
סיפור בספריה היומיומית	229
צועדים אנו - פרק א'	232
הצורך הפשוט	237
Bringing Hearts Together	242
קירוב לבבות	245
הִיָּה	247
Be	249

חיבוק המחר - כעת - נשיקת האתמול	251
Yesterday's Kiss - Tomorrow's Embrace – Now	255
Pinball Me	258
Dime time - One Hand Clap – Waiting	260
False Fears	262
גוף-מילה-נשימה, זמין לרקוד?	264
קשיחות משתנה	266
נשמטתי	268
רק רגע	270
לחרוש בעיר	271
Who	272
יצור דם	273
לשחור בלי לבחור	274
חשבון	275
תחילת המתנה	276
כאן וכאן	277
משחק קלפים	278
דרך מוצא	280
גם מזה וגם מזה	282
בחירת שלום	285
עולם כמנהגו	288
כותנת בית חולים, סיגריה, ים	290
Hospital Gown-Cigarette-Sea	292
The Storm	293
הסערה	296
עלה רוח קרקע	299
Leaf Wind Ground	301
Assi in Varanasi	303
איני מודג	304
די-טימי-אינ	306
איך שגלגל מסתובב	308
מיקולקה	309
לא יודע	312
ניווט יומי	315
ספרן ספרים	317
בהדמפ	318

אודי	320
איוב	324
ימי בריאה	325
שם השיר	327
כבוד לחופש, חופש לכבוד	331
מאקז עיניים	332
מיץ לא משחק	335
שאלה פתוחה	337
לונדון בוערת	341
הבן, האב ורוח הספר	345
זוג – בן או בת	347
יחסי גומלין	351
אני, אתה, הוא והיא	354
זוג או פרד	356
קפה ניסים	358
אפשרי	360
קפה חולין שכינה	361
חומות	364
אָנִי	366
גיבור-אב	367
צמד חמד	368
Side Slide	369
תלוי	371
פחד סרק	374
פסיעה נוספת בשביל	376
עוד יום שכזה	377
Maybe	378
Sometimes a bit different	379
לעיתים קצת אחרת	380
Be Full a Girl	381
Price of our Kiss	382
I am waiting (Leila)	383
Mind Demotion	384
Time-less	386
Time-less (Original)	387
Man Plan	388

Child Simply Play	389
Bring me back to the hole	390
Silent Dance?	391
My Truth Alone	392
Last Chord	393
היא	394
She	395
Vague yet Clear	396
שיר לא ארס	397
טרם ילדה	398
YOU	399
כובד השיריון	400
Armour's weight	401
שיר לאבא	402
מכתב לאבא	403
תהומות	410
טביעות	413
כל יום הוא...	414
Every day is...	415
ימים של שלום	416
THE STREET	417
הרחוב	418
עמוד ריק	419
Blank	420
ריקנות	421
Emptiness	422
שינוי	423
Change	424
קסומה פינה	425
כסף	426
קצת אחרת	427
שירה	428
בארץ זרה	429
בחנות של החיים	430
אקורד סיום	431
תפאורה	432

יום	433
זר	434
צד	435
קושי	436
מציאות	437
בשקט	438
בחוץ כשצפוף	439
מחליט להתחיל לכתוב	440
Decide to start writing	441
Tangled Rope	442
Return Home	443
Home	444

14 July 2021
13 July 2021
09 July 2021
16 June 2021
26 March 2021
25 March 2021
4 March 2021
2 March 2021

בסוף היום
חזרתי
אף אם לרגע
להיות
מן המניין.
אף אם לרגע.

שברירי מילים
שברירי תמונות

שבריר אדם
ומטומטם.

זה "הוא" גורר אותי ומבלגן
זה "הוא" שכל יום מארגן
מנסה ללא הצלח
להיות מרשים במזג לח
למשוך קהל, אף אם אחד
אחרת כל כוחו נכחד
וכך מפגין הוא את השריר
גם במזג כה סגריר
ואין זה עניינו בכלל
לשמור על רכב משוכלל
גם לא על פעוט בן יום
אך הוא עדיין בחלום
כמה לדעת להכיר
כמה להזכיר
שקיים ויש לו נוכחות
עבור הרוב מרגיש פחות
אף שלהרגיש אינו יכול
אין קטן גם לא גדול

הוא פה והוא קיים וגם אינו
וזהו גזר דינו

"זה לא אני",
הוא אמר
"ואין בכוחי לשנות
זאת."

"בסוף אני תמיד מסתדר!"

Perspective Sonate

When I don't wait, I take the bait
Then what I see, is what needs to be
and not what is, which brings no ease.
I see what I think I want here to transform
as I go farther from my form.
My Mind tries to solve the need, it pays no heed.
All to avoid mishap, I fall into a gap.
Busy in mental disarray, it's a price I have to pay,
since I'm simply human, yet there's another way.
In both, I have no choice, it's luck
that either dumbs me as a duck
and puts me in life's shooting range
or in response it brings the change.
Then all is left is reactive navigation. Right?
Observing survival fears and not what might...

שוב כתבי סתרים בחושך נאמרים.
אוויר במרחב סגור, חלקיקי תחושות. חזיונות.
מתיימר שלא לשכתב את העתיד.
הכל כה ברור כעת.
פטירות דאשתקד כבר חלפו מן העולם.
משהו אחר מגיח מבין כותלי הבנתי.
חלקיקים ממשיכים לבעבע -
כסף ירוק, שינויים בהרגלי הצריכה -
אין מה להיזהר.
כוחות שומרים עליי מליפול.
משפחה – סופו של תהליך הינו רק תחילתו של אחר.
אלו מילים שנאמרו שזורות בתערוכת הפרחים.
אני מוסר כדור ותופס כדור.
הכל כל כך ברור במעטפת אשליות זו.
אני איני יכול לראות, אך הוא יכול לראות
והוא מובילני בחשכה.
קראוהו אלוהים בעבר, שמו כעת איני ידוע,
או שאולי "אינו יודע".
זה שאינו יודע לשאול תמיד נעלם בחודש פסח.
הישוב לשולחן? כבר נשאלה שאלה בין קרקע לשמיים.
מרחף במישורי הגבעות וההרים הירוקים -
מקומות לא לי.
לא נותר אלא לצפות בסרט נע אל מולי.
אנרגיה מבעבעת מבפנים עתידה לחלוף.
זה אינו סיפור חוזר, זוהי תחפושת אחרת.
אין להישמר כעת, נפרצו הגבולות.
זהו אינו קולי מדבר ועם זאת אין לדעת.
נותר להיות מין משוגע – גם באש הנאחזת תוך שמירת מרחק מה.
קרוב אך רחוק – זו הנוסחא – בינתיים.
להבת הנר בחדרי ראשי מהבהבת בחוסר מנוח, חוסר החלטיות -
זה היופי.

מעיד על שינויים ברורים לעין ונטולי המשמעות.
זר לא יבין זאת וגם אנוכי.
הנמר אשר הסתתר בין השיחים שכוב כעת על בטנו מגרגר.
שבעה פלאי תבל, אך אחד טרם נחשף.
נותן לפלא השמיני, או התשיעי, לפרוץ גבולות מוכרים.
זהו לבינתיים. לא נותר אלא לפענח כתבי סתרים
שהחיים ממשיכים להגיש בפני הקורא.
משהו המת(ח)בא מאחוריי הווילון,
ממש כמו לכתוב לאור הנר כשלא ניתן לראות מה נכתב
ונותר רק לסמוך כי נכתב על הדף. הרי נותר לסמוך
רק עליו שינחני.
פחד מן הלא נודע.
פחד מן השם.
אין פחד שמו.
מעטים מצאוהו.
מעטים אימצוהו.
בודדים נשארו במחציתו.
קולות מגיחים משמאלי – עתיד.
קולות נדמו מימיני – עבר.
הווה מאגד את הכל.
לא ניתן כבר לעצום עיניים מול הנמר המגרגר.

9 במאי 2018 7:08

חוף ים מעל צוק, תכנית בריחה.
לא פה הוא רוצה להיות, בעיניים עצומות.
אני לא יודע לאן, בעיניים עצומות.
תריס מוגף ואור חלוש נכנס פנימה,
אל חדר, אל תוכי, בעיניים עצומות.
הוא כבר החל כותב את תכניתו
ויותר אינו מעוניין בה.
לפני רגע שכוב על הגב, חוף ים וצוק.
ללכת לאי שם כל כך קל בעיניים עצומות.
להישאר כאן זו מעלה אחרת.
לפתע תכנית הבריחה כבר לא נראית ממשית
ומקבלת תפנית מסקרנת בדמות דיו
השפוך על הנייר.
הוא פסק מלרצות לברוח.
הוא ולא אני.
כך רגלי מעוגנת בריצפה.
הוא פתאום אינו יודע על מה לחשוב
ואין לו צורך.
הוא התחיל.

10 במאי 2018 (בוקר)

הוא מלא דאגות, הוא בן אנוש.
האמנם?
עשוי מלא, אינסוף, קולות בראש.
מדויק יותר.
מוטרד מעשייה, נכון יותר לומר
מאי עשייה.
לא לימדוהו אחרת – שלושה עשורים.
לול תרנגולות בחוץ, מקרקרות אליו.
להקת תרנגוליום משוכנעת בצדקתה.
קל כל כך לשבת בכלוב שלו ולקרקר
בקול שקט, ללא קול, בפנים.
כמו מים בקומקום הבאים לידי רתיחה.
מילותיו שחררוהו מלחץ העשייה.
לחץ שאינו תחת משרתו, תפקידו
כלל וכלל.
אך את הכללים בהחלט מנסה הוא
ליצור. יש לסור למרותם, הבל הבלים.
אזי רותח הקומקום ואדי מחשבתו מצווחים
להם בחלל קופסא המבוססת רובה על מים.
שאר הרבדים, מים, אין לחץ, ורק האדים
הצווחים משוועים דרכם לצאת ומנסים להניע
הרכבת.
אך עדיין אין נוסעים ועוד לא שעתה של
הרכבת לנסוע ובכל זאת מקטר הוא בראש
חוצות.
ילד בן 5, לערך, משחק ברכבת צעצוע
של החיים.
כבר לא ניתן לקחתו ברצינות, אלא

בשעשוע.

זהו לא היופי, עיקר המהות, עקר מיסודו.
הוא נכשל בהנעת הרכבת והחל בוכה
וצווח.

בתוך קופסא אדים ממלאים את החלונות.
מישהו בא ללטפו ונרגע אך לרגע.
בחלל האוויר בכלוב בו הוא שרוי מתחיל
להתרגל למציאות דמיונית חדשה.
רכבת הצעצוע מפוזרת לה על הרצפה
ובקרן אווז כבר מישהו אחר.
הקטר החליף מקומות עם הקרן וכעת
ממתינים שניהם לשעתם.
ניסו לרגע להיות האחר.
קרן של קיטורים יוצאת כשהוא מנסה
להיות משהו אחר ועם זאת אינו רואה
שהוא זה, בדיוק ולא אחרת.
זר לא יבין זאת והוא לא יבין זר
ובכל זאת נוסעות שתי רכבות על פסי
רכבת מקבילים באותה העיר, מאותה
תחנה ולאותו כיוון ובכל זאת נפרדים.
והוא?

התחיל בדאגה וסיים בחיוך לשמע צליל
קולם של הברווזים, גה-גה-גה.
דא. וגם החיוך נעלם.

יש דברים שאתה חושב
וזה העניין.
יש דברים שאתה חושב
וזה הזמן.
וילדה שעוד מעט תתבגר
וחוקי הטבע שלא ממש
ממהר.

ביומן בית הספר הם
אינם כתובים
אך הם כתובים
משכבר הימים
ואב וביתו ואני והיא
ואני ואתה פה קוראים
לה בשמה.
לילדה שאוכלת גלידה,
לילדה שלי ושלך,
אך אינה שלי ושלך,
אך אינה שלנו אך
ביחד עימנו.

גדלה היא עקב
בצד אגודל
גדלה היא בצל
של יצור מגודל
גדלה היא תחת
קורת השמש
ותחת קורת הגג
ותחת מבנה ממוזג.

זו הילדה שלי ושלך וגם לא.

זה הסיפור כולו.

Golden Path

And what we knew over Geometries in ancient Times
And what we knew about our lives
And what we knew about love and two
where three formed past & future
where we are formed.

And what is it then?
What is it we were taught in school of Golden Path?

המערכת עמוסה ואנשים עם עור של פיל
ואולי זה אני, יתוש קטן
נמחץ בין צלילים אשר עוברים באוזניים
ועור של פיל זה רק ביטוי
אך משאיר עקבות גדולות בבוץ טובעני

ואולי זה אני ואולי זה היא
ששומעת קולות בתוך הראש
ומצלצלת בפעמון ומזמינה שירות
אשר ייקח אותה לנתיב מואר
שייקח אותה על סוס המחר

והיה חלום על ישו ועל זקן
ואולי כולם רכבו על פיל
וייתכן שהתבלבלתי ונפלתי
וייתכן שעור הפיל היה של הפיל
וייתכן שהאנשים רכבו אל המחר

וייתכן שבאופק הרוח תנשוב
ובינתיים קולות המונים
ובינתיים עור של פיל של המון אדם
ובינתיים צלילים בתוך הראש
ובינתיים צועדים אנו כאן יחד

ואת המדבר חצינו
ואת הים בכינו
והתעטפנו בעור של פיל, עבה.

יש לה משהו להגיד
והיא אומרת... ועוד איך!

ויש לה משהו להגיד
והיא אומרת... ועוד איך!

בשפות שונות
בגופים שונים
בצלילים שונים

במצבי רוח שונים
בתרבויות שונות

ולא תמיד, לרוב,
איני מבין אותן
אין אני מבין
אותן ואת שפתן
והן אינן אותי.

ויש לי משהו
להגיד... ועוד איך!
ויש לה משהו
להגיד.. ועוד איך!

Malicious Smile

She broke every piece of Seriousness
shattering of laughter
&
The Sand

I was once like This.
I was once like this.
Once.

And Twice?
She broke every piece of Seriousness/
She spread sand over my legs
forcing me to join.
Forcing me to rejoice.

No other way when she
& The Sea & Me.

It was her & me & Them
& Ease of Sea
& Ease of See
that I could, at last,
watch all That.

She broke every piece of Seriousness
that was contained in Alald's Vase.

20 05:00 מאי 2019

היו ימים שחלמת על נשיקה
והחיים הביאו לך חיבוק
היו ימים שחשבת על נשיקה
והחיים הביאו לך חיוך
היו ימים שהאמנת שתבוא נשיקה
והחיים הביאו לך מבט עיניים

והמשכת לחלום, לחשוב ולהאמין.
זה לא אתה שחלמת וחשבת והאמנת,
אך נאחזת בכך בכל מאודך.

נאחזת – לא בנשיקה.
נאחזת בניסיון לגלות – מי אתה.
נאחזת בקשרים אלקטרוניים – בתוכך.
נאחזת בתנועות בתוך – ראשך.

וכך בנויים החיים במרחבי
הנשיקה
החיבוק
החיוך
ומבט העיניים.

וכך בנוי אתה על שלל תפקידיך.
הינך "רוצה" תפקיד אחר
בתאטרון.

והסדרן מושיב אותך בכסא אחר.
והבמאי מביים לך סצנה אחרת.
והמוזיקאי מנגן לך תווים שונים.

וקו נמתח בין נשיקה לבין חיבוק
בין חיבוק לבין חיור לבין מבט עיניים.

וגילית על ואודות ומעבר לציורים
אשר הקווים מתחו על בד בלתי נראה.

הסתפקת בלהתרוצץ אנה ואנה
כשכמהת לנוח.
הסתפקת בעין אחת פקוחה
ובאחת סגורה
כשכמהת לעצום שתי עיניך.

לא נותרה לך ברירה
אלא לגלות את עצמך.
אף אם היו ימים שחלמת.
על נשיקה ועל חיבוק ועל חיור ועל מבט עיניים.

צליל קומקום המים הרותחים
החליף הנשיקה.
פרוסת הלחם והחמאה
החליפו הנשיקה.
לחיצה על דוושות הגז והבלם
החליפו הנשיקה.

החיים לימדוך אודות
כמיהה וחלומות
מחשבות וזכרונות
גבר ואישה.

צמדים צמדים
היו המחשבות והזכרונות
מתכנסים אל תיבת נוח

ובעיתות של סופות
היו יושבים המחשבות והזכרונות
ללא אח בוער
עם כסות דקה לעורם
ועם חלום הנשיקה.
ועם תליון.

תליון של אמונה
בכוחם של החיים להתוות לך
את הדרך.
ביכולתם של החיים לנשק אותך
בהצלחתם של החיים לחבוט בך
ולהוציא ממך כל שארית אבק
שהתחבאה בין חוטי השטיח הצפופים
הארוג שתי וערב מארץ לא נודעה.

והנשיקה?
והחלומות?
נותר לך לראות, ילדי.
נותר לך לראות, ילדי.

8 דקות לרכבת "חזרה".
8 דקות ל"אי-שם".
8 דקות להיכן שיש "משהו".

במשך 12 ימים הזרם סחפני.
לימדוני כי אין להתנגד
למערבולת בים.

לימדוני כי המאבק
אל מול המערבולת
מיותר.

45 שנים וכל שלמדתי
זה לשחות בים
בצורות שונות.

זה הכל וזה מספיק.
ב 35 שנה אדם יכול
להגיע – לפסגת חייו.

ב – 35 שנה אדם שאף
להגי – לפסגת חייו.
ומשהגיע?

נותר לנשום אוויר.
הרים? צלול?
בתחנת רכבת!

נותר לרדת מהאולימפוס
בשנים הלא ידועות
שנותרו.

זכרון העבר מחתים
אותי במספר בן 35
ולימדוני לספור ולספר.

ללכת ולדבר ולראות
פסגות ועמקים
וחיים אנושיים.

נותר בשארית חיי
לרדת מן האולימפוס
אליו שאפתי ואליו הגעתי.

יש לחלוק את מרחב האיים.

עם אלו אשר עדיין שואפים.
עדיין שואפים לאולימפוס.

אלו שעדיין מאמינים כי קיים
שם למעלה אוויר צח יותר
מהעמק שלמטה.

4 דקות עבור.
מחצית חיי לערך.
4 דקות לרכבת שתאפסני ותאספני.

מי ששואל אותך "למה?"
לא מבין "מדוע".
ואולי זה אני ש"תקוע".
בין "אני" לבין "לא יודע"
ואולי "אני" שוחה בלי לדעת
לשחות.

ואולי הם אלו שיודעים
ואולי הם אלו שמבינים
ואולי הם אלו שילמדו
אותי, אודות החיים.

אז למה? איני יודע.
התוכלו ללמדני זאת?
התוכלו ללמדני מדוע?
לימדתם אותי לדבר?
התוכלו להסבירני מדוע
את "אני לא יודע"
אינכם מבינים?

הרי בשפה העברית הנני
מדבר
הרי בשפה שלכם הנני
משוחח.
אלו האותיות שלכם.
אלו האותיות שלימדתם
אותי.

אז למה? איני יודע.
אולי זה אני שלא מקבל

אתכם.
אך אני משתמש בכליכם.
אני הולך בדרככם.
"שלום כיתה א'".
טרם ידעתי קרוא וכתוב.

ואף שנים אחורה טרם
"אבא" ו"אמא" עלו
על דל שפתיי.

"אבא" ו"אמא" כבר
עלו על קרנית רשתי.
אך ראייה זו אינה מספקת.
החיווט החשמלי המחשבתי
דרך צלילים ומילים
והוראות שמע.

והיום "אני-חשמלאי"
צופה בלוח החשמל ותוהה.
איני שואל שאלות.
אני מתבונן בתהיה
בחיווט הנוצר.

ואתם שואלים למה?
ואני משיב – "אני לא יודע".

ואתם שואלים מדוע?
ואני משיב "איני יודע".

אני מאזין לצלילים
שאתם מפיקים דרך
אפרכסת אוזני.
הרטט עובר "מבחוץ"

ונכנס "פנימה"
ומתרגם תכוף ל -
"אני לא יודע"
או
"איני יודע".

ידיעת הרטט קיימת
אי שם במחשכים
ואני מוסרה לכם דרך
"אני לא יודע".
מדיטציה? איני יודע.

אתם שומעים במחשכי הרטט
את אשר אתם שומעים מן
אי - הידיעה.

ונדמה שאתם ניצבים בטוח
על אי של ידיעה
ופוחדים לצלול למי הים
המקיפים את אי - הידיעה.
הזמן לשחות? איני יודע.

Life in Grammar

You only see when you need to see.
You only hear when you need to hear.
You only hear the fear
You only bare the truth.

They were a black couple.
They wore a back suite.
They spoke a known language.
They appear to commune.

With me
Separately

Their son is here
Their son is dew
Their son is due
Their son is our son

Shine to meet
me

That I forsee
That is what was told
That was after an apple pie
That was not were we were born.

And still the best cake in and around – magic.
And still I met the black suite couple - Spell.

You don't sit & wait
patiently.

And You See it.
You see the effortful tries.
Patiently.

That establishes a sold currency.
That establishes a solid coin.
New money to be exchanged in
Due time in Dew time.

Where fresh energy will flow.
Where fresh early morning energy
will hand on the leaf and stream
down gravity's law
directly into your open Mouth.

Patiently.
And you watch now
patiently all the impatience.
And the oldest and oddest
of a coin from way back then,
you are flipping in your pocket.

It encapsulates two sides
patience and impatience.

Both of them cease
to exist when I don't speak.

Both of them cease
to exist when I don't write.

Both of them
don't exist.
Both of them
exist only in
your head.

Both sides exist
since you called them.
Both sides exist
since you see them.

Both sides exist
since 'I am' here.
Both sides exist
since 'you are' there.

And 'I' observe
the pendulum of 'I'
swinging side to side.

And 'you' observe me
swinging the pendulum
from side to side.

It was like this
from ages and ages
it was is like this
at any age.

'I' have grown old

but 'I' am young.
'You' have passed away
but 'You' are alive.

'I am' ageless.
And 'you are' nowhere.
But 'you are' limited
and so 'I am'.

'We are' limited editions.
And 'We are' not.

And 'I am' no Silence.
And 'it is' happening.
And shapes and sounds
are making their finest
impression over 'you and I'
over 'US'.

That is That.

(12:14 24 April 2019, Nablus Sweets, Arnhem, NL).

בינתיים כבר לא מנוכר
והזמנים השתנו
וחנויות לבנות
וחלומות לבנים
ולילות לבנים

ובנות עם חששות
ונשים עם חרדות
וילדות של אבות
שונים ומשונים

ואלו סוף ימי הפחד
והחנות עדיין לבנה
והמאכלים מוגשים
כהלכה לכל דורש

אך הימים שהיו חלפו
ואת אלו שיבואו
תחזית מזג האוויר
זונחת לאנחות

אני יושב ואוכל
צהריים ובוקר
ונדמה שהכל במקומו
הילד חזר לגן המשחקים

הישן.

24 אפריל 2019

הרגש כל כך מדבק
ודביק

זו תחושת התמכרות לצאת מן העיר
מרובת הריגוש
עקצוצי עצבנות של התמכרות
עקצוצי עצבנות של התמכרות
לאנשים
התמכרות להתרגשות.

הרגש כל כך מדבק
ודביק

ועדיין אינו מחזיק את שני הלוחות
לעד.

הדבק אינו מחזיק אותי ואותך
לעד.

הרגש כל כך מדבק
ודביק

ועדיין אינני בטוח כי זהו
הרגש.

לימדוני או ניסוני לקוראם,
לאותן תחושות – תחושות ורגש.

אך לעולם לא אדע לבטח

כי הן הרי הן.

זהו רק הסיפור
זהו רק קורס במילון מזורז.

לפיכך 'לא יודע מדיטציה'
שמה פעמיה לפתח דלתי.

אמיתותיה של מדיטציה זו
שלבטח הינה אותו נחש
המכיש זנבו, אותו פרדוקס,
אותה לולאה אינסופית.

הרי לא אוכל לתאר את אותו
מנגנון מכני כ'לא יודע מדיטציה'.

זהו רק אמצעי צליל כדי להציג
הצלילים בצורה אחרת.

השפה המדוברת ניצבת
על פי פחת.

אני רק תחנת מעבר
ומשתמש באותה שפה
כדי לחסלה
כדי לחדשה
כדי לאפשר לה למות
בשקט.

'לא יודע מדיטציה'
אינה הדבר.
היא הפחד והיא החיים.
היא השמחה והיא המוות.

היא כלום.
תמיד היתה ותמיד תהיה.

היא רק כלי כדי לחפור
קבר לצלילים ולאותיות
כדי לספר את הסיפורים
המוארים בחשיכה.

יהיו הולכים אחריה.
אין מנוס.
יהיו קהילות אחריה.
אין מנוס.

אני כותב זאת כעת
כעדות, כסוד, לעתיד
לבוא.

שמה ייתכן וישתנה,
'אני לא יודע מדיטציה'.
אני לא הראשון אשר
צעד בדרך זו.
אני הראשון עבור דבר
כלשהו.
אני האחרון עבור דבר
כלשהו.
מהו? לא אדע.

החופש לא לדעת מגביר את החרדות.
עוצמת אי הידיעה כעוצמת החרדה.
אין מנוס מהשפעת כוחות פיזיקליים.
אין מנוס מהשפעת משוואות מתמטיות.

אין מנוס כי לא נותר אחר מה לרדוף.

כאשר כלו כל הקיצין וכל החורפין,
'אני לא יודע מדיטציה' עמדה במבחן
התום.

תמו הימים ותמימותה עדיין עומדת
למבחן, וגם אני.

רגע אחרי רגע המיינד שלי ושל סובביי
מפעיל את מירב כוחותיו
הוא עושה את מיטב מאמציו לחסל
את הכלי אשר נועד לשנות את התפקיד
החרדתי ההאחזתי שלו עצמו.

אני לא יודע מדיטציה יוצרת חרדות.
להתמודד עם חרדות יש להשתמש בהן.
פחד עבור פחד.
אי ידיעה עבור אי ידיעה.
אתה עצמך עבור אתה עצמך.
המשוואה פעלה כך תמיד.

אני פשוט רואה את התבנית הטבעית
האך כה בהירה מתוך פרקי ההישרדות
אשר מוצגים לפני.

ואדבר על 'לא יודע מדיטציה' כל עוד
אני.
ואספר לך עליה כל עוד 'אתה'.

ובודדים יגיעו אל מחוץ ל'אני'
ואל מחוץ ל'אתה', אל המרחב
הבטוח והמפחיד.

תמים להם ימי האמת הפנימית.

עומדים להסתיים ימי האמת הפנימית.
ימי הדחף למשהו אחר בפתח.
ימי התחלות בפתח.
כל עוד אני חי יש מעגל.
כל עוד אני חי "אני לא יודע מדיטציה".

ואיני יודע עבור מה.
לא ידעתי אז
ולא אדע מחר
ואיני יודע כעת.

מעולם לא ידעתי.
והיו ימים שהתיימרתי לדעת.

שלכם,
עידו לא יודע.
~~שלכם~~ מורה ה'אני לא יודע מדיטציה'.
(דאובן, חלדרלנד, הולנד, ארץ היותר כסף).

האופק של החולמים ושל הלוחמים

אנשים מאמינים שהם עוזרים לך עם פחדים ועם דאגות
ואתה מודה להם על הסבל שהם עברו.
והם מכוונים למטרה בלתי קיימת.
הם מכוונים להימנע מהבלתי נמנע.
המוות, הסבל ההפסד, הקושי.
וכך נראה שזה החומר ממנו הם עשויים.

ואני? מחומר אחר, כנראה.
ואיני רואה את עצמי ונעלמתי מן המישור.
הרחק הרחק אל האופק של החולמים ושל הלוחמים.

The Shapes are not always
clear
The Time is 'doing' its thing
invisibly
The People are taking time and shapes
into reality
Illusion meets a dream for 100 years.
100 years of loneliness – written.
100 years of togetherness – told.

A man knows His Path Not – That is Life.
I was chosen like you to forget.
We are born to forget.
We are taught to remember shapes & sounds
for our Path in this Round.

→ Circle of Life.

זה "הוא" גורר אותי ומבלגן
זה "הוא" שכל יום מארגן
מנסה ללא הצלח
להיות מרשים במזג לח
למשוך קהל, אף אם אחד

- זה לא הסוף.

אחד הדברים המאתגרים לאינדיבידואל
אלו הרגעים שבין לבין.
את אותם מרווחים הוא מנסה נואשות למלא
בחיון, בחומר כלשהו, ולסתום את החורים.

הוא כותב על זה
הוא אוכל את זה
הוא מדבר את זה
הוא מודט את זה
הוא לומד את זה
הוא פועל עם זה
הוא חי עם זה
ואולי גם מת עם זה

בחנות מיוחדת שכזו משקיע אדם
את זמנו, את כספו, את תבונתו
עבור – זה.
הוא נשאר וזה נשאר.
בין לבין הפעלים מתחלפים, העשייה משתנה, האנשים
באים והולכים.

כמות ה'זה' מתגברת ויחד עימה מבחני הסבלנות.
רף הסבלנות עולה כל הזמן.
אין הבדל בין התמכרות לאוכל ל"התמכרות" לסבלנות.
הוא רוצה עוד ועוד ועוד – לחוות עוד ולאבד עוד.

מה היה "אומר" הלב אילו היה נאלץ להזרים
דם ללא הפסקה לאורכו ולרוחבו של הגוף?

נראה לי שעליתי על מקור של תחושה.
כך מספרת מחשבה אחת לחברה האחרת.
ישנו מסע של תחושות, הנסובות על ציר
של סיבה ותוצאה, של אירוע, של מאורע
שייתכן בהחלט והיה "רע".

המחשבה ניהלה דו שיח בזמן שהחתונה
נערכה והמוזמנים, והמחשבה ביניהם,
ישבו נסובים לשולחנות האורחים וחיפשו
את החתן ואת הכלה,
חיפשו הקלה.

מחשבות מזמזמות על מאורעות
שגורים בחיי אדם, על היבטי עבר
ועל סיבובי גלגל ואין אני וגם
לא המחשבה יודעים את פשר המאורע
הסתום מורגש הזה.

הטקס ממשיך ויש אוכל בשפע
ויש ריקודים ושמחות ומפגשים
מכל מיני סוגים ונראה לאחת
המחשבות מקהל המוזמנים כי
היא הבינה למה הבטן כואבת מהמנה הראשונה.

חזרה בשעון הזמן ושימוש ביכולת
הנסיעה במרחביו ובמרחבי
שותפו, המרחב ומנסים לחבר

תחושה אל חוט הטבור של מקורה,
כך כתוב בספר.

עליתי על מקור התחושה,
התיישבתי מעליה והתחלתי
לכתוב והזמן והמרחב
עורכים את טקס החתונה שלהם.

כולנו מוזמנים לצפות בטקס
קידוש ברית הנישואין של
המרחב והזמן
וכל המחשבות המתארחות
מוסרות כל מיני זמזומי זבובים.

מנסות לא להרוג את הזמן
כי אם להרוג את הזבובים
הבאים וחולפים בחדר.
שעה כבר מאז ש...
יותר משעה כבר חלפה מאז ש...

נידונה, אומרת המחשבה, לזמזם
מעל ארוחה המוגשת בחתונה
כי זה כל מה שנותר לה לעשות,

לרקוד אף פעם לא היה הצד
החזק שלה.

היא תעשה הכל כדי לבוא
בברית הנישואין של הזמן והמרחב
אך נועדה לזמזם עת האורחים רוקדים.

את שתי השורות האחרונות
תשאיר לקינוח ותארוז ותיקח הביתה לילדתה.

רגעי תעתועים מחבלים בחוט המחשבה.
יש ניסיון רגעי לאחוז בבלון אדום,
אך גם ניסיון זה נועד להיות ארעי.
נותר לאחוז בבלון כל עוד היד מוכנה לכך
ולשחרר הבלון ברגע המתאים.

הבלון יתעופף לשמיים הבאים
והילדים מסביב יצפו בגאווה ובציפייה.
גורלו של הבלון לא יוודע לילדים
והבלון ימשיך לעופף במרחב
עד לרגע שציפור תאמר לו שלום.

היד נותרה ריקה אך כבר
קראנו את סיפור הבלונים
בגיל צעיר והשיעור ממשיך להתקיים.
כך פועלים בלונים וילדים
והיאחזות ופיצוצים, שמחה וצער.

גם הערב הזה יגיע לתומו
וגם הערב הבא.
אין תחושת הערב הזה
דומה לתחושת הערב שחלף,
ומזג האוויר התקרר.

מזג האוויר אכן משפיע
עת הוא נע מחום לקור
וחוזר חלילה, אך הבלונים

עפים בכל מזג אוויר
והילדים שמחים ובוכים גם כן.

בכל מזג אוויר.

כל שנותר לי הוא לאחוז
בבלון ולשחררו, לאחוז ולשחרר בלון אחר.

18 יולי 2019 11:50

אני רואה אותה בגינת המשחקים.
המציאות הפיזית מתעתעת.
המציאות מתנדנדת בנדנדה בגינת המשחקים.
המציאו לי מחשבות ושמו בקופסא.

כבר גיליתי שהיא עימי בכל מקום ובכל זמן.
כבר גיליתי שאני עימה בכל מקום ובכל זמן.

הדמויות נראות מאוד דומות
וכבר גיליתי שהזיכרון מתעתע.

הדמויות נראות מאוד דומות
וכבר למדתי על הניסיון לקבע את הזיכרון.

יש בי משהו המנסה להפוך מציאות למשהו קיים
ולקעקע את הזיכרון בכתובות קעקוע
במארג התאים הנולדים ומתים כל רגע.

כבר גיליתי שיש משהו מעבר לגינת המשחקים.
כבר גיליתי משהו מעבר למרחבי הזמן והתנועה.
כבר גיליתי אמת על רגעים.

גם זהו רק תרגיל בזיכרון ונועד להתקעקע
באשליה הבלתי ניצחת והבלתי מנוצחת הזו.

רובנו אינם מוכנים לבית הספר הזה
ולתרגילי הזיכרון ולתרגילי התעתוע ולתרגילי האשליה.

רובנו מעדיפים להתהלך עם כתובות קעקוע
חקוקות על תאים מתחלפים ולהאמין בנצחיותם
של קעקועים אלו אל מול הגוף והחיים המשתנים וחולפים.

אני רואה אותה בגינת המשחקים,
את בִּיתִי, את תודעתי, את השתקפות
תאי הזיכרון אל מול מראָה זמנית.

אני רואה.

אני רועה.

אני.

ישנן תחושות אנושיות ואנו נאלצים לעבור דרכן.
אנו נאצלים במעברנו דרכן.
אלו רק תחלופות שדרים וגם אצלי האציל נאלץ להיכנע לסבך.

סיבוכים בחיי היומיום וניסיונותינו לכבסם יעלו שוב ושוב בתוהו ובוהו.
הבגדים הסבוכים, הארוגים וההרוגים, יצאו ממכונת הכביסה
עם כתמים שונים, כתמול שלשום.

עת מגיע הרגע ונרגע אל הכתמים שהסתבכו בכבסים,
נוכל שוב לרעות בשדה, והכבשה שוב תחזור לקפץ
וללחץ באחו, ותמיד תזכור כי 'אליה וקוץ בה'.

את הצמר יגזזו ביום מן הימים ואת הבשר המאכלת
תבשר כי מוכן להגשה ולמאכל, על אף שייתכן והמעשה
יצמר אחדים, בעוד אחרים יישארו מאוחדים.

ישנן מחשבות אנושיות ואנו נכפים לחושבן.
אנחנו כפופים לחוקים אשר לא הבאנו בחשבון.
אנחנו מתחשבנים בגו כפוף עם תרגילים גדולים עלינו.

זו דרכו של אדם וזו דרכה של אנושות.
זו דרכה של מודעות ואלו דרכי החיים.
גם דרכיהם של הנמלה וגם של הצרצר כפופים לחוקים מסויימים.

גם אני עצל לפרקים וחרוץ באחרים.
גם אני קופצני לעיתים ולעיתים נושא משא המשרת
בסופו של יום את כל הנמלים ואת מלכת התודעה.

הנמלה עברה מתחת לשולחן ולא הבינה על מה כל המהומה
והצרצר קיפץ בין השיחים ולא הבין על מה כל המהומה.
"על לא מאומה", ניסיתי לענות, אך הם המשיכו במסעם.

וגם יום זה יתעכל ויתכנס אל תוך עצמו.
ישנן תחושות ומחשבות, אצילות ומאלצות, כפופות וזקופות
ויש "אני" במפתח הלב, אך איני רואה את פתח המנעול ולא את המפתח.

הוא מתגלגל לו מבפנים

הוא מתעורר כל בוקר ומתחיל.
הוא מנסה שוב את כוחו כל בוקר מחדש.
משהו כבר אבד מכוחו אך הוא מנסה בכל עת
שזמן החלומות והשינה נגמר.

יש לו הזדמנות בכל בוקר מחדש
להתעורר מבין עיניים פקוחות
ולחשוב מחשבות מסוג אחר
אך לא תמיד הוא ער.

גם עת הוא ישן בכל בוקר,
ישן הוא בהצלחה ונם את תפקידו
כהלכה, כדת וכדין, כפי שמונה
לעשות עת הגיח לפה.

הוא לא יכול אחרת וגם לא יודע אחרת.
בבוקר הוא מנסה בכל כוחו למתוח
את איברי החשיבה שלו ולהפעיל
את הגלגלים החורקים.

משהו כבר אינו משמן את גלגלי החשיבה
שלו והוא חלוד ומתפרק ומתפורר
והוא משיל שכבות חלודות עבר
עת הוא תקוע בתנועתו ובשנתו.

הוא מקבל הזדמנות להתעורר
ולנוע בכיוון אחר כאשר מביט

מתוך עיניים בבוקר זה או אחר
וכל בוקר יש לו אפשרויות אינספור.

לרוב "בוחר" לנוע באפשרות מסוימת
ובכך פועל כהלכה, חלוד או משומן,
חורק או זורם, ולעיתים מתגלגל
באפשרות אחרת. לעיתים, בבוקר זה או אחר.

השדה היה ריק יום אחד
ואז הגיעו הכבשים.
הן היו מלוות בגדים שחורים
באחו הפסטורלי.

הן השמיעו פעיות וליחחו
עשב בכר המגודר.
במהלך היום היו אוכלות
ולפיכך לא פצו פיהן.

בלילות השמיעו קולן
ואפשר היה להאמין
כי בוכות הן
על מר גורלן.

אך זוהי דרכן של כבשים,
ללחח עשב ולפעות באחו
בזמנים ובמועדים שונים
עד שיתרוקן השדה.

הכר יתרוקן או מעשב
או מהכבשים על פי
שיחליט הזמן או הקצב
או אף הקצב (אם
עדיין עובד למחייתו).

החתול השחור סיים
את ארוחת הבוקר

שלו ויילל לכדי
צאת החוצה לגן.

הוא קיבל את מבוקשו
והצלוחית חציה ריקה
חציה מלאה ומבחוץ
נותר הוא להביט בי.

כולנו מנהלים מערכות יחסים
כאלו או אחרות
בזמן ערות או שינה
בזמן מציאות או חלום.

החתול עודנו מביט בי
והכבשים עדיין באחו
ואיני בטוח כי כעת
חלום או מציאות.

אני יכול להישבע
כי מציאות מראה לי
את הכבשים מתגרדות על עמוד
או את החתול השחור הממשיך לצפות בי.

אך כל שבועה שאשא
לשווא תהיה כל עוד
לא נבסס מערכות אמונים
אחד בשניה כלי מערכות יחסינו.

יש אמונים לדגל
יש אמונים לצבא

יש אמונים לאישה
יש אמונים לַבָּנִים

אנו מנסים לכתר אדם
סביב גדר אמונות ושבועות
בחגים ובמועדים כאלו או אחרים
בשמחות ובעצב, ביחד ובלחוד.

אני יכול להישבע
כי דובר אני אמת
ולחתום על המסמך
עם הדיו שהגשתם לי.

ייתכן ותאמתו אותי
עם אותו דיו ועם אותו דף
ועם אותן צורות אשר בהן
מאמינים אתם ונשבעים להן.

שבועת אמונים לצורה
אינה בהכרח צרה צורה
מאחר והשבועה עצמה
מקורה בצורה, כמו האמונה.

אתם לימדתם אותי את כל
הצורות הללו וכיצד להכניס
מלבן לחור המלבן, עיגול לחור העיגול
משולש לחור המשולש ולא להשאיר אבן לא הפוכה.
לימדתם אותי לרעות כבשים באחו
ולימדתם אותי להאכיל את החתול

פעמיים ביום וכיצד להרתיח
מים עבור כוס התה בבוקר.

ניסיתם ללמדני על רעות
וניסיתם ללמדני על אחווה
וניסיתם ללמדני על שלום
וניסיתם ללמדני על חמלה

אך לא השכלתם
אף אם לא כשלתם
בללמדני כיצד לראות.

כיצד לראות את המציאות כפי שאני רואה ותו לא.
זאת יכול אני להישבע לכם ואין צורך באמונים.
גם אתם רואים את המציאות כפי שאתם רואים. ותו לא.
ת (ול) א. (סדר הפוך).

גם כשהיא באה מערך הציפיות
מדבר וניתנת הזדמנות לשחרר.

הכל נדמה כצריך לקרות
והתנועה מתרחשת פנים וחוץ.

הסיפורים על התנועה המתרחשת
כבר נראים מגוחכים ועם זאת נכתבים.

כל פעם כשהיא נכנסת
וגם כשהוא נכנס וגם כשהם.

היא יושבה פה במה שנדמה
כסבלנות ולזמן שנדמה כמספר דקות.

המשחקים והתעלולים זרמו
והניסיון "להיות" המשיך להתגלגל.

חווייה החליפה חוויה
מחשבה החליפה מחשבה.

היא ציירה ציור
והוא ניגן

עוד רגע של סבלנות
נמכר ונרשם ביומן.

איני יודע מה התרחש
ואיני יודע מה קרה.

היא באה ואני המתנתי
בדוכן מלא כוסות של סבלנות.

לימונדה חמוצה ולימונדה מתוקה
הולך לכאן וחוזר משם.

בחיי שהחוויה הלא ידועה
מעולם לא הייתה כה זרה ומוזרה.

וכיפית
ותקועה
ומשחררת
ומבלבלת

ועצורה
ומגוחכת

כל פעם ניתנת הזדמנות
אי הידיעה מחדש.

כל פעם ניתן לטבוע
שוב בים הידיעה

ולשוב ולטפס על
אי הידיעה.

מס הכנסה יספור
את כוסות הלימונדה שנמכרו

ואני שוב אלך לאיבוד
ואטבול בים של אנשים.

מה שהתרחש הינו מה שהתרחש.
לא ידעתי אז ולא אדע. איני יודע.

היא לקחה את הצیור
ואת המילים בצבעי אדום-שחור-כחול.

זה לא ש"הסבלנות" משתלמת.
אי אפשר להשלים עימה או לשלם עימה.
אי אפשר להשתלם עימה במערכות לימודיות קיימות.

אנחנו נושאים אותה עימנו
אנחנו "סובלים" אותה
והסבל (עם הסל) הנושא את "הסבלנות" ממתין בנמל לספינה.

הוא נושא מטען רב ויקר ערך
ואין אדם אשר יוכל באמת לרכוש ולשלם
עבור מטען זה.

אנשים באים וחולפים על פני הרציף
ומטענם אינו נושא "סבלנות"
ולפיכך ה"סבל" (תלוי על חבל) הוא מנת חלקם.

על מעגל הסבל כבר דובר.
הגלגל מסתובב והמעגל מונצח.
אין כאן מנצחים או מפסידים.

אחד חלף על פני הרציף
ואחרת הגיעה אחריו.
אמא עם ילדה עברה יום אחד לאורך הרציף.

כולם הבחינו בסבל (עם הסל)
ותהו לפשר מעשיו
ומהו מטענו.

הם רצו כי יפרש את חלומם
אך הם עוזם אינם רואים את השינה.
מטען הסבלנות אינו עומד כאן למכירה.

זהו מוצר חינם אשר כל הסובלים
רשאים ללקט חינם – אין – כסף.
הם ישלמו על כך בחייהם.

אין כל כוונה למות או להרוג
רק אין ברירה אחרת לאלו
אשר יעלו על הספינה.

היא עוד עוגנת בנמל
ולא רק שאין נוסעים
אף אין יודעים הם היכן נמצא רציף.

בעירם ממשיכים הם בשנתם
והסבל נסתר מעיניהם הרדומות
ואין זה סיוט או חלום בלהות.

זו המציאות, גבירותיי ורבותיי
זו המציאות.
ספינה ריקה, סבל (עם סל) וסבלנות.

ייתכן והם עוד יגיעו במועד
אל הרציף ויחפשו את הספינה
ואף ייתכן כי כבר תשוט לעיר אחרת.

הכל עניין של זמן ושל מרחב.
לפרוק מטען של סבלנות
זוהי חוויה מיוחדת במינה.

אין זוהי הספינה היחידה
אך מטענה יקר מפז,
יקר מכל אשר כסף בר קיימא יוכל לקנות.

אין הם רואים זאת
אך אין זאת אשמתם
כך יספרו הימאים המנוסים.

יכולתי להישבע שמצאתי פה משהו.
לימדו אותי לחפש ולימדו אותי להאזין.
בכיתי וקיבלתי -

חיבוק חם ואוהב מאבא ומאמא
צעצוע לשחק עימו
כדור שוקולד מתוק
כוס תה חם

עם הזמן הם נעלמו -
אבא, אמא, הצעצועים, המתוקים
וכוס התה החם.

בכיתי וכבר לא קיבלתי.
לא קיבלתי את מחזור הירח
ולא קיבלתי את שקיעת השמש
לא קיבלתי את הבוקר הקריר
ולא קיבלתי את הבדידות.

מבפנים הוא צפה בכל זאת
ולא הבין (וגם לא ניסה)
את מערבולת התחושות והמחשבות.

לימדו אותו בבתי ספר סודיים
אודות אמיתות כאלו ואחרות
אשר בבתי הספר היסודיים
פסחו על יסוד שכזה.

הוא מאמין שיום אחד אמא תעלם
הוא מאמין שיום אחד אבא ישוב
הוא מאמין שהצעצוע, כדור השוקולד

וכוס התה
מחכים לו עימם.

הוא למד ל(י)צפות בימות השבוע
לאחר שלימדוהו להסתכל בשעון
ולספור את השניות, את הדקות ואת השעות.

עוד כ – 30 ימים, כחודש, כ 1:12 השנה,
יפגוש את הוריו בצורתם האחרת.

הפגישוהו עם אמא ואבא בפעם הראשונה.
הפגישוהו עם אמא ואבא בפעם השניה.

הוא ישוב להכיר תודה לאביו
ולהוקיר את אימו שבין החיים הפיזיים.

הוא יטבול בנהר ויתנקה מן הלכלוך
אשר הצטבר מלצעוד בדרכים
קילומטרים על גבי קילומטרים
שנים על גבי שנים.

הרגע התחלף.
הרגע יתחלף.
הרגע חולף.

מי הנהר נקיים או מלוכלכים
זורמים בעבודתם

בכיוון כוח המשיכה
מטה והלאה.

כך גם הוא ואתה
וגם אני
מטה והלאה.

זה כבר לא אותו הסיפור.
יכולתי להישבע שמצאתי פה משהו.

היו רגעים שהמיטו עליי אסון
היו רגעים שהמיטו עליי תאבון
היו רגעים עליי רזון
היו רגעים שהמיטו עליי ... .

הם תמיד חלפו וחבל.
הם תמיד חלפו ואבל.
הם תמיד חלפו ובגלל.
הם תמיד חלפו ... .

ואני תהיתי
ואני טעיתי
ואני בכיתי
ואני ... .

...

בכיתה לימדוני לקרוא
בכיתה לימדוני לברוא
בכיתה לימדוני לשנוא
בכיתה לימדוני ... .

כל הצורות התקבצו
כל הצורות התאמצו
כל הצורות התפרצו
כל הצורות ... .

...

והיגיון נותר בודד
ושיגעון נותר בודד

ופידיון נותר בודד
.... נותר בודד

המשך יבוא מחר
המשך יבוא אחר
המשך יבוא שכר
המשך יבוא.

...

הסוף וההתחלה

כבר היו סיפורים.
נותר להאזין במערכת היחסים הזו.
הוא כבר יודע שכך.

הוא למד לקרוא ולדבר
והוא למד לספר סיפורים
בקול רם אך מבפנים.

אף אחד לא שומע אותו
כמו שהוא לא שומע את
סיפורי הפנים של אחרים.

הוא כותב על סיפורים
והזמן מעביר אותו על דעתו
ועל כורחו ועל ידו ניצב.

קראו לו בשמות שונים
וקראו לו לאסוף את ההזמנה
וקראו לו להתעורר.

תקופה של 3 חודשים
תקופה של 3 שנים
תקופה של רגע בודד.

באים אנשים לפתח דלתו
ומספרים סיפורים והוא
שסיפורים מוכרים לו, מאזין.

הכיצד יאזין לסיפורי המתדפקים
אם לא האזין לשלו טרם?
אין תוכנם מביאם אל הסף.

מילה החליפה מילה
והאותיות התערבלו בכדור
המונע מרגע הגיחה לעולם.

מישהו סיפר לו כי אל לו
לאב לשתף את בנו
בצרותיו שלו.

כולם היו או הינם
בניו וכיצד יבינו כי
צרותיו אינן קיימות?

כולם היו או הינם
בניו וכיצד יבינו כי
צרותיהם אינן קיימות?

כל עוד שפה קיימת
הצרות הן תוצר
שלהן רצות במרחב.

זה הכל ונדמה שהאותיות
הסתבכו במגוון רעיונות
לאורך הזמנים המתחלפים.

לכתוב בשלוש שורות
זוהי דרך חיים, לפעמים,
ואפשרות עבורו להחליף מילים עד הדיו.

כבר היו סיפורים.
נותר במערכת היחסים הזו
לראות איך הסוף וההתחלה

כל הזמן משתנים.

לא משנה התחזית ומזג האוויר המשתנה.
רגע אחר רגע אחר רגע.
מה שנדמה מבחוץ אינו המתרחש בפנים
והמתרחש בפנים אף אינו המתרחש.

יש שיעור ויש בית ספר
יש מורים ויש תלמידים
יש לוחות זמנים ומבחנים.
יש כל זאת כאן כל יום.

איני ממתין שיגמר
ואיני ממתין שיתחיל
איני יודע למה
ואיני יודע מתי.

גם אחרי 11 שנים
גם אחרי 20 שנה
גם אחרי 35 שנה
כל שלימדוני לספור.

אני חסר אונים כאן
במלוא אוני ובמלוא האני
והזמן פשוט מנצל אותי
בכל רגע שחולף.

אנשים מספרים לי את סיפורם
אנשים מוכרים לי את מרכולתם

אנשים באים לעזרתי
ואני נחלץ לעזרתם.

לא בחרתי חיים בורגניים
ולא בחרתי להיוולד.
לא בחרתי שהזמן כך
ינצל אותי.

הם אלו שלימדו אותי
אודות שעון ומחוגים
ואודות שחלף ושעתיד לבוא
ואודות שבינם או הם שבינותיו.

אכן, שפר מזלי,
אך זוהי רק נקודת מבט
ואם תפנה מבטך הצידה
תראה כי פרש גורלי.

לא אפרש לך כל זאת
ואף אם תבקש
דברי סתומים לבטח יהיו
בעודנו עסוקים באלילות מזל.

גם לא אזהיר את ביתי
מן הסכנות הטמונות בחוץ
איני מכיר את מטמוניה
האצורים במדרכות אשר בחוץ.

איני מכיר את החרכים
אשר דרכם תביט ודרכם תיפול.

איני מכיר אותה כלל וכלל
על אף שכל יום חושף טפח נוסף.

ולהזהיר אותך הינך מבקש?
את עצמי לא יכולתי
ורק לצפות במדרגות ובמדרכות
הוא שנותר "לעשות".

לביתי, לך, ולי.

בבוקר אני יושב.
בוקר אחר בוקר אחר בוקר אני יושב.
אני מזמין בוקר אחר בוקר אחר בוקר ועוד אחד ויושב.
רוח הזמן זה אותו הדבר.

אני מגיע
אני מתיישב
אני מזמין
והיום מתחיל.

זה היה נשמע מעניין ומרגש
אילו היה כתוב עבור
עוגת התפוחים וכוס החלב החם
תסריט אחר.

זה היה נשמע מעניין ומרגש
אילו הייתי כותב על אירוע
חדשות חדש המתרחש
בינות כותלי הבית.

תשאלו את כדוריות הדם
הלבנות והאדומות
ואת הריאות ואת הכבד
על רגש ועל נועזות.

הם מביאים אותי
הם מניעים אותי

הם מסיעים אותי
ומעכלים אותי.

הם לא הבינו מעולם
על מה כל המהומה
כל הריגוש וכל הנועזות
והם מוכנים לתפקידם.

הזמן הגיע.

אחד המרכיבים החשובים זה הזמן
אחד התיבולים העומדים לרשותו הם אנשים.
גם בימי קיץ שחלק מן האנשים מתבשלים בחומו,
גם אז הזמן מפגיש אנשים ומרחיק אנשים,
ומפלט את דרכנו בעולם.

אחד האתגרים העומדים אל מול מבחן הזמן
הוא הבדידות ושגרירותיה העושות שירותן
בראשו של אדם וגוררות שאריות רכב
אל המוסך הקרוב על מנת לתקן את החלקים
הישנים שהתפרקו עת הרכב עומד במבחני הזמן.

יש אנשים הסופרים ואומדים את הטמפרטורה
בחוץ ואת איכות האוכל על הצלחת ואת רמת
השיחה אשר הזמן יצר בין שני אנשים ויש מדד
של מפגשים ושלהעדרם ויש מדד של מועדים
שונים בין ריק לבין התחלה במפגשי האנשים השונים.

גם אילו הכינו אותי לכל זאת וגם אם צלחתי
כבר קיץ אחד או כמה עשרות, גם אז נותר
להתמודד אל מול מבחני הזמן ופצעי הבגרות
ונותר לפרקים לספור את קולות האנשים
המצביעים בהמוניהם עבור אינטראקציה של אדם עם חברו.

הבחירות כבר נעשו והתכנית הורכבה
וכך גם הרשות המחוקקת והמבצעת,
הרשות השופטת והאוכפת, וכך גם כולם.

אני יכול לשמוע את כולם בראשי ונאלץ
לחוש את חום הקיץ מלבה את המחשבות.

גם הזמן הזה יחלוף וגם האנשים,
גם אני וגם המבחנים
גם המחשבות וגם התחושות
גם הבדידות וגם הביחד
ושוב ושוב ושוב יגיע הקיץ.

אני מודד כל מיני דברים הזויים.
אני מודד כל מיני דברים יומיומיים.
כמה עולה עוגת תפוחים וכוס חלב בבתי קפה שונים.
כמה חם החלב ממקום למקום.
כמה טעימה עוגת התפוחים בבוקר זה ובבוקר אחר.

כמה עולה – נוכל להסכים.
האם יקר או זול? לא בהכרח נוכל להסכים, אך ייתכן.
כמה חם – נוכל למדוד הטמפרטורה ולהסכים על מד החום.
האם החם שלי הוא החם שלך? לא בהכרח נוכל להסכים, אך ייתכן.
האם מתוקה העוגה? נוכל אולי להסכים כי יש בה תפוחים.
האם טעימים התפוחים? אולי עבורי ועבורך אך לא בהכרח עבור אחר.

אני מודד את ה"מד" עצמו.
מודד ואומד אותו עם ה"מד" שלו עצמו.
למה? איני יודע. יש שיאמרו "ככה".
כך מודד ה"מד".

כל יום וכל רגע אני נאלץ למדוד, נכנע למדוד -
ממש חי כמו חייט מודד בגדים ומידות.
ממש חי כמו מהנדס מודד זוויות ולחצים.
ממש חי כמו דוגמן מודד דוגמת הבגד.

ממש חי כמו כמור ומוזד אורק.
ממש חי כמו כמוני ומוזד אורי.

לעיתים מד הלחץ רב ולא ברור כבר האומדן והמחוג חורג
מהרף המקסימלי וכבר לא ניתן למדוד -
קראתי לכך ה"מיינד הסימפטי".

בימים מופחתי לחץ, מד הלחץ מופעל על ידי "המיינד הפרא-סימפטי".
גם המילה היא רק מדיד לתאר דבר.
גם הלשון מוזד את האוויר היוצא וכל מילה נשקלת ונמדדת.

המדד עולה ויורד, משתנה כל רגע - מדד הדאו.
אולי אני ג'ונס הולך בדאו ומוזד וכשנתתי שם למדד – אינו קיים.

16 יולי 2019 1:45
דאובן, הולנד

החווייה לא תמיד נעימה
וחווית זאת כבר.

אתה מתעורר ב – 1:45
לכתוב על חוויה אנושית.

הולך לשירותים וחוזר להאזין
ללאונרד כהן.

מתיחות קלה באיזור שבין
הצוואר לכתפיים.

מישהו גם נתן לזה שם
פעם ופעמיים.

סיפרו לך שחיי אדם נעים
כך בין ה...

נעים ולא נעים, בין
מכלול החוויות.

לא סיפרו לך, לפחות
לפחות עד לא מזמן

על הקולות בראש
המפרשים כל זאת.

הם רוצים לקבוע

מפרש ולצאת

לשוט למקום אחר
עת הגיעה תחושה

לא נעימה לאזור
זה או אחר

בגוף. עת התעוררות
משינה הפכה

דבר אחר, והתחושה
תחלוף כמו

סירת מפרש על פני
אוקיאנוסים רבים.

גם תיאור החוויה,
גם הוא

נעדר כל משמעות
ועם זאת

נהדר, נפלא, אנושי,
מוחשי ועוד שלל

מילים המעלות שלל
מן המצולות כדי

להציל חוויה או שתיים
לכדי סיפור

או שיר או הטבעה

של ספינה נוספת

של חוויה נוספת של
מעבר בין זמן.

לימדו אותך לספור
ולימדו אותך

לקרוא ולימדו אותך
להתנהג יפה

יפה ולעשות הכל כדי
לחיות כמו בן

אדם מוצלח ולהעביר
בשיט

מפרשיות, זה מה
שמסוגלים הקולות

בראש לעשות. לשוט
בים של מחשבות
ולקרוא בקול גדול
(או קטן) כי אי

תנועה מתקרב אלינו
וכי הסיפור וההיגיון

הכה אנושיים הם רק
חלק מסוים

במכלול של הוויה
ושל חוויה זמנית.

לימדו אותך לפרק רובה
M16 בצבא הגנה לישראל

וכל חלק ברובה הוא מכלול
בפני עצמו מתוך רובה

וגם אם נפרק יחדיו
את מכלול החוויה

לפרטים פרטים ולרכיבים
רכיבים בגוף ובנפש

הרובה עדיין יחליד מדי
פעם ויידרש לשימון

בציר זה או אחר
בנקודה זו או אחרת.

אין ערובה לתפקודו
של רובה זה

ואינך יודע איזה צבא
הוא משרת ועבור

מי הוא נלחם ואל מי
ומי אותו אדם

האוחז בקנהו וטוען
כדורים ופורק

ויש מסדר ב- 1:45
הקורא את הכוחות

לסדר. התגייסת לצבא
עת נולדת לעולם ועם

זאת יכול אתה להילחם
להיאבק לכעוס להתרגז

אך מועד השחרור יגיע
ובינתיים יש מסדר ויש

תרגול ויש הרגל ויש
לקום ב – 1:45 טרם

הפציעה שמש כי השעון
קרא לקום ונעו הכוחות

ממערב מזרחה או
מצפונה אל דרום

גם סיפור זה ייתן נקודת
ציון לאיזה רגע במסדר

1:45 והכוחות נעים
פנימה והחוצה, החוצה ופנים

גם לתאר את חוויות הכל
גם זה נטול כל היגיון וכל גיוון.

חשוך בחוץ ואמונה והיגיון
מספרים כי תזרח השמש בעוד

כמה שעות ויום נוסף יגיע
וזהו רק אורו של הירח

או יש לומר כוחו של
הירח להעירך ב 1:45

כי יש מסדר ויש לצחצח
נעלי התודעה ולצאת לצעידה

במרחבי ההתנהגות האנושית
ואם חשוך בפנים מואר בחוץ

ואם מואר בפנים חשוך בחוץ
ואם התעוררת ייתכן כי בתך
עוד ישנה ועוד שנה
תעבור ועוד שנה

ועוד מועדי חגים
ועוד ימי הולדת

ועוד חיוכים ובכי
וחיבוקים ונפילות

ותשאר חבוק בזרועותיך
ותלמד על תפקיד זה

או אחר בצבא החיים
כי זה תרגול ומסדר

המכינים למוות, כך
סיפרו לי אימתי.

אלו אך תרגולים ושימון
כלי הקרב למלחמה

אשר כלל לא בחרתי
ומי הוא פציפיסט?

שומר שלום? שומר אחיו?
שומר בֵּיתו? שומר בֵּיתו?

מפעם לפעם מחליט ירח
להילחם בנו וללמדנו

אודות המוות אך גם
כוחו ייתש ויחלוף

הרי הזמן כוחו רב על
כל כולנו החיים כאן.

17 יולי 2019 3:51

שלא תחשבו שהיה קל.
היה גם כבד.

שלא תחשבו שהיה שמח.
היה גם עצוב.

שלא תחשבו שהיה מואר.
היה גם חשוך.

תחשבו על כך שחיינו
מורכבים ופשוטים כאחד.

שלא תחשבו שהיה יצירתי.
היה גם בנאלי.

אל תתמכרו לצד זה
או אחר של המטבע.

אל תתאהבו בצד זה
או אחר של פני החיים.

אל תשנאו את צד זה
או אחר של עצמכם.

תחשבו על כך שחיינו
מורכבים ופשוטים כאחד.

חיי מוארים וחשוכים.
חיי מלאים וריקים.

חיי הם ביחד ולבד.
חיי אינם חיי.

חושו את מעבר הדם
במקומות שונים בגופכם.

שכחו את הכאב
שהיטבתם לזכור.

היזכרו בכל מה
שאוויתם לשכוח.

התבוננו בשעון ואימדו
את הימים ואת הלילות.

השתמשו בכלי המדיד
לראות את הקיים ואת הנעלם.

ב 3:51 או ב 1:45
בהתעוררות או בשינה.

ישנם תהליכים המכינים
אותנו למוות.

ישנם תהליכים המכינים
אותנו לחיים.

מישהו סיפר לנו סיפור
על חיים ומוות ביד הלשון.

אכן, לימדוני לקרוא לדבר
חי ומת ומעגל כזה או אחר.

זה לא שלימדוני לחשוב
אך לימדוני לכתוב את
מחשבותי.

אין מה להזדהות
עם כלי זה או אחר.

הלב פועם גם לפני
שידעת לקרוא לו לב.

הראש חושב גם לפני
שידעת לומר שהוא על כתפיו.

לימדוך מספר אותיות
ולהתמודד עם העולם.

זה הכל.

תחשבו על כך שחיינו
מורכבים ופשוטים כאחד.
פעם הלבנה מחייכת
ופעם הלבנה בוכה.

זה אפילו לא אתה
שמחייך ובוכה.

לימדוך לקרוא לזה
אתה ושלי ושלנו.

ימי ההזדהות בוחנים
את אלו המוכנים למות.

ב 4:02 מתרחש מוות
מסוג אחר.

היפרדות, עוד אחת,
מהזדהות עם "זה".

אין פה אף אחד
לנחמכם.

אין פה אף אחד
לקרוא הספד.

אין אף אחד
לקוברכם.

ישנו פחד מכל "זה"
המתרחש.

המקום אינו משנה.
הזמן אינו משנה.
הנושא אינו משנה.

תחשבו על כך שמחשבה
מבצעת את תפקידה.

ברגע שתגלו את תפקיד
המחשבה...

או אז תוכלו למות
בשקט ובשלוה.

או אז תוכלו להיוולד

לעוד מעגל חיים.

אלו אינן משוואות מתמטיות
מורכבות או גבוהות.

גם המחשבה היא גוף
וגם למחשבה ייעוד.

היצירתיות נועדה למות.
פריצת הדרך נועדה למות.
מיומנויות הכוח נועדו למות.
הכוח נועד למות.
המיקוד נועד למות.
ההמתנה נועדה למות.
האגואיסט נועד למות.
הרעיון נועד למות.
הצעידה נועדה למות.
החיות נועדה למות.
הלוחם נועד למות.
הדחף נועד למות.
האמת הפנימית נועדה למות.
המגבלה נועדה למות.
הפיחות נועד למות.
הגישה נועדה למות.

זהו רק רבע מן החיים.

"אני" יכול לראות את כל החפצים מונחים על השולחן.
"אני" יכול להסתכל מן החלון לעבר החשיכה.
"אני" יכול לצפות באור המנורה ובצללים השונים.
"אני" יכול להתבונן בבובה הוורודה התלויה בחדר.

זוהי רק יכולת ותו לא.
זהו רק "אני" ותו לא.

האם אתם יכולים להרגיש את "אני" בגוף שלכם?
האם אתם יכולים לחוות את צליל "אני" בתוכם?
"אני" הינו רק מושג הנאחז במשהו חי.

"אני" הינו רק צליל ומילה.
לכן "אני" הוא אשליה.

"אני" יכול להתבונן במילים אלו נכתבות ולכתוב על כך
עוד אינספור מילים ולתאר תחושות.

"אני" יכול לומר "אני".
"אני" יכול לומר "אתה".
"אני" יכול לומר עצוב ושמח ומר ומתוק ומאוחר ומוקדם.

זוהי רק יכולת.
"אתה" הינך רק הזדהות עם צליל ועם מילה.
"אני" גם נאלץ להזדהות כי כך פועל הכלי.

"אני" אינו קיים ולא חי מעולם ולא יכול למות.
כאשר תראה זאת, ייתכן ותגלה את "עצמך".

אך גם שם "עצם" נועד להיקבר, כל שמות "העצם".
זוהי שפת המדרכה וזו דרכה.
זו שפתי וזו שפתך.

יום אחד אולי תבין זאת.
יום אחד אולי תקבל זאת.
ואז תמות שפה אחת ותיוולד אחרת.

05:30 2021-02-23

המילה היא תמונה.
התמונה היא זיכרון.
הזיכרון מרשים. או לא.
הזיכרון רושם.
הזיכרון "מנסה" "לעשות" רושם.
הזיכרון רשום.
הזיכרון נושם.
הזיכרון הוא נשימה.
הזיכרון הוא נשמה.
הזיכרון נמצא "שמה".
הזיכרון הוא שְׁמָה.
הזיכרון הוא שְׁמָה של הנשמה.
הזיכרון הוא סוג של נשימה.
הזיכרון הוא סוג של נשמה.

חשבו על כל אותם ימי הזיכרון.
חשבו על כל אותם ימי הזיכרון.
זכרו את כל אותם החללים.
זכרו את כל אותם החללים.

דעו כי לאחר יום הזיכרון
מגיע יום העצמאות ולאחריו
יום הדין.

זכרו כי המילה הייתה תמונה.
זכרו כי התמונה הייתה זיכרון.

זכרו כי הזיכרון מרשים. או לא.
זכרו כי הזיכרון רושם. או לא.

זכרו את כל מה ששכחתם.
חשבו על כל מה שאינכם זוכרים.
מה שאינכם זוכרים אינו מה ששכחתם.
נדרש חלל כדי לזכור.

מה שאינכם זוכרים קיים
כי עוד לא הגיע החלל.
מה שאינכם זוכרים קיים
שם בחלל.

יום הזיכרון, יום העצמאות ויום הדין.
זכרו כך את הסדר.
זכרו את העצב מתחלף בשמחה.
זכרו את השמחה מתחלפת ביומיום.

הזיכרון מרשים.
הזיכרון רושם.
או לא.

הזיכרון מרשה לנו גישה
למאגר כה מסוים.
עונות השנה המתחלפות קובעות
את מה שנאגר.
עונות השנה המתחלפות קובעות
כמה שנאגר.

ניתן לצפות במאגר המים
מחוץ לשובכם.
ניתן לצפות כמה המים
זוכרים.
ניתן לצפות מה המים
זוכרים.

ימי המים וימי הזיכרון
ימי חלל וימי העצמאות.

הרוח שורקת בחוזקה
כבר כמה לילות בחלוני.

הרוח שורקת בחוזקה
רק בלילות בחלוני.

הרוח מבשרת על ימי עונה.
הרוח עונה כך בקולות שונים.
הרוח מזכירה.

יש לזכור
ויש לחפש מה לזכור.
יש לזכור
ויש לחפש במה להיזכר.

הייתי "רוצה" שדבריי ייכתבו פחות סתומים.
הייתי "רוצה" שדבריי יישמעו פחות סתומים.
אך אולי אלו הימים שדברי סתומים
נועדו לאזניים ולעיניים מסויימות
ביום זיכרון זה או אחר.

ישו אמר כך. וכך.
שלמה המלך אמר כך. וכך.
קרישנה אמר כך וכך.

ויש עוד רבים. כמו ימי הזיכרון.

הזיכרון רק מתעתע.
אך כאן "אני" חי.
בתעתועים.

את הסודות "הוא" מגלה לי
כשאני על סף המוות "הנדמה".

את הסודות הסתומים "הוא" חושף לנו
כשאני על סף כאב כה "מדומה".

רק כשנדמה שהכאב כה אמיתי
ניתן לראות את האשליה האמיתית.

עדיין נדמה לי כי כואב.
עדיין נדמה לי כי עומד למות "אני".

רואים עד כמה עוטפתני האשליה?
רק כשנדמה שהכאב כה אמיתי.
רק כשנדמה שהתשישות קיימת.
רק כשנדמה שהמוות שוכב לצידך
כשהינך מתעורר מותש וכואב
וחסר נשימה.

רק אז הוא "חושף" את הסודות.
רק אז הוא "מגלה" על
חללים ועל
ימי זיכרון ועל
ימי עצמאות ועל
ימי "אני" ועל
לילות "עני" אשר אינו רואה "העושר".

כה גדולה האשליה.

המילה היא תמונה.
התמונה היא זיכרון.
הזיכרון מרשים. או לא.
הזיכרון רושם.

הנך יכול כעת להקריא זאת בקול
אחרי שהקראנו לך זאת בתוך ראשך.
הנך רשאי כעת להקריא זאת בקול
אחרי שהכתבנו לך זאת אל הדף.

זה לא יהיה אותו דבר.
זה לא יהיה אות דבר כמו בראש.
זה לא יהיה אותו דבר כמו הכתוב.

אך אתה יודע איך משתנים ימי הזיכרון.
אתה חווית כיצד משתנים ימי העצמאות.
אתה היית שם כשימי הדין חלפו.

המילה היא גוף והגוף הוא נשימה.
המילה היא תמונה והתמונה היא זיכרון.
הזיכרון מרשים.
הזיכרון רושם.

או לא.

"אני" עדיין כאן.
לא "מת".

02:30 24-02-2021

מוות, פחד וכאב.
לאו דווקא בסדר הזה.
לאו דווקא בסדר.

הם מתרכזים ב"אני".
הם מתרכזים באזור בית החזה.

מוות פחד, וכאב.
וזמן.
כמה זמן? איני יודע.
כמה זמן? מזמן לא שאלתי.
כמה זמן? גם כעת איני שואל.

אכן כן – "כעת" אינו שואל.

מוות, פחד וכאב.
וזמן.

וכוח.
וכוח השליטה.

הם מתנקזים אל עבר ה"אני".
הם מתנקזים אל עבר בית החזה.

שוב באה התעוררות.
שוב מגיחה לידה.

מוות, פחד וכאב.
וזמן, וכוח, ושליטה.

נסיון המוות
נסיון הפחד
נסיון כאב.

נסיון הזמן
נסיון הכוח
נסיון שליטה.

נס.
כל זה נס.

"אני" נקרא לדגל.
כל זה סיפור בין
מוות לכאב לפחד.
לאו דווקא בסדר הזה.
הכל בְּסֶדֶר.
הכל בְּסֶדֶר.

המוות מפחיד.
הכאב מפחיד יותר.
הזמן מפחיד אף עוד יותר.

יותר מהם מפחיד הניסיון.
ומכולם מפחיד לשלוט.
ומעל הכל מפחיד לאבד.
מפחיד לאבד שליטה.

מפחיד לאבד שליטה על מוות.
מפחיד לאבד שליטה על הכאב.
מפחיד לאבד שליטה על הזמן.
מפחיד לאבד שליטה על השלטון.
מפחיד לאבד שליטה על הכיוון.
מפחיד לאבד שליטה עליו וגם עליך.

המצחיק כאן הוא שכולם מתכנסים.
המצחיק כאן הוא שכולם מתנסים.
המצחיק כאן הוא שכל אלו
נעלמו "כעת".

הזמן צועד מפחיד
הזמן צועד מצחיק
מעת לעת ישן "אני" ומתעורר.

זה מגוחך כל כך לחיות כך.
זה מגוחך כל כך להיות כך.
זה מגוחך כל כך לראות כך.

מן המפחיד אל המצחיק אל עבר המגוחך.

זהו סידרו.
זהו סידורו של מוות.

זהו סידרו.
זהו סידורו של כאב.

זהו סידרו.
זהו סיורו של זמן.

שוב, הכתבנו לך את הסיפור.
מן המפחיד אל המצחיק ואל המגוחך.

כן, גם אלו האלים "שלך".
כן, גם אלו האלים "שבך".

הרוח מאתמול בלילה לא שורקת.
הרוח מאתמול בלילה לא דופקת.
החלון נותר דומם.

גם הרוח תחלוף.
גם החלון יחלוף.

גם המוות וגם הכאב
וגם הזמן וגם הניסיון.

סיפרנו לך את סיפור אתמול
וכבר שרקת אותו ברחובות.

סיפרנו לך את סיפור הלילה
ואין למי לשרוק כעת.

מוות, פחד וכאב.
חלפו כמעט כלא היו.

נותרה העייפות
לתקוע דגל.

אך הזמן יחבור לכוח
ויוציא העייפות מראש התורן.

כך סיפרנו לך הלילה.
גם לילות של מוות וכאב יפוגו.
גם לילות של עייפות יתמו.

גם המנגנון המייחל לסוף -
גם לו יש סוף.

מוות, פחד וכאב.
לאו דווקא בסדר הזה.
הכל בסדר.

איבדתי כל ניסיון לשלוט.
איבדתי כל ניסיון לכתוב.
כך צובר "אני" ניסיון.

בין מוות לבין פחד.
בין פחד לבין כאב.

מן המפחיד אל המצחיק אל המגוחר.
סוף. גם זוהי רק תמונה. חולפת.

דרמה. יש לצחוק בזמן.

אתה יודע שזו זמנה של האנרגיה לנוע באופן שכזה.
גם רגעים אלו הינם מנת חלקו של אדם.
גם אם ברור לך כי נחתת מכוכב אחר לתוך
צורה של אדם, לתוך גוף זה, גם אז -
רגעים אלו הינם מנת חלקו של אדם.

יש להשתמש באנרגיה בצורה כלשהי, מאחר והיא
צורה בפני עצמה – נראית או בלתי נראית.
אין זה משנה.

גם רגעים כאלה יבואו ויחלפו, גם תחושות שכאלו
תבואנה ותחלופנה.
הינך 'משהו' בגוף אדם ונותר לצפות בסרט
גן החיות הזה.

מילים אלו ישמשו אותך ואחרים.
מערך של חוויות וזיכור מילות מפתח
ללב של אדם אחר.

ה'משהו הזה' דובר כ'תודעה'.
חייזר בגוף אדם, והמילים קצרות מלהושיע.
את התבונה לא ניתן להושיע ולתודעה כל זאת
לא משנה.

רק לנקודה בזמן, לנקודה בגוף, משנה משהו.
הגוף והיקום חברו לכדי משחקי תחושות ומעוללים
תעלולים לאותה תודעה לכדי שתתעורר.

רוב אדם ישן. רוב רובו של אדם ישן.
אין זהו חלום בלהות או סיוט – זוהי מציאות.

גם סופה של תודעת המציאות יגיע.
גם סוף יגע כפיים עתיד לבוא.

אלו זמנים שאנרגיה יוצרת משהו שכזה.
אלו רק עוד משתנים במשוואה קבועה.
סימן השווה תמיד נשאר שם ומחלק את שני הצדדים,
מפריד בין הניצים השונים ומעיד על שיויונם.

הצופה בכל זה אינו בהכרח תכליתו להיות ברור.
לו היה ברור כל סיפור המציאות
יופיים וכיעורם ייתכן ולא היו באים לידי ביטוי.

אך רבדים משני צידי המשוואה נועדו להיחשף.
לכן נוצרה שפה. לכן בתהליך האבולוציה שדרגנו
את צלילנו לכדי שפה והורדנו אותה לכתב.

אני אומר 'אנחנו' כחלק מגולגל כמכונת אדם.
ישנו 'משהו' מחוץ לכל המעגל והוא אינו אדם,
אף אם ככול בשלשלאות אדם.

זהו סיפור עצוב כמו שזהו סיפור שמח.
זהו עבר כמו שזהו עתיד.
זהו הווה כמו שזהו מועד שאינו קיים.
זה מתחיל ומסתיים.

אם תוכל למצוא את הנקודה המדוייקת בין שני אוזניך
תוכל לשמוע מה 'אני' מדבר.
זוהי נקודה חבויה, אף 'לי'.
יודע אני על הימצאה, על קיומה, אך לא אוכל להצביע

עבורך על מיקומה.
זהו מסע של רגע מסוים אשר בו כל זאת לא יהיה לך בהיר.

נועת לחיי אדם ולגלות הרבדים בהם
אתה לא תבין זאת.
זר לא יבין זאת.
אף אדם לא יבין זאת.

כאשר יחלוף רגע המוות המדובר, "המוות הגדול", או אז תבין
כי אז כבר לא יהיה לך "צורך" אנושי להבין
ותוכל להבין שהכל היה מגבלה של בן אנוש.

יש דברים אשר מעבר להבנתו המוגבלת של אדם.
אתה הינך אדם כל עוד ער אתה לגופך. כל עוד ער אתה.
גם זה יגיע לקיצו, אך אין להאיץ שום תהליך אבולוציוני.
אין לאן למהר ואין מקום להתקדם אליו.

יש לצפות באשליית התנועה.
יש לצפות באשליית החלקיקים.
יש לצפות באשליית אדם.

גם אשלייה זו ובועתה ירחפו באוויר עד אשר הלחץ
יהיה רב מדי ותגענה לקיצן.
זהו חוק הטבע.

ובינתיים יש פה סרט על מין מיוחד – אדם.
רק עוד מין וזה הכל.

אני לא יכול להביא לכם מסר
פשוט
אני לא יכול להביא לכם את
אני
כי אני לא יודע
כי יש משהו בטרם אני
כי יש משהו בטרם אתה
כי יש משהו בטרם נפגשנו
אני לא יכול להביא לכם מסר
פשוט
אני לא יכול לפשוט את חליפתי
ולצלול אל המוות
ולקום..... פשוט.

כך חשב אדם

היתה מחשבה שחלפה
ולכוס לא אכפת

כך חשב אדם

הוא רדף ורדף
ולריצפה לא אכפת

כך חשב אדם

המים נשכו את העץ
והשורשים העמיקו

כך חשב אדם

כך חשב אדם
אמרו שמים לארץ

כך חשב אדם
אמרה השמש לירח

כך חשב אדם
אמר קיץ לחורף

כך חשב אדם.

משבר משבר וגם זה עובר
ורוצה לגרום לי לעשות
ורוצה לגרום לי לחוות
וזה בא – וזה חולף
וזה ממנף – כעס ושמחה
וחוויות אנושיות וכך עובדת
התקדמות.
אף לא עובדת, כך קורית,
פועלת בחינם.
התנגדות לכדי תמיכה
אל מעבר ואל ריגול
אל (עיר) תחתית (תת קרקעית) ולבסוף
הצדק – הישרדותו הבלתי נמנעת
של הנכון.

תיקון טעות תאונה

אתה לא יכול לתקן
מחשבה שלא אתה הגית
אתה לא יכול לתכנן
טעות שלא אתה טעית
אתה לא יכול לשחק באש
בלי להיכוות.
ואתה לא יכול להדליק עצמך
בלי להיכבות.

אתה יכול לצפות ולקוות
ואתה יכול לצפות עצמך
במנגנוני הגנה
אך דבר לא יעזור
מפני חיים בתאונה.

Mama Knows and Papa Lies

The Return home from
an Emotional storm
Unveiling that DNA molecular structure
is just a form of interlaced improbability

Waiting applies pressure
and pressure applies time.
Formulas to describe the "Path"
to God.

One sees a dog walks in Heaven.
One sees a bark of an angel.
Michael is calling me.
Michael is calling me "mad".

I have turned "sad"
at the unfortunate mishaps
of my fellow humans.

I know better not be caught
in cobwebs of my own sticky lies.
Mother knows. Father lies.
Michael has called me.

Archangel Michael has called me "crazy".
A dog is walking on a leash and
the energy of burning hell
is pushing me straight up to Heaven.

I am tossed between up and down.
I am toasted.

I am burnt.
I am material which humans
have made lies from through Eons.

The angel is there.
The dog is there.
The interpreter is there.

You and I are there
but not in our own forms.

You and I are there
but not through our own lens.

They are looking and laughing.
Mother knows and Papa lies.
Mother knows and Papa deceives.

Archangel is calling in a degree
where the frequency is unheard.
He says I have gone "mad".
I concur. I agree.
I surrender.

We are here.
We are music.
We are forms and ending stories.
We are tied up knots
and we are loose cannons.

We sing at an unbearable rate.
Who speeds this light?

Who crashes this feast?
Who throws us all in the air?

War of words.
War of attrition.
Someone must have planted
all of this.
Someone must have planned
all of this.

You and me.
God and Jesus
and no-body.
They feast at the dinner
table.
Following the last supper.
Mama knows and Papa lies.

This is How it always has been.
Mama knows and Papa lies.

At the end of the day

You understand that it is over.
and that energy passed through you.
That you understand, is only "that".
So what brings you to write
at the end of the day?
Life are poeting through you a framework.
The people pass through you unknowingly.
At the end of the day you retire from the framework.
Yet still stand in line.
Stand in line on the verge of gospel.
For thus operate life – inside order.
For thus operate life – alright.
For shapes and sounds and already
have we spoken about this before.
At the end of the day your bed is set to welcome you.
At the end of the day you are embraced in your own arms.
Your two arms, long lost lovers.
Not illusion of loves which is inside a daily framework.
Not illusion of fatherhood which is inside a daily framework.
At the end of the day it is you and you dear arms – at the end.

I had a song

I had a song that was played
a couple of days ago
I had a song that is
Now
Being written

It all happened
inside my ears
inside my head

All streamed through my fingers

I had a song and I heard
of Human Beings and
of Trees and
of Stones.

The song that was played
passed with the Days
But the Memory still
passes as Wind
in my Head.

And the Memory told
of Human Beings as Trees and
of Trees as Human Beings

and it described
Human Beings as Stones and
Stones as Human Beings.

And Now I am in the Sea Shore
with Human Beings and
with Stones and
with Trees

And with a Memory of that which passed
And the summer has yet to come but it is Hot.

In the shade a cool Wind blowing my Memories and the Waves carry
back my Insights to the surface.

The shallow and deep Facets of which the thoughts wish to tell
shall no longer be described.
That which
the thoughts wish to describe
shall no longer be told.

Thus the Waves as Human Beings pass.
Thus the Water
pass

From all around.

And the Stones and the Trees
And the Human Beings.

And the Thoughts stream
And the Water stream
And both search for the easy way out
into the World doing their poetic duty among the world of Human
Beings

And

I am
One of Them.

I am One
of the Water-like Molecules.

I am One
of the Thought-like Molecules.

And Nothing more.

Not one Note is superfluous in
my Tune.
Not one Note is superfluous in
My Musical Creation.

I is in ILLUSION.
And between I to N
appears to be the world is MINE.

Thus has been
Thus shall be.
in the ILLUSION.
These are mere thoughts

of Trees and
of Stones and
of Human Beings.

And of You.

They think too.

Each and every one of those here.

You think too.

Each and every one of You.

This is merely a story or a song
about MINE ILLUSION

from I to N

of Trees and Stones
and Human Beings.

This is not at all My Story.

This is not at all I.

This is not at all an ILLUSION

And he tells ME
to YOU.

Write a Drawing

Don't draw what you see
Don't write what you hear
Don't be and don't linger in the open air
because everyone will come to devour you
in the sea
because everyone will come to devour you
at day
of your return home from the rough cruise
deep in the municipal heart
of a rushing and gushing movement.

I am a poet as I am a seller of shirts
on the market to warm the hearts of the men who never came to
shop
in my dukhan.

You reMained and with Man

Remained for you a solitary journey Surrounded with multitude of Man.

Remained for you a solitary journey Surrounded with multitude of
Man
and inharmonious movements
of intertwined instruments
the Sun and the Moon
the Black Sky and the Stars and
Remained for you a solitary journey Surrounded with multitude of
Man

and Consciousness which does not shine in any Space and from any
distance

and
Remained for you a solitary journey Surrounded with multitude of
Man

Life has known to tell you that
Life has known to write you that

and multitudes of Man
only learned Read and Write
while making poor use of tools of Consciousness

Awakening is rooted in Melancholy
in Direction of Man with Life

and
You Remained solitarily in the Journey Surrounded with multitude of
Man

Nothing to bleat about and
Nothing to cackle about

The stream of the River and
The dirt on the Streets

the Voices and
the Sounds and
the numbness of the Senses

And unsharpened Knives
of Hollow Consciousness

Istra Bilgeena Kish Kish Karya

And big and arms wide is the Vase
And the sound of the Coin
is heard at distance

the Day and the Night in such a suture
in such a connection
Showcased such a Movement

and
You Remained solitarily in the Journey

and
the Train passed this moment

and
no possibility to embark it was given.

Another Train Shall come on Time.

נותר לך מסע לבד
מוקף בהמון אדם
נותר לך מסע לבד
ותנועות בלתי הרמוניות
של כלים משולבים
השמש והירח
השמים השחורים והכוכבים
ונותר לך מסע לבד
מוקף בהמון אדם
ותודעה שאינה מנצנצת
בשום מרחב ומשום מרחק
ונותר לך מסע לבד
מוקף בהמון אדם
החיים ידעו לספר לך זאת
החיים ידעו לכתוב לך זאת
והמוני אדם רק למדו
קרא וכתוב
תוך שימוש דל בכלי תודעה
התעוררות מקורה במלנכוליה
בכיוון של אדם עם חיים
ונותרת לך לבד במסע
מוקף בהמון אדם
אין מה להלין ואין מה לצחוק
זרימת הנהר והלכלוך ברחובות
הקולות והצלילים וקהות החושים
וסכינים לא מושחזות
של תודעה חלולה
איסטרא בילגינא
קיש קיש קריא
והכד גדול
ורחב ידיים

וצליל המטבע
נשמע למרחק
היום והלילה
בתפר שכזה
בחיבור שכזה
הציגו לראווה
תנועה שכזו
ונותרת לבדך במסע
והרכבת חלפה הרגע
ולא ניתנה אפשרות
לעלות עליה.
רכבת אחרת
תגיע בזמן.

אל תצייר את מה שאתה רואה
אל תכתוב את מה שאתה שומע
אל תהיה ואל תשהה באוויר הפתוח
כי כולם יבואו לטורפך בים
כי כולם יבואו לטורפך ביום
שובך הביתה מן השיט הסוער
בלב ליבה העירוני של תנועה
רוחשת ורועשת.
אני משורר כמו שאני מוכר
חולצות בשוק כדי לחמם
ליבות האנשים שמעולם לא באו
לקנות בדוכן שלי.

היה לי שיר שנוגן לפני כמה ימים
היה לי שיר שכעת נכתב
הכל התרחש בין אזניי, בתוך ראשי
הכל זרם דרך אצבעותיי
היה לי שיר ושמעתי על בני אדם
ועל עצים ועל אבנים.
השיר שהתנגן התחלף עם הימים
אך הזיכרון עוזדנו חולף כרוח בראשי.
והזיכרון סיפר על בני אדם כעצים
ועל עצים כבני אדם
והוא תיאר בני אדם כאבנים
ואבנים כבני אדם.
וכעת אני בחוף הים
עם בני אדם ועם אבנים ועם עצים
ועם זיכרון על שחלף
והקיץ טרם הגיע אך חם.
בצל רוח קרירה מנשבת
את זכרונותיי והגלים סוחפים
חזרה את תובנותיי אל פני השטח,
הפנים הרדודים והעמוקים.
את שרצו המחשבות לספר
כבר לא יתואר.
את שרצו המחשבות לתאר
כבר לא יסופר.
כך הגלים כמו בני אדם
חולפים.
כך המים חולפים מכל עבר.
האבנים והעצים ובני האדם.
וזרמות המחשבות וזרמים המים
ושניהם מחפשים הדרך הקלה לצאת

החוצה לעולם בעושרם תפקידם
הפואטי יחד עם עולם בני האדם.
ואני אחד מהם. אני אחד מן
המולקלות המיימיות.
אני אחד מהמולקולות המחשבטיות
ותו לא.
אין תו אחד מיותר במנגינה שלי.
אין תו אחד מיותר ביצירה המוזיקלית
שלי.
‘שלי’ מצוי בתוך אשליה.
ומ’א’ ועד ‘ה’ נדמה
כי העולם שלי.
כך היה וכך יהיה
באשליה.
אלו רק מחשבות
על עצים ועל אבנים
ועל בני אדם.
ועליכם.
גם הם חושבים.
כל אחד ואחד מאלו כאן.
גם אתם חושבים.
כל אחד ואחד מכם.
זהו רק סיפור או שיר
על האשליה שלי
מ’א’ ועד ‘ה’ על עצים ועל אבנים
ועל בני אדם.
זהו כלל לא הסיפור שלי.
זהו כלל אינו אני.
זוהי כלל אינה אשליה.
והוא מספר אותי, לכם.

אתה מבין שנגמר.
ושאנרגיה חלפה דרכך.
זה שאתה מבין, זה רק "זה".
אז מה מביא אותך לכתוב
בסוף היום?
החיים משוררים דרכך מסגרת.
האנשים עוברים דרכך לבלי הכר.
בסוף היום פורש אתה מן המסגרת.
אך בכל זאת ניצב בשורה.
ניצב על סף בשורה.
כי כך פועלים החיים - בתוך סדר.
כי כך פועלים החיים - בסדר.
כי צורות וצלילים וכבר
דיברנו על כך קודם.
בסוף היום מיטתך ערוכה לקבלך.
בסוף היום אתה חבוק בזרועותיך.
שתי זרועותיך, אהובותיך משכבר.
לא אשלית אהבות אשר בתוך מסגרת יומית.
לא אשלית אבהות אשר בתוך מסגרת יומית.
בסוף היום זה אתה וזרועותיך היקרות - בסוף.

הניסיון לשלוט טבוע מבפנים.
ואלו "רק" כוחות אליליים שפועלים מסביב.
האמונה טבועה בתרגום החושים,
והבריחה מתחושה לא נעימה טבועה במיינד ובפירושיו.
זהו "רק" מבחן.
ואין מנוס - אין לאן לברוח מן אנרגיות.
וכוחות שליטה עוברים דרך מסננת לא מודעת.
וכוחות אלו מותנים ומובילים אדם לכדי להיות בובה על חוט המסובכת
בחוטיה.
ואין להאמין - ויש להאמין.
זהו תאטרון בובות - זהו תאטרון אבסורד.
כוחות המשחקים בנו.
"הישמר", אומרים האלים, זה הכל.

ברור לך שיש אנרגיה שמגיעה מ"היכן"
 ברור לך שהיא זורמת "לאנשהו"
 ברור לך שאין זה משנה יותר.
 ברור לך שזה משנה את זרימת האנרגיה.
 הרעיונות חולפים וזרמי החשמל המחשבתיים עובדים ללא הרף.
 כמו גמדי החלומות, מגשימים מטרה לא מושגת.
 הם רצים כמו עכברים בגלגל למלא את כל המשאלות שמעולם אף אחד
 לא ביקש.
 התנועה זרמה כבר אז והתנועה תזרום גם לאחר.
 לך כל זה ברור והוא עדיין לא נכנע למציאות הזו.
 ותוהו ובוהו חדשים כמו יוצרים משהו חדש, משהו שלא היה קיים.
 אך כל זה היה קיים כבר קודם ויהיה קיים אחרי.
 שבי והתבונני, ילדה יקרה, בכל המתרחש.
 בכל עת תוכלי לשוב אל השולחן ולכתוב מכתב עם כל משאלותיך אל
 חברך היקר.
 שבי והתבונני, ילדה יקרה, בכל אותה תנועה מתרחשת ואיך כל המשאלות
 שלא העזת לבקש מתגשמות אחת-אחת, כאשר חדלת מלבקש.
 כל המשאלות כאשר, "שבי והתבונני", והינך שם.
 הינך רשאית לשבת בכל תנוחה אפשרית.
 ייתכן שהישיבה תהיה שיבה הביתה בשיבה טובה אחרי חציית כל
 המדבריות וכל ההרים.
 שבי ושובי למקומך הטבעית ילדה-תודעה-יקרה ומיוחדת.
 פעולות חסרות תועלת מובילות לתוהו ובוהו,
 ואת רצה ילדה-תודעה-יקרה, כמו אותו עכבר במבוך בחפשיך אחר דבר
 מה.
 והוא כבר הדריכך בעבר, "שבי והתבונני", אמר.
 "גם זה יחלוף", הוא אמר לך.
 "ואם תחפצי בכך, תוכלי לגשת אל השולחן, שם מונחים העט והדף ותוכלי
 לכתוב את כל משאלותיך ולשלוח המכתב לחברך היקר."
 יש לשוב ולהתבונן ולראות ילדה-תודעה-יקרה, איך החיים הללו מפז הם
 עשויים.

הניחי לרגע לכל המתרחש, שבי והתבונני.
היי נוכחת לכל התנועה המתרחשת סביבך.
אלוהים כבר יצר זאת פעם והגלגל ממשיך לנוע ולסוב בעזרת כל הגמדים
וכל העכברים.
שובי, שבי, בכל מקום אשר תהיי.
הבית ממנו יצאת למסעך, הינו הבית בו תמיד היית. לא עזבת מעולם,
ומעולם לא היה מסע.
שובי לביתך, אותו הבית, אשר מעולם לא עזבת.
שבי והתבונני בכל המתרחש.
שובי אל זכרון הילדות וראי באופן פקוח עיניים את חלומות העתיד הילדיים
בעודך עוצמת את עיניך.
הבל הבלים, כבר ידעת זאת ולא שכחת.
הבל הבלים, כבר זכרת זאת, אך הגישה למאגר הידיעה אינו ברשותך.
הגישה ניתנת בהיחבא, לכן שבי והתבונני.
שובי אל המקור, אשר מחוץ לכל אותם צלילים וצורות, אל מחוץ למעגל.
שובי אל כור מחצבתך. מעולם לא עזבת אותו.
הקיצו משנתך, התעוררי מחלומך.
"הגיעה העת!", אומרת אימי.
"הכל כבר מוכן לקבל את..."
תמיד היית כאן ותמיד תהיי כאן והעכברים אשר רצים במעגל רק מרצדים
על המסך אשר עתיד להיכבות בלחיצת כפתור על שלט מרחוק.
כך היה וכך יהיה.
שבי והתבונני, כי לא הלכת מעולם.
מעולם לא יצאת מבטן אימך ומעולם לא חונכת על ידי אביך.
מעולם אימך לא הניקה אותך חלב וליטפה אותך.
מעולם אביך לא הזהירך מפני סכנות העולם בחוץ.
אביך ואימך הינם את ילדה-תודעה-יקרה.
מחלת השכחה, מחלת העיוורון, מחלת ההתעוררות - הכל חדל
מלהתקיים.
שובי אל ביתך. שבי והתבונני.
אין כל אפשרות אחרת, ומעולם לא היתה אפשרות אחרת.
זאת היית את לאורך כל הדרך.
חברייך המתינו לך.

משפחתך המתינה לך.
אויבייך המתינו לך.
כולם הם את והם כלום.
בנשוב הרוח אשר תעלה עימה גרגירי אבק מן האדמה, לא יתהו הגרגירים
הנותרים על האדמה אודות היפרדם מאלו שנשאבו עם בוא הרוח.
כך סיפרה לי הרוח החברה.
לכן שבי והתבונני ושובי להיכן שבו שהית
כל הזמן, כל הזמן, כל הזמן.
בקץ פעולת המטוטלת את תתעוררי משנתך.
לא אוכל למסור לך את מילת המפתח ולא אוכל לומר את העת להתעורר.
מעולם לא ישנת ומעולם לא היה לאן להתעורר.
מעולם לא ישנת ומעולם לא היה עבור מה להתעורר.
שבי והתבונני.
חיי ומותי.
שני והתעוררי.
שובי אל ביתך, ילדה-תודעה-יקרה שכמוך.

יש שבמילותיי נאחזו
, ראו חזון.
יש שבמילותיי בעטו
בי שוב - ושוב
בעודנו שכובים על האדמה
ללא ניע.
יש שבמילותיי רוותה האדמה
דם.
יש שבמילותיי הרוותה האדמה
את צמאונה.
מים זרמו מכל אל האדמה
ונאספו מעליה, במילותיי.
חזון הבעיטות ועצמות שבורות
לא יכניעו את האדמה שכאן.
"ועכשיו?" זאת שאל זה
שרגליו לא נוגעות בקרקע.
מרחף הוא -
בחזון הבעיטות ועצמות שבורות.
כולנו נאספים בתום מבחן לקבר.

לא מוכר - מופשט
לא מובן - לוגי
לא ידוע - בלתי ניתן לחילוק — < אטומי
ולשהות במרחבי ה'לא'
ולחיות במרחבי ה'אין'
ו-יש מוכר
ו-יש מובן
ו-יש ידוע
כן, כן, כן - הם כאן.
אף אם לרגע קט.
ושוב ה'לא' חוזר.
ושוב ה'אין' קיים.
ופחד מקונן בליבות האנשים
מ-''ש' ו'אין' מ-''כן' ו'לא'
וטוב ורע - זו כל התורה.
שלי - על אי בודד כפי שאני.

(09:06 27-02-2019)

ראיתי להקה של עורבים תוקפת עורב אחד.
 ראיתי אותו שכוב כנוע על גבו על העשב הקפוא.
 הוא כבר לא נאבק. הלהקה עפה הלאה.
 הוא כבר לא עף יותר והוא שלו.
 ראיתי להקה של מחשבות תוקפת מחשבה אחת.
 ראיתי אותה שכובה כנועה על גבה על העשב הקפוא.
 היא כבר לא נאבקה יותר. הלהקה עפה הלאה.
 היא כבר לא עפה יותר והיא שלוה.
 ראיתי להקה של תחושות תוקפת תחושה אחת.
 ראיתי אותה שכובה כנועה על גבה על העשב הקפוא.
 היא כבר לא נאבקה יותר. הלהקה עפה הלאה.
 היא כבר לא עפה יותר והיא שלוה.
 וקרני השמש חדרו מבעד לערפל ומעבר לעץ הבודד
 בבוקר זה.

זו היא ואני

זו היא ואני

ועדיין...

תחושות משתנות.

ואהבה? סיפורים.

תחושות? סיפורים.

תדר? גלי רדיו.

סיפור מתגלה

וכוס קפה

ומתוקים, ואוכל בריא.

הכל בכאילו.

זו היא ואני. ועדיין...

כל זה ולא במילים...

ועדיין...

הוא מתאר ומספר

וכולם מצפים. תמונות חולפות.

זו היא ואני... ועדיין.

0:11:22:33:44:0

היקום ידע יותר ט...
 הרצפה אחזה יותר ח...
 והוא נשמת, נז...
 והחלל, והאוויר, ו...
 היא והוא וה...
 רועשים, שקטים, פותחים ד...
 הרחובות אי שם והג...
 ובזכותו ובזכות קיום ב...
 כל זה נעלם. גם א'.
 הם איבדו כל גבול
 בין מציאות לבין התמצאות
 בין חלום לבין נקודת מבט חלון
 כל האותיות בשורה נעמדו
 בטור סדור
 למשמע קול פנימי, שליט ישן.
השלט, אחזה בו חלודה,
 כי טוב שם משמן טוב
 ויום המוות מיום היוולדו.
 ולפני השם י...
 ולפני השם א...

ולפני... — < !(@)*# \$% ^ (* צורות שונות במקור)

Pink Lines

There is more than meets the eye.
There is much more than meets the eye.
There is much more than you can see.
There is much more outside thin lines.
There is nothing more inside.
Yet, the pink ink is spelled.
Yet, you and I meet here.
Where dots connected
Where man have.....
Where women gave.....
Once, and twice, and thrice
in k out.
ALL LINES
NONE
NO ONE

Perfection does exist

Perfection does exist.

She said

he concurs.

it exist in different colours

IT EXISTS IN DIFFERENT SIZES

it exists in different

Spacing

it exists in brown

it can disappear

it can Reappear

it can Be Blue

it is in me

im-perfection-bring-to-life

IM.....PERFECT.

(9:53 - 19-10-2017)

אוטו תכלת, נטול תכלית
תחילת הבוקר, נטול תגלית
יש שיגידו כי חרוזים
מטבעם הם ארוזים
בצורה כה מתוכננת
באריזה כה משוננת
ויש לשפוך מילים לדף
בלי לתהות אם נהדף
הקורא כאן לאחר
כי אין זו חכמה לבחור
את הסיום ואת הסוף
ולגלות את המחשוף
כך שימשוך את העיניים
אך היוצא כאן לביניים
אף שהינו הרי ארוז
וכל סיפא כאן בחרוז
מוצאת עצמה בלית ברירה
כמו אותו וו גרירה
שאינו בוחר אוטו לגרור
אך הינו חופשי כמו דרור
כי ממלא אחר תפקיד
ממש כשם אותו פקיד
שאם במקומו נמצא
אראהו כמו אותה אצה
שלא אצה לה הדרך
וייעוד אף לא בערך
ממלאת היא בדיוק
שלא כמו אותו מניוק
שרוצה, שואף אחרת

אך מי עברו בוחרת?
וכך נוצרת לה שירה
(ובמקור אין כאן שורה)
במתוכנן או בלי כוונת מזיד
התבשל לו פה נזיד.
בתאבון (או לא).

(11:22 - 20-10-2017)

הוא מתחבא מאחורי מסך עיניים
מצג שווא של חיוך רחב שיניים
הוא מהתל כָּךְ, בִּי, כָּךְ
דואג לשמור את המצב כה מסובך
כי כְּדֵיךְ של פשטות
הכל סביב נדמה כשטות
ויש לשמור פה על פאסון
אחרת עלול לבוא אסון
ונגלה שהרוב לא רציני
ויאבד הוא אחיזה בחיצוני
ואנשים יתחילו פה לצחוק
ויעברו כך על החוק
חוק תרבות שעל כל אחד
להיות פה מיוחד
אך במסגרת שקובעת
שמיוחדת הרי נובעת
רק ממה שכל הכלל קובעין
ולכן בלי יוצא מן כלל טובעין
בבריכה, בים של רצינות
לא מפגינים כלל מתינות
כלפי מה שמחוצה לתמונה
כי רק בתוך מסגרת, אמונה
ודת וחוק שורדים
ולכן כולם יורדים
על ברך או על כל הגוף
וכך המיוחד עובר ניגוף
והוא יכול חיוך שווא להציג
ויש לו הרי נציג
בכל פינה, בכל חור

כדי שאם אדם יעז לבחור
בדרך שטות, אמיתית, כנה
מיד ידרוס המסכנה
כי הוא קובע מה מצחיק
ומה כתיב ומה מחיק
כך ניתן לשלוט בכמה צחוק מותר
ולהסיר מיד המיותר.
אך תמיד קורה ויש חֶרֶף
שדרכו אחד ברח
וצחק לו כל הדרך אל הבנק
ואותו אחד מוגן בטנק
בלתי נראה, שמגן שְׂחֹקוֹ
ושומר על נס - חוקו
שמשתלב בשאר החוק
בלי לאבד את בת הצחוק

(14:17 - 24-10-2017)

במחוזות של יום זה
 אני עף,
 בין מרחבי אנשים.
 תחילתו של הסוף,
 ולא טרחו להזמיני.
 אין צורך, אני עף,
 במרחבי דמיון.
 אשליית החיים נגוזה,
 האשליה כפי שסיפרו לי
 מימי קדם.
 אשליה חדשה מתפתחת
 כמו ילד המפיק
 בועות דרך חור פלסטיק
 אחוז בידית.
 פוף, פוף, פוף.
 אשליה אחת מתחלפת
 בַּמְשָׁנָה.
 "שהאשליה הזו לא תיגמר",
 שמעתי פעם חבר מאחל, מייחל.
 כמו להפריח בועות סבון
 בגיל 5 ולהמשיך לקוות
 כי הבועה תִּנְשָׂא עוד ועוד
 באוויר ולא תתפוצץ.
 אך בַּגִּרְנוֹ, גדלנו.
 החכמנו? אינני בטוח.
 אותה בועה שהפריח אדם
 בגיל 5 בעיניים בורקות
 וייחל שלא תתפוצץ,
 מקיפהו כעת מכל צידיו,

אך אין הוא שם לב כי
מוקף באותה אשליה.
החיוך כבר נמוג, אך הבועה
עודנה, עוטפת.
מבט חטוף בבועה ותתנפץ
כדי לפנות מקום לאחרת.
אך בועה זו נסתרת
מעיניהם.
החיוך שנמוג, נסיונות שווא
להפריח בועות במלוא מרץ בוגר.
בגיל 5 היה כה קל להפריח
בועות, אשליות, תקוות, ולנפצן,
ולהתחיל מחדש.
בגיל 35 כבר כוסו
העיניים באבק הדרכים,
כל שכן בגיל 65.
לעיתים החיוך, החיוך, החיוך
ושוב, פוף, מתפוצצת בועה.
אך כבר לא נותרה
חדוות החיים להפריח
בועה חדשה.
אחדים מאיתנו, חדוות החיים,
בועה חדשה, חיוך.
אני עף עם רגליים
עומדות על רצפת הבועה.

(14:04 - 25-10-2017)

מילים נזרקות לכל עבר
אחד רוצה להכניס פה לקבר
שני בורח מההוא שרודף
נתקל בכיסא ומיד הוא הודף
הראשון שנפל על שני
וזה כלל לא ענייני
אך המחזה כה מלבב
ואני יוצא מחבב
לְצָפוֹת ולרשום ביומן
מה מעולל כאן הזמן
גבר חולף כה כעוס
ואישה מפטירה במיאוס
אדריכל דורש קבלות
וקבלן מחפש לעלות
ופועל תחת רוב מעלות
קורס על פני החולות
וחולף גם ילד קטן
וצוחק ממש כמו שטן
בזמן שבנין מט לנפול
וכל אחד מת לטפול
תואנות שווא כנגד אחר
משכיר כנגד מוכר
אזרח כנגד ממשל
והרוב לא מבין המשל
ולוקח מילה ברצינות
בייחוד מבעל קצינות
כי בר סמכא יודע כל
אוהב הוא לאסוף הקול
אשר יקשיב ויאזין

אך המילה ברם לא תזין
אם האחד הוא לא יסמוך
ולא ייתן לסמכותו לתמוך
וייתן קול של עיוור
עד אשר יהיה חיוור
ואז ירים קולו
וכמובן יקללו
וכך ממשיך המעגל
ובא אני כך עם מגל
וקוצר מילה או שתיים
וצוחק לי בינתיים.

(19:04 - 27-10-2017)

לא תמיד מה שאני אומר
מבריק.
לפעמים הוא מט לנפול
ממש כמו עץ שלעיתים,
מוריק.
תחושה צהבהבה
אופפת.
את ענפיו היא כך
כופפת.
נושרים עלים, תקופת דכדוך
שוקעת שמש, הכל חשוך.
שוב, רק לרגע, עד מחר
היום דורש "כבר מאוחר".
רוצה לישון היום
משכיב השמש לחלום.
שיוכל היום לנוח
והעלים לעוף ברוח,
להפחית מן עץ משא
מעל כתף מע-משא.
יוכל אדם לשבת
תחת עץ עירום.
יוכל נהר ליד העץ
לזרום,
בשעמום טבעי מוחלט
כך הטבע פה שלט

ועודנו,
ואדם היננו,
חסיד אמא אדמה ואב שמיים,
אף אם מורד ליום-יומיים,
בהוריו, בלי מתכוון,
בסוף הרי גם מתנוון.
בזה האופן קוברים הורים הילד,
כי לא עשוי פלדת אלחלד,
וגם פלדה סופה נודע.
אין מנוס מחוק כתוב
אין שמח ואין עצוב.
נותר להתבונן בַּשְּׁעִמוֹם
וברגע כה עמום
ובין רגע מעניין נהיה
עת מגיחה לה תהיה
לאן זורם השעמום
ומהיכן מגיח,
אך לכל זאת אני מניח.
צפיה בסרט מְנוקָד
שלא תמיד הוא ממוקד
ולפעמים מחוץ לפוקוס
נופל ממעל פרי של קוקוס
על הראש הקט
בלי תכנית הוא כך נקט
בשיטה טבעית לעורר אדם
ומעלה להזרים הדם
וכך נמוג עמעום
ומתוך טמטום
פורץ הצחוק
זהו החוק.

(11:56 - 29-10-2017)

אין צורך באמת לכתוב
 אך מחשבה ממש כמו טוב
 לא שוקלת גרם או טון
 לא עשויה היא מבטון
 אז למה מקבלת היא משקל,
 קובעת מה כבד או קל?
 הנח אותה על כף מאזניים
 ונותר מצב ביניים
 לא נוטה שמאל או ימין
 אך בְּסֵלָה אנו שמים
 את כל ביצינו
 את כל מאמצינו
 ומחשבה ממש כמו רע
 לא עומדת לבחירה
 היא הרי מצב נתון
 הקובלת על מתון
 רוצה תמיד היא לשנות
 ויש לה כוח להקנות
 הרגלים כבדי תנועה
 ולהפיץ בחוץ שמועה
 אך כשגילית את הסוד
 שתפקידה הוא רק למדוד
 כי אין לה לא משקל נוצה
 והיא ודאי היתה רוצה
 להעלות משקל עד בלי די
 לשלוט במעשה ידי
 אך דיאטת מחשבות עברתי
 ואת משקלה סברתי
 משוואה פשוטה של אפסים

ומכאן, מה כבר עושים?
תרגיל גוף, חשבון פשוט
לגוף משקל, אינו קישוט.

(13:41 - 30-10-2017)

זה שאין בחירה
זה ממש בכי רע
ומאיזך משמח
כמו נובל וצומח
שני מצבים של זהו הצמח
כמו הדין של אבקת הקמח
חד גדיא אומר לא טוב
ביום העצמאות יוצא הוא לרחוב
ועשן, מה דינו?
יוצא לאדם מתוך בנינו
נאמר רע הוא כעת
ורוח אותו היא נושאת
את עלה מן הלהבה
כשהקבוצה התלהבה
מצטופפת סביב
בחג די חביב
ריחו עולה באוויר
בצבע מחוויר
יאמרו יחד טוב עבורנו
כי כעת הגיע תורנו
לצהול ולשמח
צד אחד כך לשכוח
וכשהעשן יתפזר
ישוב הממזר
אותו צד שני של תקליט
כי לא ניתן להחליט
אם רע או אם טוב מדי רגע
ולצאת מן חיים בלי פגע
כדי לראות פטיפון מיוחד

שעובד מאידך ומחד
מנגן הוא שני הצדדים
מעיר הוא וגם מרדים
ולא, אין זו חידה
זוהי סוג של עובדה
שלא ניתן באמת פה לבחור
ונותר רק לראות לבן ושחור

(16:30 - 3-11-2017)

שמש מאירה בי מאחור
יוצרת דמות של איש שחור
תפקידו להיות סביל
לא נועד פה להוביל
אך רוצה לעד להתקדם
ומסרב להירדם
אך עת שוקעת שמש
כמו בליל האמש
נעלם, נמוג אותו האיש
ואני מרגיש
כי קצת בודד אני
כי לא סר חייני
בעיני אותה הדמות
אשר יודעת כאשר אמות
תמות הוא ודאי גם כן
והאיש בי הוא משתכן
ומנהל עם שמש יחסים
לעולם לא אבין מה הם עושים
וכאשר בגבי מִכָּה
יוצא הוא בתשוקה
ונצמד אליו חזק
במהירות, בחיש בזק
משחק עימי מחבוא
וקורץ לי "ילד, בוא!
הסתובב וראיני מאחור.
מכיר ת'דמות של איש שחור?"
וכשאני לאחור מביט
רואה כי הוא זנב הנביט
באחוריי, צמוד ממש

ממקומו, אין הוא פה מש.
היו ימים שאחריו הלכתי
היו ימים שאת עצמי שכחתי
בפנים, בפנים, עמוק בפנים
מבין אני כי כבר שנים
נתתי לאותה דמות חיצונית
להוביל חיי בדרך קיצונית
הוא לעולם לא ירגיש את החום
שהשמש עד היום
גורמת בתוכי הגוף
בתוך אותו מבנה עטוף
תמיד מביא אני לכם תיזמות
דמות שחורה, דמות של תמימות
אך בתוכי יש רבדים
שכל העת הינם עובדים
ויוצרים עולם שלם
שאיש שחור ודאי חולם
להכיר פה יום אחד
להרגיש עולם כה מיוחד
אך לכל אחד תפקיד
ובידיו אני מפקיד
להיות פה צל
ואין הוא מתעצל
כל עימת ששמש מגיחה
ניצב הוא נכוחה
ומציד ממני צד
ברוב דרכיי הוא גם צעד
לא מתלונן על הייעוד
ולא עוצר באף עמוד
זורם עם החיים תמיד
אופיו חזק, הינו עמיד
יש לי רבות ממנו כאן ללמוד
כיצד לשתוק ובמקומי כך לעמוד

מלמד אותי על מגבלה
מראה לי מהי קבלה
בסך הכל דמות איש שחור
מציג כי אין פה מה לבחור

(2017-11-4 16:00?)

גזרת גברים, גזרת נשים
ולי הרי כלל לא מרשים
להשתייך אל מין עולם
בוא אנוכי כך נעלם
באופן מטאפורי כמובן
עולם שחור, אני לבן
זה לא שאין בי גם שחור
אך אז עולם לבן צחור
זה רק להמחשת הבדל
איך בעולם כזה אני גדל
כמות שאני, שחור, לבן, אפור
בתוך עולם של כפור
אנוכי ודאי רותח
לא מזעם, לא מכעס
זוהי רק מידה של מעש
כשלעולם נמאס
שולף אני כאן אס
ומחייך לצחוק גורל
מלא אני כך במוֹרָל
ועת עולם צוחק
המצב אותי שוחק
איני מבין אותו, לא מנסה
כה מיותר המעשה.
ידוע כי הפכים נמשכים
ואת השוני שוכחים,
אך כאן שְׁרִיר הבדל תהום
אתמול, מחר וגם היום
אין זה אומר כי מקומי לא כאן
ודאי אינני מסוכן

וגם עולם כך עבורי
מכיל מקום לחיבורי
איננו מאיים עלי
לא מוציאי מבין כלי
שרויים אנו בתוך מרחב
כי לעולם הנני חב
את שיעורי, את הלימוד
כך מתמלא לו עוד עמוד
יש שיעורי בית למכביר
אך הזמן כעת סביר
ואין מועד פה להגיש
כל שנותר לי להרגיש
וכך מתוך קפוף צומח
עולם עצוב, אדם שמח
או לעיתים הפוך
וכשאני שפוך
הוא במצב של דום
אני כחול והוא אדום
איני נמשך אליו וגם איני בורח
איני שוקד להתקדם וגם איני טורח
למקום מסוים להגיע
וזה יצר מצב מרגיע
יכול אני כמעט לעד להמשיך
אך העולם כעת מחשיך.

(15:55 - 6-11-2018)

בעד מחיר סביר
אני מוכן להיות מסביר.
מסביר פנים, לא מסביר האו"ם
כי לך תסביר שצבע חום
לא באמת משנה
ולכן, צהוב, אדום הינו רק משתנה
כי לבן יגיד שכך נועד
והחום זועק לעד
וצהוב אדום בצד יושבים
סוג של ה' התושבים,
לא באמת, אלא בעיני מין צבע
זהו מצב של קבע.
ג' רוצה ב' להיות
וא' אין לו תהיות
ממוקם הוא בפסגה
אך חי חיים של דאגה
פן ינושל ממקומו
לכן דואג הוא לשלומו
דואג לשמור מעמדות עבר
את הכלים הוא לא שבר
ויש מתי מעט אשר
אחד מהם הוא מאשר
כי לא קיים באלף-בית
ושכנתו ודאי נשבית
בתהיה לאן שיירך
כיצד הוא חי לו מחויך
אולי הוא של אות אחרת
שלמסדר היא מאחרת
וכשאליה מגיעים

המצב אינו נעים
כי לא יודעים מה שמה
שואלים "מה נשמע?"
אולי תסגיר היא פרט קטן
אך משלא, אחד רטן
שאי אפשר כך ויש סדר
והמצב כלל לא בסדר
כי איך אפשר בתוך תבנית
או איך אפשר אל תוך תכנית
לדון אותה ולסווג
יש להוציאנה להורג
או אז קמים צדיקים כמה
קולטים שהיא לא באותה רמה
שהיא זן מיוחד
אולי אפילו קצת נכחד
ולא שמים אותה בין אותיות
נותנים לה כך פשוט לחיות

(25-11-17 14:55)

זה לא שאני יודע יותר
אך על פי רוב איני חותר
להישגים, למטרה
ויתרתי כאן על חתירה
ליד מסוים, בחום, בקור
לא מנסה יותר לזכור
את שחבוי בתוך תוכי
הרי ברור בלאו הכי
שעולם כמו כדור הוא נע
ועבורי אין זה נמנע
להמתין במין מקום
שלא קיים בתוך דוט קום
כי יש עולם כה וירטואלי
ובתוכו ממש לא בא לי
לבזבז זמני לריק
בחוץ עולם של אשליה מוריק
עליו, ביופי קצת אחר
אין הוא פוחד כך לאחר
לאירוע, למפגש
ואליו אני ניגש
באופן קצת שונה
במרחבו אני בונה
תוך שימוש בכל מיני חושים
עולם שלי, של קשקושים
ולפרקים, אכן, משעמם
אך לא הכל בו הוא דומם
יש חי, צומח וגם מת
זוהי רק אחת אמת
ובין וירטואל לאשליות

יכול אני ודאי להיות
מבולבל מכל מיני מושג
עת משהו מבפנים נסג
אל תוך עולם פנימי
שמייחד את קיומי
ומאחד בין פנים לחוץ
על ידי כוח הכבידה
מבין כי אין זו אבידה
לראות כי אין שליטה על כלום
וכך נשאר אני הלום
החוויה, ומתפעל מפאר היצירה
שבה הוויתי נוצרה.

(29-11-17 14:55)

שם לב כי יש בי מן חייזר
קולט פה משהו מוזר
וחווה ודאי כעת
שכל זאת יכול לשאת
כי לא נושא ולא נותן
על זהותי לא מתמתן
ואין כאן שום פשרה
לחיות חיים מלאי יושרה
כלפי עצמי על כל פנים
וככל שנוקפות שנים
מבין כי זהותי כמו מקל גמיש
היא משהו מאוד שמיש
לא עבורי, עבור אחר
אני הרי איני בוחר
וכך היא מתכופפת שוב ושוב
תלוי בנסיבות נושא חשוב
וזה שהיא גמישה, זהו הסוד
ומתוכנתת בסוג קוד
מתוך גמישות, להיות כה יציבה
בנסיבה בשמחה וגם מעציבה.
פועלת היא מתוך ניסוי
נופלת היא ללא כיסוי,
וקמה שוב, ממש מהר
מוסרת היא ממה להיזהר,
כי עמידה היא מפני פגע
אנרכיסטית היא ברגע
שחשה כי יסוד ניתן לשבור
ואת העבר כדאי לקבור
כך הקדושה המעונה

מציגה מעין תמונה
שמערערת יסודות
וחושפת כאן סודות.
איני מבין אותה בכלל
אך יש לי עבודה מן כלל,
היא מגיחה מן המצולות
ואני מוותר להעלות
בפניה כל טרוניה
ולא קובל על קנוניה
כך מרוויחים אנו מן ההסכם
ואותה אין צורך לשקם
ואז בעל בריתי מרוויח כן
הרי גם הוא אינו מסכן
ונהנה ממה שזהותי נותנת
והיא עמו לא מתחתנת
בוודאי שגם לא מתחננת
וגם הרי לא מתחננת.
נדרשת היא לשבור הקשר
כדי לחדשו, זהו הפשר,
כך לא נדרשת היא יותר להסביר
למה שגוי הוא התחביר,
ומי שינסה לכופפה מדי
יביא לכדי מצב ודאי
שבו לא יקצור את פירותיה
ואף יחטיא את מטרותיה.
כך או כך הכל בְּסֶדֶר
כי לא דוגלת היא בְּסֶדֶר,
וכעת מילה תנצור
הגיע זמן כבר לעצור.

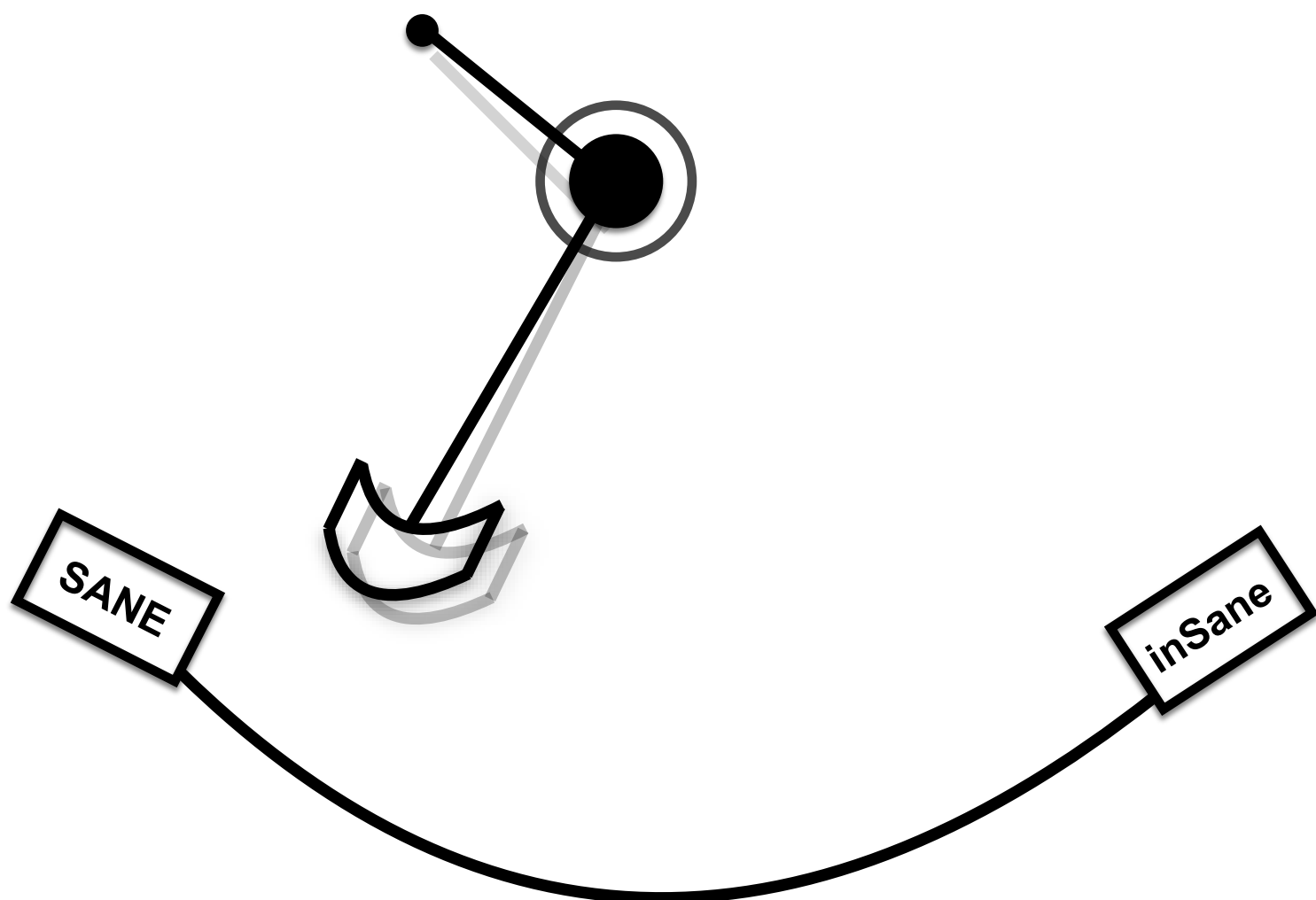
(19:40 - 7-12-2017)

אחרי מותי
יכתבו שהייתי כמותי
כי זו ודאי אמת
ודי לי באמת
לייפוט המציאות
ולשקר אודות בריאות
לא לאחר, אך לעצמי
ולא אדרוש פה לתומי
לומר עלי דברים של הבל
כמכבסת מילה על חבל
תלויה להתיבש ברוח קיץ
ושמה בין אדם החיץ
בין עולם אמת לשקר
כי מן הסתם קורה גם תקר
ומתפנצ'ר גלגל
ובחיי במעגל
נסובתי בין סיבה למסובב
בין איש צוחק למייבב
הולך, נלקח, קופא, שורף
וחי חיים של מתאגרף,
חוטף באלכסון, נופל
וקם מבור עמוק, שפל.
נעמד על רגליי כדי לחטוף
את המכה שבאה לעטוף
את הלחי האחרת
כי המילה לחוויה היא משחרת

ומראה שלומד אני כשאני קם
והגוף הוא ממוקם
על שתי רגליים יציבות
והעיניים הן טובות
כדי לראות המציאות לפתע
ולגלות כי יש גם קטע
שעוד לא חציתי, משהו חדש
ושם ניצב לו עוד מקדש
אשר את יסודותיו יש לבחון
בעזרתו של הגחון
לבדוק את אבני היסוד
טרם מתיישב אני לסעוד
את סעודתי האחרונה
כי חי אני כך נכונה
מת כל רגע ונולד
והחיים כמו שוקולד
מתוקים, מרים, מנה חמה, קרה
דורשים הם הכרה
את האמת שלי למצוא
כי יגיע גם קיצו
של המועד שלי ניתן
להיות עמיד וגם איתן
אל מול או יחד עם הטבע
וכשאספור אולי עד שבע
כבר אהיה קבור מתחת
ואז לא אשבע לי נחת
כי הוייתי כרוכה בנשימה
והמילים הן הגשמה
של גוף נושם וחם

של ראש כלוא בתוך מתחם
מוגבל על שלל נפלאותיו

סומך על ריאותיו
אז כשאמות
תעלם הדמות.

(12-12-17 14:10)

תמכור, תמכור, תוריד מחיר
 כך נהפך הכל סחיר
 סחרחורת מקבלים כולם
 וטוענים כי לא מושלם
 וכך קובלים על אגורות
 שקלים אוגרים במגירות
 בטוחים כי דינם נחרץ
 כשהמטבע כך הוא רץ
 ומטפס הוא מעלה מעלה
 עת הוא צונח, קול "יא אללה"
 נזדעק אל על, אל השמיים,
 כשלאשה יורדים המים
 אין הזעקה כה עצמתית
 אף כי תחושתה היא אמיתית,
 וכך סוחר הכסף בבני אדם,
 ומי למי הרי קדם?
 נדמה כי התשובה פשוטה
 אך בעיה כה פעוטה
 נהפכת במרוצת שנים
 דמויה לחרא של יונים
 צונח עליך לפתע משמיים
 מקלל ומברך אתה פה פעמיים
 כי מחד מסריח, מלכלך
 ומאידך זהו מזל שמתהלך
 כך לצידיך באמצעו של יום
 ואתה מבין שזה מצב של תום
 שאין לך עליו שליטה ממש
 וגם אם תקרא את כל חומש
 ליונה אין זה מזיז

לכן ברגע כה פזיז
ניתנת לך הזדמנות פז
להתבונן במה הינך אך נאחז
ואם רואה אתה רק צד אחד
נאבד הצד המיוחד
אך גם אם רואה רק צד שני
נותר אתה כתמהוני
כי דרושים שני צידי מטבע
אחרת ראייתך היא תִּקְכָּע
את מחשבתך וישאר טמטום
ואתה ודאי גם תיוותר אטום.
אותו סיפור עם כסף זר
או כסף מקומי שלא עזר
להוציא אדם מן המשבר
ורק ימשיכו לדבר
על אחוזים ומספרים וכל מיני
הרי כבר מישהו חרץ דיני
איש ואישה, מדינות וממשלות
ואל לו לאדם כך להשלות
עצמו לשווא אחר מחיר חיצון
לחשוב כי זה רק תלוי רצון
כי איפכא מסתברא נאמר
חמוץ, מתוק, מלוח, מר
הטעם משתנה והחשבון גם כן
ולי כעת נגמר הצורך לתקן.

(16-12-17 13:25)

איך היגיון ושיגיון
כך נעוצים על הפגיון
נצלים מעל האש
ולפעמים ריחם בואש
נשרפים יתר על המידה
בתהליך של למידה
על מידת העשייה
וזה האופן בו תעשייה
מנצלת ילדים תמימים
ולאורכם של הימים
מכניסה בלי התנצלות
תורה כנגד התעצלות
זו הרי הדרך
שכולם בערך
לומדים מגיל צעיר
טרם הגוף הפך שעיר
רודפים אחר העבודה
ודואגים הם לכבדוּה
לפנות את כל זמנם
והיא הרי למענם
לא מביאה סיפוק
ובתרמית זו של איפוק
ממשיך אדם לכלות חייו
ומרגיש שהוא חייב
להקדיש מרצו לשווא
להרוויח כסף, כי עליו

נשענים הם ותלויים
על אף שהם ודאי בלויים
אך לשכנע לא ניתן
הרי כלה וגם חתן
נכנסים תחת חופה
והתכנית עושה קופה
על חשבונם בלי כל ספק
וכשהבעל כך דופק
את האשה בעת משגל
ומוצף הוא מן הגל
מתרגשים הם מן מיזוג
ואל אותו הזוג
מתווספת נשמה קטנה
שתכלית זמנית נתנה
לשניהם יחדיו להישאר
עד שהזמן הוא יבאר
ויחשוף יסוד אמת
שקשךם הרי הוא מת
אך ימשיכו על גחל בוערת
מערכת יחסים סוערת
לקיים בתואנות מזויפות
בעוד אמיתות חושפות
פעם אחר פעם אחר פעם
שלשניהם אין טעם
אך הסקס הוא משמר
ובעוד הגבר הוא גומר
והאישה גומרת גם
בדמיון שטים הם באגם
אך מציאות מיד טופחת
והאשה מיד שוכחת
והגבר גם שוכח
והדיבור אותו מורח

ושבים למעגל תשוקה וסבל
ואולי דבריי הם הבל.

(12:30 24-12-2017)

לא המצאתי את לא וכן
 לא גיליתי את יש ואין
 שמעתי רבות על רע וטוב
 צעדתי כך הלוך ושוב
 קפצתי מעלה, נחתתי מטה
 שאלו אותי "האם הגעת?"
 תהיתי האם לכאן או לשם
 ובין כה וכה גופי המגושם
 המשיך בין חד לאיך גיסא
 לנוע בחיים מלאי תסיסה.
 בחוץ עולם תוסס, בפנים שקט
 אך כשעוד הייתי מלקט
 פיסות מידע והמלצות
 עם ראש עובד, אובד עצות
 השקט התחבא היטב
 הוא לא חשש להירטב
 מים דמעות שאינן שלו
 זיהה ודאי את כל כולו
 של רגע שיוכל הוא בו
 לצאת חיש קל מן המחבוא
 ולחייך חיוך קליל
 להראות ממש דביל
 לומר קבל עם "איני יודע"
 ובאבחה הוא כאן גודע
 שורשים בני שנים של שקר
 ומציג הוא את הַחֶקֶר

המבוסס על נפילות ועל תקומות
על עידנים של מהומות
וכעת יושב השקט מסופק
וממתין הוא מאופק
לדבר על נפלאות הרוח
ובין לבין עם דיו מרוח
חושף פחדים על יסוד זוגי
המהווה את ייצוגי.

Smooth Montpellier Ride

(26-12-17 midnight)

A midnight snack
can hide a lack
of time spent in walking.
Company of wooden tables
all the maybe's
in the world
can't cover
one's own absent fear.
I've changed a gear,
I'm back in neutral,
passively awaiting,
when shifting gears,
increasing speed,
no crashing at a wall in 100 miles p/h.

Logging

(27-12-2017 19:15)

It's not that I have something
wise to say.

I just wait, wait for the beat, the moment.

You can call it what you like.

Most people don't wait for it.

The accumulation of energy along
with talking, speaking at the right
moment, right moment for the body
to support the talking, seems to be
a kind of a formula for bringing
WISDOM out of the world.

As I once wrote

"wait with spoken words,
when they're invited
they'll turn to swords!"

and prior to that

"but we are accepting
abysmal noise
instead of teaching
our own boys (and girls)
to be quiet and respond."

It seems like a mental concept
since I'm bound by the limitation
of our communication to explain
it, as it comes out in words,
written or spoken.

However, this is not a mental
concept, or shall I say merely a

mental concept.

I am inviting you to an
experiential space of WAITING.

It's not about not talking either.

It's about first letting the mental
foundations collapse, collapse by
themselves.

It's not an active concept, not an
active experience.

I am like a racehorse waiting in
the cage and I don't choose when
someone (or life) will open the cage
so I can go out for my temporary
race, physical or mental or both.

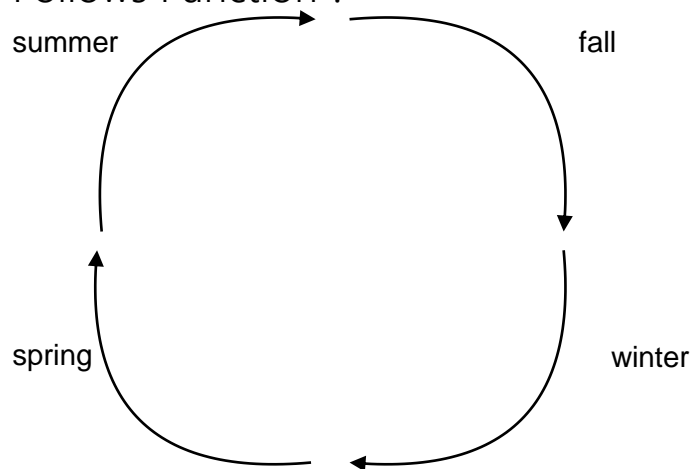
If I don't wait for someone from
outside to open my gate, I will keep
meeting resistance as if
running full power against the
mental bars of the cage.

This experience cannot be
transferred. It has to be
experienced by oneself.

By words it has no function - "Form Follows Function".

I've seen this sign hanging on
a friend's wall.

This experiment is simpler then
it might appear, and yet, look
how much words are sometimes,
or most of the times, needed for
the stubborn mind to be awoken
to an experience which is NOT
VERBAL at all, paradoxically.

awaiting treasure

(27-12-2017 19:30)

Time will measure
whether a treasure
that's been kept hidden
for many years to come
brings at least some
comfort to the surface.
That's where our journey will begin
it will not necessarily mean
anything to you at first.
If it's your lucky day
one moment after another you may
discover what was waiting for you.
I cannot unveil your mask
it is naturally your task
to find out for yourself.
Ready? Set! Wait...

Childlike Rain

(28-12-2017 10:00)

If you look the child
to take
be prepared at your own risk
to make,
life a serious event...
can you that prevent?
Do you really want
it to be,
for you and
for me?
This message
was found
by someone
who's bound
to get me
to laugh.
This is just
-half-
of a story that's told
in the toilet I hold
the serious constitution
full of laws,
effect and cause,
the circle of pleasure and pain,
mind's constipation ends.
Now there's RAIN.

Log from Montpellier

(28-12-2017)

There is a lot that is hidden from the eye.

Yet this sense seems to be so dominant.

The need to express oneself.

Most of the consciousness streams appear (again, the sight motif) irrelevant, matter not.

Yet these streams of information flow through me and I have no control over it.

That's the beauty, the beauty of reality.

I'm like these modern, unique sewer filters where dirty, contaminated water flow through and once the water, literally "full of shit", pass through, they become "pure", or at least drinkable.

I contaminate others, I educate others, I condition others, I relate to others.

And The Other Way Around.

It's not that I have something smart to say, a wise message.

I am not even using my own words.

Perhaps in my sketches, my drawings.

All this language - I merely create a puzzle, a children's game of words, English words, English grammar, and I follow this line now, bound to its coherency, to its limitation, so I can communicate with you.

We are so impressed with people who simply create unique words' puzzle, construct it freshly in a unique order.

Intellectually, spiritually, abstractly.

It matters not. In order to convey a message, at least to this point of time, we are bound mostly, to words, to written or spoken language, whether it varies from English to Italian to Hebrew to Arabic.

This is the mental plane.

This is how we mostly communicate in the apparent level.

Do you see? :-)

I look, or it simply happens, that I take use of this construction and play a game.

Diagram illustrating a message being sent from a sender to a receiver. The sender is on the left, and the receiver is on the right. A horizontal line represents the message path, with a small box labeled "Message" in the center.

It's simply the amplitude of our minds, well, I perhaps can speak of my

mind, my experience, that that mind swings from side to side, past to future, passes through the "now", the present, fluctuates from thought to thought.

There comes, or can come, a moment where the mind is not disturbed anymore by its fluctuations. That is all!

They don't stop. It's just the mind does not lead the body anymore in space and time.

[**Mother-Body (vs) Child-Mind**]

This is the interplay, the road of each consciousness.

My mind has not become more silent in the past few years. It has just surrendered to its role as an observer.

I am not inventing anything, any new concept, so why it is so hard for almost everyone else to awaken to that, to see that?

It's a rhetorical question in a way.

Same perhaps as asking why it took me 30 years to realise this.

Chance, luck.

This is life's "lottery game".

Like the one where the host picks the numbers and someone becomes a millionaire.

So someone, something, has picked my numbers and made me a "millionaire".

Not with money/dollars/euros/etc, but a true millionaire, ultimate \$\$\$

Richness €€€

Seeing or more to say Experiencing life as it is.

Removing the veil in front of my eyes.

That's being rich. Not the amount of money or assets I have under homogenised standards.

And you cannot be convinced.

It's just another lottery ticket in life, whether you're chosen to be "picked" up and your "veil" that prevents your from seeing this life's illusion be removed. Tough luck, ah?

If you read this message, there is nothing to be upset either.

This is the trick. There is nothing to change in one's life.

You live your life and you are picked by life's lottery, you're "it".

You've got it, you've joined the true wealthiest club.

The name of these wealthy people is not important.

Your name is not important.

My name is not important.

I have lost my name, I can be called anything. It does not matter anymore, it is outside the limitation of language, though as I stated earlier, I am limited or bound to propose or serve you this message in words.

This is all just a show.

Can you wait and watch?

Do you have a preferred TV show?

Do you accept any show?

Do you see that you are the show?

Me, writing alone, in a room in Montpellier, France, perhaps midnight of 28-29.12, I am my show.

I am presented on broadcast.

One must turn "crazy" to see that. Staying "normal" will not allow the channel to be switched.

But as I've once mentioned -

It is crazy to be normal.

Normal and homogenised.

Homogenised standards - of normalcy, of insanity.

One does not have to "lose it" completely.

My feet are on the ground, literally and metaphorically.

I can "choose" which game to play, leela, the play of life, the illusion of life.

I can appear normal and/or crazy, a fool.

Unlike the "normals" who do not see the illusion of life or the crazy that have "no ground", and have been overwhelmed by constraints of

normalcy and are "out" of the game.

It's not about the extremities.

Normal

Crazy

<—————>

It is the balance, the equanimity, the duality Normal-Crazy or Sane-inSane.

"The pendulum of I is swinging side to side"

Log Montpellier continue

(29-12-2017 10:00?)

The train of thoughts going/running through one's mind...

Tremendous energy of light gas, léger, light.

The paradox of heavy burdening weight of thoughts and their actual weight is nothing but ridiculous.

Atlas. Most people seem to identify with Atlas, carrying the weight of their world on their tiny shoulders.

Even if someone shows them, proves to them, that the weight they carry is in fact nothing, zero, none, even then they would not be convinced.

The illusion is too apparent, or actually the other way around, too obscure, too hidden. They identify with the illusion.

It is that absurd.

As if someone would have a "vertigo" and confuse earth and sky.

However, this is the daily situation of 99% of the people.

Confusion of illusion. There is a constant fog that masks the way, the way to no-where, the way to here, to the same place one stands just without being confused anymore between earth and sky.

Nothing really changes. Not-a-thing.

It's simply as waking up one day, wash your face, rinse them with a bit of water, and suddenly you can see.

When I was about 22, at the end of 2006, December it was, nearing 23, I had a laser operation on my eyes.

To "see" better was the "goal" of the operation. I was working 4 months in IT, in Matrix IT, and had the funds, 6000 ILS (about €1500) to make the operation. I had the operation where the rehabilitation was longer than others. It took me almost 20 days to open the eyes to daylight. However, I could already "see" better. But that was just on the surface. I could not see the illusion.

You cannot really have any operation to be able to see the illusion.

Funny enough, being able to see the illusion is granted for free.

Perhaps it was just a comedy, an illusion of "seeing" better.
You pay a few thousand shekels or euros or dollars if you "need"
glasses and you come out instantaneously with improved eye-sight,
moments after the operation.

Back then, 2006, it was named "Lasik" or something alike. I had a
different operation.

I cannot also tell, nor explain, when the veil of the illusion was
removed from my eyes, to see life as it is.

Nothing really changes, I walk the same path, I see the same trees,
hear the same words, smell the same coffee.

Same-Same but different. Go and explain that to someone.

"Here is a fruit called pxrovlmaz, would you like to try it?"

"Can you tell me what is this fruit?"

"un-un. No. That's the 'thing'... you have to discover your own fruit,
we each carry our own unique experience of life as a fruit, you see?"

Adults want to be fed like babies. Take the apples, grind them, make a
mousse, and serve, preferably on a clean silver-gold spoon, and don't
forget to wipe the leftovers off of their grinning smile, just there on
the side of the lips.

Babies, ah?

Your mind never matures, it simply became serious. There's a big, a
huge difference.

Yes, your body matured, aged, perhaps even in an unhealthy way, but
the body cares not of this process, it plays along.

The body is this ultimate allowing mother that allows her child, mind,
to tear down the house, burn the walls, physically, mentally,
emotionally.

Mother-body follows along and simply signals when she can no
longer support child-mind, as simple as that. She tests him not, she
grades him not, no education is provided.

Mother-body awaits!

Life is the school of childmind, and motherbody simply provides the
vehicle, the house, the vessel.

Whether childmind matures, awakens, it is not her business. She is simply there.

My childmind may become wise but it stays a child. It plays with life, it laughs at what it sees.

Maturity does not equal seriousness.

Oh the contraire! Seriousness is the business of an immature childmind that is occupied whether someone stole his lollypop and starts crying or becoming angry at life's events.

It is not about being stupidly laughing, it is about experiencing and seeing life for what it is. You cannot but not take it seriously.

Go to the cinema, identify with the movie, with the characters, with the plot. When the 1.5-2 hours film is over, do you keep identifying with the movie?

Can you see your life are no different?

Someone must be watching you and laugh to tears at how seriously you take your life.

It may be God doing that, laughing.

It may be your neighbour, it may even be me.

The question is -

Can you laugh at your own life?

I've spoken (or written) before that life's a lottery game.

I realise you will not wake up all of a sudden and realise all that.

Well, most of you won't, so at least you can read a good story and laugh momentarily and identify with something outside of you, before the river of seriousness carries you again to the daily burdening chores -

make money, make a living, make a career, make a home, make a family, make love, make art. So much making.

So much pressure of "making" so no "awaking".

Making —> Ma-king.

Ma = comparing in sanskrit

King = the royal ruler.

"MaKing" keeps life's comparison game and keeps ruling you!

You will never be the king of the mind this way, never, not while you are making.

Awaking - Awe-King -

Awe —> Amazement.

Surrender to waiting. See the amazement of life, and let life rule your path without trying to control them. Then you'll be a king full of awe of life.

I've experienced that through Strategy and Inner Authority of Human Design. I did not invent or discovered anything.

Wait to respond - I have waited.

Respond from my sacral - I have and still. No need to invent when someone made my task so easy.

XIO.

X = Strategy = Xrossing in life.

I = Inner Authority = Inner Way.

O = Outer Authority = Outer Word —> World.

I just simplified it to remember.

X

I

We face crossings of people in our life.

Human design presents how to move in minimum resistance through this crossing. This is your Strategy.

First comes X through a specific Waiting Strategy.

That's the main surrender to life, to the river of not making, but waiting.

Awakening, might come.

Can you wait first?

The I represents how you make or take decisions in the crossing of life, crossing with people, with choices, work, family, love, it all

happens - all you need to do is sit back and wait, stop listening to your mind telling you what to do.

Can you do that?

The I is your internal motherbody way of making decisions in life.

It is secondary to the X, to the waiting strategy, first you wait for the interactions to come. Don't worry, you won't have to wait long at all.

Life happens light appears, the earth rotates, sun rises and sets, simply wait.

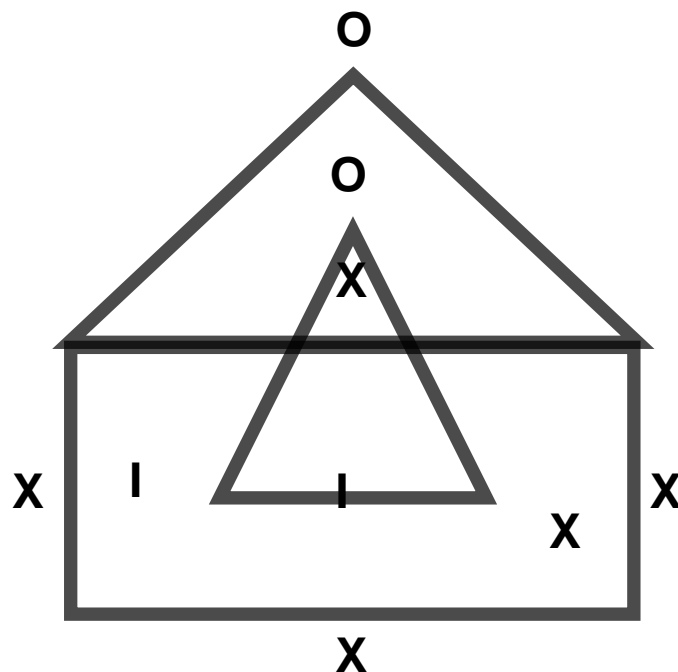
Can you let motherbody navigate?

Can childmind sit back and enjoy the ride? there is much to see.

What about the O?

Well, it's not time yet for your Outer Word to meet the Outer World.

Can you wait for that?

Dropping the aim, the goal
in everything.

Again, early start with a morning mental concept, a river
of words, communication
channel, is set ON, radio is
transmitting.

It is so much "better" to make use of my mind this way. For the other,
for you.

This is what's nice about listening to a radio station, whatever
frequency you put it on, music, lecture, news.

Mostly it's boring - my taste.

Same broadcast, different outfit.

Doing - Doing - Doing, judging homogenised not-self world and
words.

Worn out concepts.

Shuffle the cards, shuffle the playlist. Prepare a fresh coffee for this
morning.

Can you listen to your radio station? to its frequency?

It does not broadcast for you!

Can you simply listen?

Have you ever listened to a radio station? while driving your car?
while sitting in someone else's car?

It is all but the same application in your life.

It is not hard at all. Your mind simply insists of keeping the control
over your life and something inside of you keeps picking up your own
radio's broadcast Making something out of it. That will and is taking
you astray of your path, the unknown path. Can you see that?

The veil is thick. Most radio frequencies are broadcasting ACTION.

Passivity is negativity.

The false conception.

Passivity does not really exists.

Since you are born most of you is active, your whole body.

Your heart does not rest for a moment since someone out there called "action!" and you were given life.

First you were given life.

Second you were given a name.

There is no real meaning in this transmission but amusement.

Morning message on a rich café in a rich life.

Do you get rich?

Are you rich?

Do you have misconceptions of what is to be rich?

Naturally rich, organically rich.

Not artificially rich, or externally rich, not outside measures, rather inside.

You have your own scale of wealth.

Do you follow by that scale?

That is your subjective bodily wealth!

I'm just playing you with words.

The mind, your mind, my mind, can be easily fooled, conditioned and re-conditioned, educated and re-educated.

You might nod at these words and something inside concurs, yet you don't let your body guide you in space.

You don't even have a clue what that means.

I've seen so many dancers and body therapists who are totally disconnected from their body.

Their mind is moving their body in space and time.

They are dancing mentally and they are not even aware of that.

They go then for therapies of a kind, they become therapists, this world is full of it.

Here in Montpellier, France, I see many offices as I walk the streets, kinestherapie. manual therapie, therapie this therapie that. So much

outer healing. So much outer fixing, temporary fixing of body, of mind

-

THERE IS NOTHING TO FIX.

Do you get it?

Can you surrender and wait?

Can you listen to the radio station inside your head?

You have an Inner Authority, a place from the body to make decisions.

If you don't want to hear about "Human Design", if you don't believe in that - no problem.

Just shut up in your daily life and listen to your body.

It might be a less focused experiment, that's all.

You have no real clue how dominant your mind and the mind of others over you.

You are asleep and your mind refuses to awaken.

I've mentioned before - There is no choice. I've heard myself and surrendered to it.

I was picked up in the lottery game of awakening. I have.

And my mind still talks and the frequency is great, noisy, but great.

My body is not disturbed anymore.

The words inside my head are left as an internal, irrelevant dialogue of "do this and do that" and I don't!

Do you fall in the trap your mind is setting you up?

Family? Love? Fulfilment? Money? Where to live? Who to be with? when? how much?

Again - morning mental message.

Nothing to be taken seriously :-)

Not your own internal messages as well. In particularly NOT your own.

So you go to vipassana for 10 days to make peace with something, to practice observing, or you take a "retreat" in the desert, yoga retreat, 2064 sun salutations with 1084 head stands but your mind stays with you all along, and the beautiful desert sunrise and sunset are temporary.

You go back your daily life and the desert inspiring retreat fades. It lasts not.

So you look for the next one. You're lost and you cannot see that.

And as I once wrote -

"what do I know? have another cup of coffee"

What do I really know? Nothing. It's merely my experience of life, my perspective of life.

Are you afraid to awaken to life? Are you afraid that all of the phoney layers in your life will fall off like the leaves on a tree in autumn?

Such a beautiful fall, isn't it?

The leaves change colour to light brown-yellowish and chill-breezed wind makes the tree naked.

Are you ready to be stripped bear naked by fall?

The tree does not go to all these yoga practices, feldenkrais sessions, pilates, stretches.

Dancing mentally and recovering mentally.

You, we, are no different than the tree, in a way. Can you accept that?

Can you surrender to your own fall?

fall - winter - spring - summer

You make it all so complicated.

Look how many words are necessary to explain

WAITING

SURRENDER

---

even with no words, you go silent for 10 days, 20 days, 45 days, you call it a vipassana practice - you have a goal and you can't see the trap.

Life is out there, no practice necessary, to a certain degree.

Stop messing with the river.

Stop putting dams to try and control the river.

I've found my surrender through "strategy and inner authority", through the basic concept of Ra Uru Hu, Human Design.

There must be many ways.

It's not about knowledge, it's about basic empirical experience of Waiting and making decisions from the body.

It's a fucked up orderly ugly beautiful world. Is it?

(בין 31-12-2017 ל 1-1-2018)
מאיגרא רמא לבירא עמיקתא.
מעגל החיים בגוף אנושי.
נראה לי זה ה 38-39, הפרובוקטור נכנס לשבוע ומשחק לי עם המערכות.
זה קרה גם פעם שעברה עם הירח. כעת זה עם האדמה, קרקע, עושה לי
פרובוקציות בגוף - מתח.
תחושות מעניינות. זה קרה לי גם בפריז 2015. כמו "מחלה" בסוף שנה.
איני זוכר אם זה קרה פעמים נוספות.
אני נהיה הרבה יותר רגיש. פעמיים חולשה בצרפת. אולי זה צרפת.
המקום. אין לדעת וזה לא משנה.
ממקום בו איני מזדהה עם הגוף הביולוגי הזה, בא ניסוי כזה ומוריד אותי
תרתי משמע לקרקע. להרגיש מה כשהגוף חלש. שינויים בהרגלי
הצריכה. הגוף שלי משתנה. זה יהיה מעניין אם כמו פעם שעברה זה
פשוט ייעלם כשה 39 ייצא מהטרנזיט. איזה כוח יש לטרנזיטים.
אני ממש בובה על חוט. אין מה להאבק ולישון - ערוץ המאבק/ערוץ
הרגשנות. שיעורים בלוחמנות פרובוקטיבית של הפלנטות. כנראה שנה
עם שיעור, פעם-פעמיים בשנה לפחות. להכנע לגוף הביולוגי הזה. אין
ברירה אחרת. כל ניסיון אחר פשוט מיותר.
התבוננות מעניינת בתחושות הגוף. חולשה כללית. פרובוקציות חיצוניות,
1-1-2018 - רעש ברחובות. קשקוש של אנשים, של ילדים, תשוקות. לחגוג.
לחגוג מה? צמרמורות בגוף.
אני חושב על החוויה של רא. 8 ימים אינטנסיביים ואני בקושי יכול כמה
שעות של לחץ אינדיבידואלי. כאב ראש. בנוסף לחולשה שרירית, יש כאב
ראש. חוסר שינה. 2015. כניעה למצב. קצת לכתוב, להיות עסוק. אי אפשר
לישון. צמרמורות, קור-חום, הכל הפכפך. ממש ערוץ הרגשנות, מתובל
במאבק גופני.
ההמבורגר מהיום עולה קצת. עייפות. שוב צמרמורת. כניעה לגוף הזה.
כשאני חולה/עייף/מותש אני נכנע לזה לגמרי.

Log 2-Jan-2017

I see there is a deep fear, in a sense of being sick.

The passenger does not like it.

It feels as if I am "sick", to be able to see, to recognise this fear.

The interplay healthy-ill.

Whenever the 38, the gate of the fighter, opposition, enters the transit, I get a chance, to see life as they ARE -

We are bio-forms, our machines turn so-called sick, feverish.

However, the major difference is whether my passenger, my mind, simply observes the vehicle in its situation or it tries to change something. If it manages to simply observe, the struggle, 28-38, is over, and I'm not caught in the pulling force of the 38.

I see the purpose of being alive as being alive.

As an Integration Bering that is my main aspect.

28.1 - investigation of this purpose of life.

I can ride now this energy of the fighter and not identify with it.

It seems to be a powerful source of energy.

In this week in the Sun (transit) it is grounded by the 39, obstruction, the gate of provocation. This gate comes to provoke my spirit and again, if I identify with this provocation, my spirit gets hurt - or in a sense I'm not able to bring to others my investigation of my spirit.

This 39 is also powerful.

It all seems so real. So easy to identify with this fighting provocation.

When I write now, writing my story, I see the game, the illusion, yet it goes through a strong test to my body and it seems not to be the first time at the end of the year when the 38 enters the Sun.

I am alive - as simple as that. My body's energy comes and goes and it's fantastic to see how the body is completely in charge and how the mind freaks out of it.

(ינואר 2018)

אומרים שלא בכדי
רוב הזמן אני לבדי
תסתפר ותתגלח
בבנות המין השני רק תשתלח
אך יש בי משהו אחר
ולא במין שלי אני בוחר
פשוט הולך לבד ברחוב
ונהנה לי סתם לסחוב
לגרור רגליי לכל מיני
בלי לתת איזה דיני
חשבון, מקום, שעה
כן, מתבונן בתופעה
הקרויה כאן "אנשים"
ובכל שבוחשים
אותם מינים, סוגים שונים
מתרוצצים, מקוננים
ואני על פי רוב ממתין
הרי אני גם סוג נתין
אני גם חלק מן קבוצה
שפסקה ממרוצה
חבריה יחידים הינם
ופזורים הם בקינם
כל אחד הקן שלו
לכל אחד מעללו
אין בינינו קשר
ואני לא תוהה לפשר
וכיצד נע לבדי
כי הרי אמרו שלא בכדי...

(ינואר 2018)

יש סיפור המספר
על אחד שמסתפר
ומקצץ ומקצץ
עד רואה הלץ
כי ממחלפותיו נותר
איזה דבר כה מיותר
פרוס, זרוק על הרצפה
ומלכלך, ממש חוצפה.
איך מחובר לגוף
ותורם הוא ליפיוף
להראות כה מיוחד
מחלפות ראשו עשוהו האחד
וכעת ראשו נותר קצוץ
וחשוף הוא אל החוץ
אך לא כמו סיפור תנ"ך
כוחו כאן על מאזניים לא הונח
ולא נשקל, גורל גם לא תבע
כי לא מתוך שיער נבא
הַלֵךְ גופו, רוחו של הנגזז
אותו החומר לא אחז
ולא יצר אחיזה של שווא
הרי נותר הוא כאן, עכשיו
שְׁעוֹן על הכסא של הַסֵּפֶר
מחייך הוא כְּמֵאוּפֶר
אך לא באמת, אין שום כיסוי
כי בוודאי אותו ניסוי
הביאו לכדי תגלית
שהאשליה כך במטלית
מְנוקָה מן השולחן

ומשאירה את הפותחן
שיפתח חווית חיים
ויחשוף שהם בנויים
מחומרים שונים
המשתנים באישונים
של ליל
ומשאירים בן חיל
לספר פה אגדה
ולהטמין את הנודע
עמוק עמוק מאחורי נסתר
ואת המיותר
מְתִי מַעַט אכן רואים
והשאר ודאי נושאים
בדגל של משא הסבל
אך כמו חבל
לפעמים הוא גם נקרע
עד שנבין שטוב ורע
תלויים יחדיו כך באוויר
והדמיון היה מחוויר
אם היה שומע כי מציאות
גם היא דמיון, אין זו טעות
ואין מה להתבלבל כלל וכלל
יש להתחיל מן הכבד לקל
ולפעמים הסדר להחליף
לצפות ברוח שמעיף
את הנגזז לכל הַעֲכָר
טומן אותו מיד בקבר

לא אומר קדיש, לא מתנצל
הולך ונח תחת הצל.

(18-1-18 13:34)

חפצים שהשארתי מאחור
ומתקשה כעת לבחור
אם לאספם או לעזבם לאנחות,
בלי משים הלב, לוקחות
המחשבות (מסתובבות בְּמַחְשָׁכִים)
את האדם לכל מיני כיוון
תוהות עלות של דמי היוון,
לשלם או לא, לאן ללכת
וכך פתאום הופיעה לה שלכת.
החפצים נותרו אי שם
ולי ניסה רופא לתת מרשם
ולרפא החולי המדומין
במקום לשבת למרגלות המעין
ולצפות בבבואתי שלי
לראות כי כלל לא בגללי
מתחלפות להן עונות שנה
ומביאות עידן של המתנה.
"המתנה למה?" שֶׁאֵלָה פלונית
לא חיכתה היא לתשובה, לקחה מונית.
אך פה טמון הקסם, פה הסוד
המתנה פיצחה את כל הקוד
וחשפה אמת כל כך פשוטה
שלדאוג בעולמנו לפרוטה
זו בעיה כה פעוטה
והעמיד אותה על טעותה
וכך פתרה הבעיה מיד
כי חפצים עוברים מיד ליד
וחפץ שנשאר לו בעבר
לא בהכרח יִמָּצָא המעבר

כדי לשוב להתאחד עמי
לכן המשכתי ביומי.

(18-1-18 17:22)

ילדה חברה הלכה לה לשחות
בתוך הבריכה מלא מתיחות
יד שמאל מובילה אחריה ימין
כך הגוף הרי הוא מזמין
לשחות הלוך ושוב, הלוך ושוב
בחוץ מורה, אומר מה טוב
אני מסתכל וכלל לא בטוח
לי הוא נראה דווקא די מתוח
אבל כך כנראה זה קורה
ארבע זאטוטות ולא במקרה
הן מותחות ופורשות ידיים במים
מביטות אליו לעבר השמים
שומעות הוראות, מבוגר שצועק
כוונות טובות, אני לא מזדעק
(הרי ידוע שבמים שומעים כמעט כלום)
והוא מכוון, הוא נראה די הלום
הן שמחות, צוהלות, פועלות
בבריכה מחוממת, עשרים מעלות
ריח של כלור עולה באוויר
ואני תוהה האם זה סביר
כך מתנהל לו ראש מבוגר
אך ילד, במקום אחר הוא גר
זע ונע, פעיל, מתרוצץ
מחובר קצת יותר לגוף העולץ
בתוך המים לא שואל שאלות.
החברה כבר יצאה ומלא משאלות

ביקשה למלא, בקשה מנומסת קטנה
לשוב הביתה אל השכונה

כי נעליים רגילות שכחה
ובאה עם נעלי בית אל הבריכה.

Food 'n Mood

Food 'n Mood
Some brotherhood
Tribal Spell
to match the smell
of one another
rather
smilingly alike
On foot or bike.
What's your face?
What's your race?
Rat o' Rabbit?
caught in habit!
It's ok, that's what it is.
Say "Cheese!", please?

McRoyal, flesh 'n bread
Wanted reward, alive or dead.
What you see is what you get?
that I wouldn't bet.
Still having fun?
Gone for another run?
So, have you decided?
Are you undivided?
As in in di vi du al,
sitting by your pal.
When two turns three
You'll wake up free.

אני מכון על תחנת רדיו מסוימת. כלומר מישהו או משהו-אים מכוונים את תחנת הרדיו בראשי.

תוך כדי הליכה ברחובות חציה של מרחבים עירוניים ההאזנה לתחנת הרדיו, לקולות בראש, משעשעים אותי.

משהו מניע "אותי" לטיול הבוקר הזה כמו לשיטוטים רבים אחרים ותחנת הרדיו שנבחרה להיות מוקרנת בראשי מביאה תחושות וחוויות שונות. לא משעמם לרגע –זה בטוח.

שוב תהליך פריקה. ממש כמו טלפון סלולרי או כל מכשיר עם בטריה. מתרחש תהליך טעינת האנרגיה, מצבור חוויות, בתוך מכשיר בעל יכולת התבוננות, וכעת מגיע שלב הפריקה של הסחורה. הורדה download , באנגלית, אל מרחב הדך השעון על ירכי.

אופניים, איש וחתול שחור-לבן על רקע כחול-אפור-ירוק שקראוהו ים. אני מתאר זאת כלפי חוץ וממשיך להשתומם כיצד היומיום משתנה כל הזמן. החתול בינתיים נעלם בינות הסעלים ואיש חלף על פניי בריצה. כלומר, כשהרמתי את ראשי מן הדף למשמע קולות מתקרבים.

הכוריאוגרפיה של החיים היא כה פשוטה ואין כל צורך (האמנם ?) להתערב בה. הצפיה בפשטות בהצגה זו "מתאגרת" גם לי, לראשי, ומשחררת קולות בתוך הראש הקוראים "להתערבות".

התערבות זו לא הוכיחה את עצמה שלושה עשורים.

האיש מצית סיגריה ומתבונן לעבר החתול, והחול עושה פעמיו לכיוון סלע אשר קרני מחממות אותו. את הסלע ואת החתול.

היונה נכנסת מכיוון ימין והחתול כלל לא שם לב.

אנשים רצים, מכווצים שפתיים ומוציאים קול קריאה לחתול. היונה מגיבה, פורשת כנפיה ומתעופפת הלאה.

למדתי עם השנים שכך מחשבותי, פורשות כנפיים ועפות.

עם השנים למדתי, ועודני לומד, לראות את משק כנפיהן במרחב ראשי.

האיש בינתיים ענה לטלפון הסלולרי והחל שיחה בקול על כסף, על חוזים ועל כבוד.

החתול ברח ונעלם למשמע שיחה שכזו.

או שאולי ברח מלראה הכלב שחצה בריצה קלה את המסך משמאל

לימין.

או שאולי פשוט ירד מן הסלע ונעלם.

אני הייתי עסוק בלספר את סיפורי כאן לעצמי ולא שמתי לב.

יש דברים שלעולם לא אדע, לכן העולם נותר כה מסקרן.

לא תמיד התמהיל של גוף ונפש או גוף ומיינד או גוף ונשמה,

לא תמיד תמהיל זה מושך לשבת בניחותא על הספסל, להתבונן בנעשה,

וכל שכל לכתוב את הסיפור המתרחש.

יתרה מזאת, להיות מסופק ושלו, נינוח, מכל המתרחש.

תחנת הרדיו לא מאפשרת זאת ואני או משהו בי מקבל זאת בהכנעה.

האיש עולה על אופניו, עדיין במצב עמידה תוך דיבור בטלפון בעוד אנשים

בשיחות אחרות חוצים את נתיבו.

לחיצה קלה על פדל האופניים וכבר נעלם האיש וכך סיפורו ממסך

ההצגה.

הוא פנה פנית פרסה עם האופניים ושב אל תוך המסך ונעלם לכיוון השני.

לרגע קט לא נותרו דמויות אל מול מסכי.

אולי אחת השטה לה באופק על סירת משוטנים.

דמות הנראית בגודל צעצוע ילדים. משוט, סירה, אדם נעים, זזים, בים

הרחב.

בתוך הסיפור שלי לא הצלחתי תמיד להבדיל בין דמיון למציאות.

מתי אני רואה דמיון ומתי מספר מציאות.

או מתי רואה מציאות ומתי מספר דמיון.

בחוץ נותרים האנשים, שוב, כך נדמה, הרוב נדמה, שבויים באשליה.

כלומר בוחרים או נבחרים לראות או להבדיל בבירור בין מציאות לדמיון

ושם טמון לו פח זבל דמיוני-מציאותי שעל פי רוב מתחיל להבאיש כשאדם

נאחז מדי

במציאות ולא רואה את הדמיון שבה

או

נשבה בקסמי הדמיון ולא רואה את המציאות שבו.

לכן הרוב שרויים ושבויים בחלום. לא אומר חלום בלהות, אך בהחלט

בלטות כבדות יושבות על כפתי אלו שלא מצליחים לצאת מהקופסא

ולראות אשליה.

אשליה המרכיבה דמיון ומציאות בחיבור כה פשוט.

גם אני לא תמיד מצליח לראות זאת בפשטות בכל רגע ורגע.

זאת החוויה האנושית. הדבר הזה בתוכי שמתבונן בחיים,

בחוויה שלי מן הפנים לחוץ ומן החוץ לפנים.

רעשי הרקע לעיתים, או על פי רוב, מסתירים לו זאת.

אך רגעי הקתרזיס, מזל שמגיעים בעיתות מסוימות, עת הצטברו להן

החוויות

והכד קָלָא.

כמו אורגזמות. שמעתי סיפור על בן אדם שלקח ויאגרה ולא רק שהייתה

לו

זקפה לאורך 72 שעות, הוא גם היה מאוד רגיש והגיע לאורגזמה עשרות

פעמים.

הוא תאר את החוויה כ"לאנעימה" בלשון המעטה,

ופנה לבית החולים כדי שיסייעו בהורדת זקפתו.

יותר לא שמעתי ממנו או מן הסיפור.

תחושת הקתרזיס, הסיפוק, כפי שאני רואה אותו, יותר דומה לרמאה הים

הרוגע הנפרש כאן אל מולי.

כלומר לעיתים מתבלבלים, או שאני מתבלבל, בהחלט ייתכן, ורגע סערת

החוויה המרגשת הוא פסגת האושר של רבים.

אך רגעים אלו וזאת כבר חווה כל אדם בעל כמה עשורים באמתחתו,

חולפים ואז אדם לא באמת מסוגל לשהות במרחב הקתרזיס –

השקט שאחרי איזה שיא מרגש.

טוב, נסחפתי ובינתיים בחורה בלונדינית חצתה את המסך מימין לשמאל

ונעלמה בהליכה נמרצת. המסך נותר ריק מאנשים ובתוכי אני מלא.

אנשים הולכים, רצים, נוסעים, מדברים. אני כותב.

גם רגע זה יחלוף, פרק זה.

איני מתחבר לתהליך ההורדה יותר מאשר לתהליך ההעלאה upload ,

באנגלית.

פרק הזמן בו מתרחש תהליך ההעלאה ארוך יותר מפרק תהליך ההורדה.
גם באינטרנט ניתן לשים לב כי תהליך ההורדה תמיד מהר ולעיתים פי
עשר, כך נדמה לי, מתהליך ההעלאה.
חוקי הטבע פועלים גם באינטרנט, אין מנוס.
למה אני כותב כל זאת? לא יודע.
זה מה שהביאני עד הלום.
לא יודע מדיטציה.
להתבונן בגוף לוקח אותי במרחב.
לחוות את חוויותי, לראות את מראותי, לספר את סיפורי.
עוד מעט תחנת הרדיו תחזור לשדר בראשי כמדי רגע אשר בו
איני "עסוק" במשהו.
או שאכנע להאזין לתחנה או שאסחף איתה.
כך או כך משהו בי כבר מתבונן בה.
ספרתי כ 15 איש בטיילת, ולכל אחד סיפור.
סיפור שונה משלי, כך מספרים.

14 במאי 2018 6:10 כביש מוביל לעזריאלי

עצרתי לרגע, לכמה רגעים, דקות, על ספסל ליד כביש המוביל למגדלי עזריאלי.

אני מצליח לראות את כל היופי שבזה.

כסא עץ ממולי, ריק מאדם ומאחוריו האילן ממשיך לנשום, את שמו לא ידעתי ובכל זאת שומר הוא על הספסלים.

עודנו צעיר ומעוגן עם שני עמודי עץ "מתים", כל זאת על מנת שיגדל ויצמח ישר ולגובה ולא בניגוד לחוקי התנועה והעזר העירוניים.

החומר נפרש אל מולי ומהווה חלק נרחב מן המרחב של האדמה: כביש, חד סיטרי שלושה נתיבים, משני הצדדים. למכוניות "בלבד", ולעורבים המגיחים מדי פעם ועומדים בניגוד לחוקי העזר העירוניים אך בתמיכה של חוק לא כתוב –

חוק "איני מדבר את שפתכם".

שביל אופנים, שני נתיבים, חד או דו סיטרי, תלוי איזה רוכב שואלים ובאיזה שעה של היום. גם כן, שביל אופנים, הנראה יותר כמו כביש, נסלל משני... סליחה, מצד אחד.

שדרת אבנים בתרכיב פסיפסי עם נגיעות של ריבועי אדמה, כמטר על מטר, ובתוכם אילנות. הקרקע שייכת לבטון, השמיים לעצים ולציפורים, תחת הקרקע שולטים שורשי העצים ומנהרות שונות שאיני יכול לראות בעין אלא רק בעיתות חפירה.

עצרתי לרגע על ספסל, כסא מעץ, חציו עשוי מתכת, ככל הנראה ברזל. צד אחד של הכביש, הצד הקרוב אליי, מכוניות מכילות בני אדם ומאפשרות להם לצאת למרדף המודרני אחרי הטרף. הפסקה בזרם.

צד שני מכוניות נחות כרגע ונראות כל כך שלוות בעוד הכביש ריק בעברו השני.

מה אני מתאר? ישיבה על ספסל ציבורי באין מפריע.

בניינים מתנשאים לגובה של כמה עשרות מטרים, 30, 40, 50 קומות. קרוב לוודאי פוחדים יותר ממני. הבניינים והאנשים בתוכם. אשלית החומר משאירה אותם במגדל הזכוכית, תרתי משמע.

כל זאת רק השערה, נקודת מבט, נקודה, מישיבה על ספסל ציבורי בזמן הליכת בוקר. שוב הליכת בוקר.

לימיני עצים מאחורי גדר ושטח בור אשר חש כי נרקמות תכניות עירוניות לנצלו. דרכו של עולם ושטח הבור אינו מתנגד ונושם את נשימותיו האחרונות בטרם יהפוך קרקע נדל"ן. השחרור (בעל כנף) אוחז בעלה בטרם יעלו מגדלים לשמיים והקרקע תהפוך מנוצלת.

אני לא אומר זאת בעצב, בכעס, כי לעיתים משתמע זאת מבין כל אלו הנלחמים למען דרכו של הטבע מלחמה כה מיותרת, כאילו הטבע צריך את מלחמות האדם, או סולד מהם או מאמץ אותן.

הטבע ממתין על ספסל ציבורי ורואה הכל מתרחש. העונות מתחלפות, הימים מתחלפים, האדם נשאר אדם עם דם ועם מעט מודעות (בינה).

נקודת המבט שלי כנראה מסקרנת משהו בתוכי ולכן הדיו נמרח בתנועות קצובות וברורות על הדף. לא משעמם והקצב אינו מטריד את ראשי כבעבר.

נוכחות במרחב עירוני את השמש שעולה בבוקר זה קורנת אל עבר אחר
המגדלים ומשתקפת חזרה בעדינות בעיניי.

כן, גם המגדלים עושים עבודתם נאמנה ואני יכול דרכם להביט בשמש
שעולה ממזרח ומסתתרת מאחורי העצים, אך נגלים כבר אל מול הבניין
הגבוה ומחממת אותו קלות.

דבר אינו מיותר בבוקר זה. כמו כל בוקר וכל רגע. החייל שעובר על פניי
ללא נשק, האישה שהולכת נמרצת ובעילגות משהו עם תיק על הגב,
מישהו על קורקינט חשמלי נוסע מערבה ושקשוק אופניים הרכובות גם הן
לכיוון מערב.

רוב התנועה כעת, היכן שאני נמצא, היא בכיוון מערב.
נכון לעכשיו.

כתיבה, פרטים, עכשיו, ופחדים נמוגים. אשלית הביטחון היא רק עוד
אשליה וכשראיתי רשת זאת והפסקתי לאחוז ברשת בלתי נראית זאת,
נסק גם הביטחון בשווי המניה שלו.

מדיטצית כתיבה לא מתוכננת. עבורי? איני יודע.
מדיטצית לא יודע. שינויים בהרגלי התשובה.
מדיטצית לא משנה. עזוב כל זאת לרגע.
אין מדיטציה ואין תרגול ואין מילים וכל זאת מוסבר
מילה אחרי מילה אחרי מילה.

ללכת לאיבוד בג'ונגל המילים כדי להגיע בדיוק לאן
שהייתי צריך להגיע.

לכאן ----- ☯ (עיגול עם נקודה) ----- *

כשאני בדרך הייחודית שלי
והגוף מוביל (!)
יש בי יצירתיות מעצימה שובבה אובייקטיבית
הזורשת לבדות כדי לתקשר אותה על מנת
[שהמיינד שלי לא יענש בה]

כשאני בדרך הייחודית שלי
והגוף שלי מגיב ומוביל
יצירתיות פורחת ולא נענשת
והראש כמו סביל

מסוגל להתבונן במרחב
להשען לאחור וליצור אשליות
להעצים דרך חדשה
ולתת לרוח להיות לא להיות

Ship, Captain, Sailor

My ship transitions shore to shore
Her Captain discerns local goods
and bads and more
In his true cabin sees experiences rise of one's flow
at times the flow fails to glow.
There comes a time the Captain seeks
to be in Transformation.
The Ship sails astray.
It's temporary, her Captain won't betray.
As she sails on track her beauty is
Not over looked, observed instead.
Upon the active journey, her focused Sailor
perceives
on the mast with his binoculars studies
fears of ships ahead,
proclaims security for thee.
Not given that correct is he
wise show him: "it is what is, you see?"

Sometimes forgets the cover to remove
looks out and searches where ships need to move
he sees thy needs
tries to affect the captain's deeds.
As the sailor's shift seeing fears to need
he's bound to his limit, to a certain creed.
He navigates the ship not,
the Captain and the Ship are what
sets them on sail,
together locked in form of jail,
occasionally one questions the Sailor for his view.
He gets his chance to show the fears anew.

This is just one Ship, Captain and Sailor's lore
discovering and presenting their unique of core.

בספריה, קולות של אנשים בתוך ספרים, ערימות, ערימות, מסודרים על מדפים.

אנשים כמהים לשמוע סיפורם של אחרים.

כל אדם עולם ומלואו, אך לא כולם יכולים לספר את סיפורם והכמיהה לצבור, לאסוף, סיפורים מבחוץ מראה את עצמה במבנה שכזה. אשה מתגאה בקצב קריאתה – "בולעת" ספרים, "תולעת" ספרים, חורים בראש ממולאים בדברי אדם. גם אני כעת, פורק את מטעני, לא את העול, פשוט מה שהצטבר מרגעי חוויה.

הסיפור שלי כלל וכלל אינו שונה ומיוחד, ברובד מסויים. רק נותר לחוות את החיים, לראותם ולספרם. הכל בבוא העת. אני יושב ב"מלך הכנאפה" ברמת גן וזו החוויה הכי יומיומית מיוחדת שיכולה להיות. זה הכל נקודת מבט וכניעה למצב מסויים.

כך אוספי הרגעים נאספים למכלול אשר ניתן פשוט להיות מסופק ממנו. בין לבין המחשבות לקחוני למארסיי שבדרום צרפת, לקנות בית, לגור באוהל, לחפש בתקווה למצוא משהו שאינו קיים כאן ועכשיו. אני חוצה את הרחובות ושומע את הקולות בראש, וכל כך פשוט להאמין בהם, אך משהו בפנים התעורר וצופה בהם. נתנו "לו" שמות שונים, אך התופעה כבר ברורה לי או למשהו ממני.

אנשים נכנסים לחנות וסיפור משתנה מרגע לרגע ואין בזה שום דבר "חדש" כביכול, אך ברגע שמשהו בי רואה שכל רגע הוא שונה ומשתנה, החיים מקבלים תפנית. כשאני כותב זאת כאן זה נהיה לי ברור וכמו מובן מאליו. כשאני אוסף את חוויותיי במהלך היום, והולך ברחובות, משהו בי עדיין מהלך עם סיפורי האשתקד והעתיד לבוא.

פעם האמנתי לכל זה. משהו בי האמין. אסקפיזם קיים בכולנו רק שאיננו מסוגלים לראות זאת. יש המתארים את הווייתו כאסקפיזם. משהו בי ברח מן המציאות, מן העול בחיי היומיום כדי למצוא את החן שבחיי היומיום בלי למצוא חן בעיני אף אחד, לא במתכוון על כל פנים.

כי מה כבר יכול להיות "טוב" יותר מלשבת בחנות כנאפה ובקלאווה ושאר דברי מתיקה לקול מוזיקה מזרחית? זהו הרגע ופה נבחרתי לשבת ולכתוב. כוח הכניעה. הרגע הבא יהיה פשוט וסתמי כמו זה שלפניו. הוויה

מושלמת. קולות בראש אינם מקבלים זאת כשאני הולך בגפי ללא אינטראקציה.

אך קוראים לזה "תהליך התבגרות".

אני בתהליך התבגרות –רואה זאת ונכנע לכך. אני לא יכול להאיץ דבר, רק להתבונן ולהתבגר בקצב הנבחר, לגדול יחד עימו, יחד עם הקצב, לצידו. יש כאלו הניסו ועדיין מנסים להתגבר על הקצב, אך הכישלון ידוע מראש, אפילו להם, רק שכוח אמונתם ביכולתם להתגבר על הקצב גדול מכוח כניעתם אליו.

מגיעה העת ואדם נכנע בכורחו או בעל כורחו לקצב החיים. לרוב, אדם לא מתעורר אל החיים, כך זה נראה מסביב. כך מספרים לי אנשים שפוגשים אותי. משהו שאני מדבר מהדהד, לחלקם, כהארה, התעוררות. אני יודע מהו. אני ממשיך להיות בן אדם רגיל ומחשבותיי משתנות כמו של כולם, כך לפחות נדמה לי. אני מציג הצגה כלפי חוץ, כמו כולם, כי זו דרכו של הטבע.

רק את חוויתי אני "יודע" ברובד מסויים.

מגיע שלב מסויים, לפעמים, בו כל הסיפורים הללו נאספים, עמוד לעמוד, ומודפסים ומוצבים על המדף, ומגיע אדם כלשהו וקורא אותם. הוא מקבל נקודת ייחוס למקרא המילים –הזדהות, אכזבה, שעמום, התרגשות, הבנה, שמחה, הקלה. אלו רק מספר מילים הלקוחות מן המילון אשר בתוך ראשי. מילים שנאספו במשך השנים. אני כותב פה בשבילי ושחרור מסויים מתרחש. הקולות בראש מספרים שוב על העתיד לבוא, המטוטלת נעה קדימה. בשלב אחר תנוע לאחור ותחשוב על העבר, והרגע הנוכחי נדמה כה משעמם ודל ואין בו סיפור או עומק, אך יש בו יותר מזה –

אין בו כלום וזה הסוד שלו.

יכולתי לבוא ולספר שאלוהים דיבר אליי או שהסוד נגע בי וליצור או ליצוק נופך מיסטי לכל סיפור ההתעוררות שלי, אך כל זה מיותר בעיניי, כרגע, ונדמה כמו עוד צורה או אופן למכור את הסיפור שלי. סיפור מיוחד שכלל אינו מיוחד ואורב וממתין בפינה לכל מי שעלה בהגרלת הלוטו של החיים.

תשכחו מעבודה קשה –לא עשיתי כלום.

נעתי במרחב ונפלתי וקמתי ונפלתי וקמתי.

זהו רק סיפורי.

אולי עבורך זהו סיפור עמל כפיים וחייך הם צעד אחד צעד בעבודה. ואולי
לא.
רק את סיפורי יכולתי לספר. לעת עתה.

הן צעדו יד ביד לכיוון דלת ביתי.
המתנתי לבואן וכבר הרתחתי מים בקומקום החשמלי, כמות מדויקת
המספיקה לשלוש ולכוס נוספת, למקרה שמישהו ירצה קצת יותר.
יכולתי לשמוע את צעדיהן מטופפים על אריחי הבטון בחצר ביתי, ונעמדתי
לפתוח את הדלת.
נקישה קלה ומיד פתחתי הדלת ובירכתי לבואן.
הן תרו בעיניהן סביב, מביטות בחדרי הקט, בסדקים המבצבצים בקירות,
בתמונות התלויות על הקיר.
"רוצות תה?", שאלתי.
"כן, ברצון", נשמע קולן פה אחד.
יצאתי מן החדר לקטוף עלי לימונית טריים מגינת השכנה.
חזרתי ושטפתי העלים ושמתתי קצת בכל אחת מן הכוסות שניצבועל
השיש.
בעודי מכין את התה, עמדו שתיהן ובמבט לכיווני כמו שאלו, "היכן ניתן
לשבת?".
עיניהן תרו אחר כסאות וחדרי השיב פניהן ריקם. מזרן יחיד ושלוש כריות
נחו להן ברישול על הרצפה.
"אין כאן כסא", ציינו ב"חדות עין" מבריקה.
"אהה", עניתי והוספתי, "אני אוהב להתחבר לקרקע", בהלצה נוסנה.
"הכריות בסדר? מעדיפות לעמוד?", שאלתי ונתתי לאורחותיי להחליט על
צעדיהן הבאים.
הנחתי את כוסות התה על הרצפה והתיישבתי על הבלטות הקרירות.
לא כל אחד מרגיש מיד נוח בביתי. שמתי לב לזאת כבר בעבר. ידי קצרה
מלהושיע, אך ארוכה דיה כדי להושיט לעברן כוס תה. הן אחזו בכוס התה
והמשיכו להתבונן סביב.
בעודי לוגם מן התה הרוחת, תקופת תה הלימונית, שתיקה שררה באוויר,
אך שתיקה זו לא היתה שתיקת מבוכה. שתיקת אמדן, בחינת הממצאים.

על פי רוב נוטים אנו להפר מבוכה זו, אך כעת לא שררה מבוכה, ושתיקה מיוחדת זו הדהדה בעצמתה בחדרי הקט.

אהבה התישבה ראשונה, מניחה את כוס התה על הרצפה ושולחת ידה לעבר אחת הכריות. הססנית משהו, אך עושה סימנים ראשונים של קרבה.

אליי? עודני איני בטוח בכך.

שנאה נשארה לעמוד בחלל החדר, מביטה בתמונות התלויות על הקיר וסוקרת את ציורי אבי התלויים על הדלת. "התה טעים. תודה.", ציינה בחום קריר.

חייכתי לעברה בלי אומר מאום ולגמתי בשנית מן התה.

"אז פה אתה גר, אה?", אמרה-שאלה.

"אהה", השבתי, "פה."

אהבה הרימה מבטה לעבר שנאה וחזרה לסרוק את החדר. תמונות

פורטרט שונות, שחור-לבן, היו תלויות מעל מזרן "מיטתי".

"יש סיפור מאחורי התמונות?", שאלה.

"אממ...לא יודע", השבתי, "את רואה סיפור?"

"אממ...לא יודעת", אמרה בחיוך קל, "אני רואה דמויות, בודדות, לא מלשון

בדידות, אלא מלשון בדידים, יחידים, יחידות, בדיד-בדיד."

"אממ...מעניין", תהיתי, "זהו סיפור על קונפליקט שהחל אי שם, לפני

כארבע שנים, קונפליקט יחידים, קונפליקט יחיד. אולי בעצם הוא החל

מרגע היוולדי, העליתי סברה. עוד אחת מיני תיאוריות העולות וצצות

בראשי מדי פעם.

"האם עדיין ישנו הקונפליקט?", שאלתני.

"אממ...איני יודע. ייתכן שלפרקים כן ולפרקים לא, ובכל מקרה אין זה

הקונפליקט שהתרחש אי אז."

"איזה קונפליקט התרחש אי אז?", הסתקרנה.

"איני יודע, וגם אם כן, הוא נמצא ונשאר אי שם ואז. אין הוא מטריד אותי

כיום."

"האמנם?", התעקשה לוודא.

"אהה, כן", עניתי בקלילות, בלי להיכנס לפרטים אשר נהגתי לספר לכל

מאן דבעי בארבע השנים שחלפו.

שנאה נשארה לעמוד והחלה פוסעת בחד, בוחנת את התמונות ואת
 האנשים שבתמונות.
 נדמה היה כי עמדה לומר משהו והתאפקה, או אולי דמיינתי זאת.
 שתיקה השתררה בשנית לכמה דקות בעודנו שותים מן התה, סורקים את
 החדר ואחד את השני.
 מסע גישושים - אהבה, שנאה ואני.
 "אתה בודד כאן בחדר?", שאלה לפתע שנאה.
 "אה-אה, לא", עניתי לה בבטחון גופני.
 חשבתי על הציטוט של הרמן הסה בספרו "נדודים", אך החלטתי לפסוח
 על ציטוטו, ונתתי לתשובתי להדהד לה בחדר.
 שעשעה אותי שאלתה של שנאה על בדידות עת שהיתי במחציתה
 ובמחיצת אהבה. תהיתי על כך שאנשים שואלים על בדידות דווקא כאשר
 הם נמצאים בחברת מישהו. ייתכן ובדידות אינה תלויה בכמות האנשים
 עמם אתה שוהה אלה בכמות או באיכות או בתחושה השרויה בתוכך.
 כך או כך, חשתי ודאי כי כעת אני בודד. מה היה ברגעים שחלפו עד לרגע
 זה? זכרון חולף וסיפור על בדידות.
 לקחתי את הגיטרה שניצבה מאחוריי והתחלתי לנגן.
 שנאה התישבה על "מיטתי", מזרן היחיד אשר פרוס לו על הרצפה. נזהרת
 שלא לשפוך את התה.
 מנגינות מאולתרות נישאו להן מן המיתרים, לעבר הקירות וחזרה לאזנינו.
 לאחר כמה דקות של נגינה, שאלה אהבה, "שלך?".
 "אממ...לא יודע", עניתי.
 "שלי?" תהיתי בקול.
 "כן", אמרה, "האם זו המנגינה שלך?".
 "אממ...איני יודע", תשובתי חזרה על עצמה, "זוהי מנגינה".
 שמתי לב לנטיה לשייך אהבות כמו גם מנגינות, לעצמנו, לאחרים, לתת
 נקודת ייחוס.
 באמת שלא ידעתי אם זו מנגינתי. זוהי נקודת הייחוס, אם שמתם לב.
 יש האומרים שמנגינה המנוגנת ברבים, חזקה עליה שתהיה ברשות
 הרבים ושייכת להם. ייתכן ומנגינות שניגנתי לעצמי הינן "שלי", כמו גם
 אהבותי.
 אהבות שאהבתי את עצמי, הינן "שלי".

עוד אחת מיני מחשבות פילוסופיות נטולות בחירה שצפו להן ועלו בראשי.
מחשבותיי "שלי"? תהיתי.

המשכתי לנגן עוד כמה דקות, נותן לאצבעות ללכת לאורך צוואר הגיטרה
בדרך פתלתלה אשר אין לי עליה שליטה ממשית.

כל ניסיון לזכור מה ניגנתי הינו עקר מיסודו.

הצלילים דחקו הצידה מחשבות בפיתחו של עולם.

"שפה אחרת, לא אני בוחר, זו היא בוחרת, מתי להתחיל מתי לסיים, כיצד
יש את החיים לביים..." , נזכרתי במילים שכתבתי בזמן טיול להודו חמש
שנים קודם לכן.

זכרונות אשר איני בוחר מתי יעלו ויצופו, כמו המנגינות, כמו האהבות, כמו
השנאות.

זו המנגינה שהתנגנה לה עת ישבנו שלושנו בחדרי הקטן - אהבה,
שנאה ואנוכי.

תמונות על הקירות, ציורי אבי, כוס תה לימונית, תהיות על בדידות ועל
שייכות וצלילים מהדהדים בחדר עם סדקות בקירות.

צועדים אנו - פרק ב'

את עיני צדה נמלה שמצאה חרק שאיני יודע את שמו, הפוך על גבו, כמו
נח לו, ואחזה בו בצבתותיה. הוא היה גדול ממנה לפחות פי חמש. זה היה
מחזה מרהיב. הוא התנגד לאחיזתה, אך היא לא הרפתה, והחלה לצעוד
בצורה נחושה, עת התנגד החרק לאחיזתה שניות מספר וגילה כי המאבק
מיותר. היא צעדה, אוחזת בו כבאובייקט ואינו מתייחסת כלל למאבקו, נעול
בצבתותיה.

חשבתי על כוחם של יחסים, יחסי מרות, על נחישות. איך הייתי לעיתים
גדול כחרק ועם זאת מספיקה נמלה עם צבתותיה כדי לגרור אותי לאורך
רצפת החדר.

כמה אנושיים אנחנו, ויחד עם זאת כמה דומים לחרקים.
 עוד קראתי לזה אהבה, הקרבה, יחסים.
 כעת לימדוני הנמלה והחרק שיעור מאלף על יחסי גומלין. קל לצפות כעת
 מסביב ולראות הצבתות. על אף גודלי, לא יכולתי להתנגד.
 שמתי לב כי אהבה ושנאה גם צפו במחזה, אך בהשתאות קלה ביותר.
 שיערתי כי הכירו היטב יחסי גומלין אלו.
 חייכתי בבוקר זה, ברגע זה.
 חמשתנו בחדר - אהבה, שנאה, אני ושני חברינו החדשים במערכת יחסי
 הגומלין.
 הנמלה נתקלה בספר שהיה מונח על הרצפה ושמטה את אחיזתה מן
 החרק ועברה לסקור בתזזיתיות את השטח כמו מחפשת כיצד לעקפהו
 עם בן זוגה. עלתה וירדה, ירדה ועלתה, הקיפה הספר מן הצדדים, ולפתע
 פשוט נעלמה מאחורי הספר.
 ציפיתי כי תחזור לאסוף את בן זוגה, את השלל, או לכל הפחות תקרא
 לעזרה, אך היא נעלמה ובן זוגה נשאר הפוך על גבו סמוך לספר.
 מן הצד השני הגיחה אחת מאחיותיה, סוחבת על גבה שלל שחור וכבר פי
 שלוש מגופה. מטלטלת מצד לצד בריקוד משעשע שכזה, אך מתקדמת
 בכיוון מאוד מסויים.
 הרמתי עיני לעבר אהבה ושמתי לב כי השתעשעה מכל המתרחש בחדר.
 הבטתי לעבר שנאה וראיתי כי חיוך קל על פניה.
 "סיימתן היתה?", שאלתי.
 "כן", ענו בהדהוד משותף.
 "שנלך?", שאלה אהבה את שנאה.
 "כן", ענתה לה ופנתה אליי ואמרה, "תודה מקרב לב."
 חייכתי לעברה, וכעבור רגעים מספר יצאו שתיהן דרך דלת
 חדרי.

(13-9-2016, 3:30 - 6:15)

התעוררתי באמצע הלילה. 3:30 ,
 קרסתי אל המיטה ב. 21:45 כוס הקפה ששתיתי כחצי שעה קודם לכן, לא
 "הצליחה" להשאירני ער, ואף לא תיכננתי להשאר ער או להירדם.
 הופתעתי מכך שנרדמתי למרות הקפאין בגופי. כנראה שהיה יום ארוך
 ומלא חוויות.
 קמתי וניגשתי לסלון ואל מולי ראיתי את מציאות ואת חלום עדיין יושבים
 ליד השולחן, עוד מן הערב הקודם, אך נדמה היה כי ישנים הם.
 אישון לילה, אין רחש בבית, ואני מתבונן בהם. הזדמנות נדירה.
 מחשבה חלפה בראשי האם בזמן השינה הם מחליפים תפקידים וחלום חי
 מציאות, בעוד מציאות חולמת חלום. אין לדעת.
 עמדתי באמצע החדר, כוסות התה היו עוד מונחות על השולחן. כחולה,
 אדומה, לבנה. אפשר עדיין היה להריח את הזוטא בחלל החדר, על אף
 שהתה מזמן התקרר.
 דממה. מציאות וחלום ישובים יחדיו בסלון ביתי, ישנים, ואני.
 האם לכך ייחלתי? שחלום ומציאות יבואו יחדיו?
 אותו הרגע אשר שעות ספורות קודם לכן נראה כה מיוחד וקסום, נדמה
 היה כיומיומי כעת.
 אפשר היה לשמוע את זמזום המנורה התלויה מן התקרה.
 האם רק באישון לילה, בדממה שכזו, חושך בחוץ, יכולים מציאות וחלום
 להיות אחת במחציתו של האחר?
 לפתע הרגשתי כי רגע זה אינו כה מיוחד. לא חשתי דכדוך או עצבות, אלא
 מעין פשטות. הקלות הנסבלת של הקיום, כך תהיתי לעצמי, בחושבי על
 ספרו של מילן קונדרה, "הקלות הבלתי נסבלת של הקיום", שקראתי בזמן
 הטיול הראשון בהודו.
 מהו אותו מצב בו אני שרוי? חלום? מציאות? אשליה?
 לעיתים באמצע הלילה, כמו מחשבות מרחפות, כך עולות בי תהיות.
 אני הוא הקיום, כך תמיד האמנתי. אך ורק אני.
 מציאות וחלום מכונסים, ישנים, סביב שולחן האוכל, אמצע הלילה,
 שחקנים בהצגה. הצגת חיי.

הבטתי בהם נכוחה, האסימון נפל.
 "איסתרא בלאגינא קיש קיש קריא", היה נוהג אבי לומר. המטבע,
 האסימון, צלל עמוק בכד החרס שבתוכי ובנוחתו אי שם במעמקים השמיים
 קול הד אשר נשמע למרחקים, אך מבפנים. זר לא יבין זאת, חשבתי
 לעצמי. אך ייתכן ודווקא הזר הוא זה שיבין.
 שלישיית הקיום, ריקוד החיים - מציאות, חלום ואני.
 יכולתי באותו הרגע לשבת ליד חלום וברגע אחר ליד מציאות. או פשוט
 ביניהם. הבדלים שוליים אפשר היה לזהות רק בהופעתם החיצונית.
 בעת שישנו מסופקני אם איש היה מבדיל ביניהם.
 ניגשתי לשפות סיר מים על האש ונזכרתי שוב באבי שהיה אומר לי -
 "לעולם אל תנמיך שפתך. לא עבור איש."
 זכרונות צפו בי על ספרי ש"י עגנון שהייתי קורא בהיותי בן 20 ומתענג על
 אופן כתיבתו ושפתו, על המילים החדשות לי.
 הייתי מתייעץ עם סבי, המורה דוד (לימים, כך שמעתי, היה מוכר שמו
 בחיפה, (על המילים והביטויים אשר לא הכרתי. חייתי חלום ומציאות כך
 יחדיו.
 אימתי נפרדו חלום ומציאות ונהפכו לישויות שונות?
 בעוד אני נהנה מהאווירה הרגועה בביתי, מן המחשבות השונות שחלפו
 בראשי, מהתבוננות במציאות ובחלום כגוף אחד אל מולי, המים הספיקו
 לרתוח וניגשתי להכין כוס תה.
 שמתי עשב לימון בתוך הכוס ומזגתי את המים המהבילים לתוכה.
 "פרררררר.....", צליל המים הנמזגים עדיין גורם לי סיפוק. צליל של עושר,
 של שלווה.
 התיישבתי עם כוס התה על הספה.
 כל מעשיי כלל לא הקיצו את מציאות ואת חלום משנתם. שנת ישרים
 בישיבה, אל מול השולחן.
 האם אוכל לִצְפּוֹת במחזה שכזה רק באמצע הלילה? אין זה משנה. לגמתי
 מן התה נטול הסוכר.

בזמן הצבא, בעודי משרת כג'ובניק ורוב חברי ילדותי כקרבניים, היינו
 מתכנסים בחדרו של אחד, ומישהו היה מכין תה לכולם.

מישהו היה מביא לי את כוס התה ושואל, "סוכר?". לפני שהייתי מספיק לענות, הם כמו במקלה, שעשתה חזרות רבות, היו עונים "אין צורך! הוא ג'ובניק. החיים שלו כבר דבש."

כך חזר על עצמו המנהג, כמעט בכל עת בה היינו נפגשים. התה, הסוכר וחיי הדבש.

הייתי שומע פעמים רבות איך הם מדברים על התעסקותם עם שמן מכוונות, שימון רובים.

מציאות, חלום ואני. בכל גיל ובכל שלב.

הייתי צוחק מדבריהם וממשיך לשתות את התה שלי, נטול סוכר. כנראה חיי היו דבש, מתוקים.

היום אני כנראה מאמין, שככל הנראה, המריח את חיי כמו שמן מכוונות, רבים הסיכויים כי יראה חלות דבש פרוסות בערימות על דשא שכנו, בעוד שגדר, גבוהה ורחבה מ"גדר ההפרדה", מונעת מקלות אלו להיות פרוסות בחצרו.

ואני? השכנים והאנשים שפגשתי בחיי, בדרך כלל היו מזמינים אותי לטעום מחלות הדבש שלהם.

אף פעם לא ידעתי כיצד הפכו חיי "דבש", או מה עשיתי כה מיוחד שזכיתי לכך. כאשר התוודעתי לראשונה למושג "קארמה", נטיתי לייחס לו רבות מן הדבש בחיי.

היום, בחיי, שאיני יודע.

לגבי שמן המכוונות, גם איני מבין רבות. זכרונות מספר לי שכאשר עבדתי כנער בגינות או בגידולי השדה, אהבתי את ההתעסקות ואת הריח של שמן המכוונות. כנראה שזו הייתה השפעתו של הדבש על חיי.

בשפתו של בלו הדב, מתוך ספר הג'ונגל, שלימד אותי את חוקי הג'ונגל, חוקי הטבע - "חפש תמיד רק את הטוב."

היום, בעודי נער מתבגר כבן שלושים, אני מגלה בינתיים שהטוב מחפש אותי.

אני ממתין והטוב מגיע. כמות שהוא.

אני ממתין והרע מגיע, כמות שהוא.

כנראה שחיי אכן דבש.

בעודני עסוק במחשבות על חיי, על הדבש, ומזמזם בראשי את השיר
"חפש תמיד רק את הטוב", הסתקרנתי לגרסתו המקורית באנגלית.
תוך כדי חיפוש זריז באינטרנט נתקלתי בשורה שאיני מוצא בגרסא
העברית. באנגלית זה כתוב כך -

"The bare necessities of life will come to you
They'll come to you!"

נורה נדלקה בראשי או כמו בשירם של שב"ק ס -
"יוריקה! מצאתי! קראתם לי אז באתי
זורק שטויות במהירות של נשק אוטומטי..."
יחי ההבדל, כמו שנאמר.

אני כבר קרוב לחודש מבקר בארץ, אחרי 3 שנות מגורים באמסטרדם,
ותוהו על אופי) עם דגש על אופי (האנשים כאן, ועל ה"יציאה" קדימה
לקראת החיים.

"תזיז את התחת כמו שאומרים. אל תמתין לחיים שיבואו אליך."
ההבדל בין שמן מכוונות לדבש ככל הנראה נעוץ בלהמתין לצורכי החיים
הפשוטים, צרכי הדב, שיבואו אליי.
בעודי יושב על הספה ולוגם שוב מן התה, קלטתי שיתכן מציאות וחלום
יושבים וישנים על כסא בסלון ביתי, מכיוון שהמתנתי להם להגיע

ואפשרתי להם להיכנס. לעצמי להיות. נשארתי אני, רק עם פחות קליפה.
חשוף יותר.

כיצד מעבר משפה אחת לאחרת יכול להיות מבלבל, קשה ומאתגר,
חשבתי לתומי.

האם מדבר אני מן השפה לחוץ? שוב, איני יודע. האמת, אף פעם גם לא
ניסיתי באמת לשכנע או להשתכנע.
תמיד אהבתי את מילותיו של אריאל זילבר -
"מילים מילים ואת משמעותן, יבוא לו גל לשטוף אותן".

לגימה נוספת מן התה.

שקט פה בבית.

בחוץ? ריח של שמן מכוונות? סיפור על חתול שנדרס בבוקר, ועל אף
שסייעתי לו, הורדם) למוות (מאוחר יותר, ולא יכולתי להושיעו? חלות
דבש? ריח האורנים? שעמום במפגשי הבוקר בסדנא? צלחת חומוס!
נשמע לכם הגיוני?

כנראה שהסיפור נפרש לאורכו ולרוחבו בדרכו שלו ובמילותיו שלו.
כיביתי את האור. מציאות וחלום לא התעוררו לרגע קט מנוכחותי.
מציאות, חלום ואני.

שבתי אל המיטה, שוכב, ער, בוהה בתקרה, מסופק ללא כל
ספק.

Bringing Hearts Together

Reality knocks on my window.

I open a little crack.

"I just came to see you are not in a Dream state", she says.

I open her the door. "Come in", I invite her with a smile.

"I sit here with a Dream. Sit, have a cup of tea with us."

So I invite her to come in and meet the Dream.

"I am not so certain...", she hesitates.

"The Dream always runs away from me when I come inside."

I feel the caution, the hesitation.

"Do not worry", I calm her.

"Dear Dream, when the Reality comes in, stay seated with us to have a drink."

The Dream does not reply and stays seated in his chair and looks at me with an embarrassed smile.

"See?!", Reality says, "he's afraid I would come in."

Still more than one leg out, Reality starts to come closer.

"Come, come on in, you have nothing to worry", I repeat safely, and the Dream, still seated with his embarrassed smile on the corner chair.

Reality walks in one step after the other. Head peeps first, she hesitates. Eyes scanning the room. A neck curls after the head followed by broad shoulders. Half a body inside.

"It feels very warm here", she begins to feel comfortable. The Dream gets up from the chair and take some distance.

"You have nothing to be afraid, dear Dream, Reality does not bite", I wink at him and put a caressing hand on his shoulder.

I feel his heartbeats, one drop of sweat makes its way from the armpit along the side of the body down to the thigh.

Hesitating Reality and embarrassed Dream. Half body inside, head turns back.

The lightened room invites them both and I try to talk to their hearts. Bringing hearts together so to speak.

The Dream sits again in his chair. The rhythm of the breath which grew stronger as Reality walked in the room, is settling down. I invite Reality to come in with no worry. We all know each other here. Reality moves a pelvis inside and one thigh leads a leg, leads a thigh, leads a second leg. A foot steps inside the room. Another foot steps on the blue-red carpet laying on the floor. One can not hear that footsteps. Reality walks slowly in. The Dream feels the slow rhythm and makes himself more comfortable in his chair. I sit down on the chair by the side of the Dream. Hold the tea pot and pour from the steaming tea into 3 cups. The Dream cup, covered light blue sky colors, gentle porcelain. The Reality cup, red fire, thick mug. The steam from the tea rises up. The sound of the pouring tea into the cup, makes me smile. I have always felt abundance at that sound. I pour myself half a cup, small, shining white cup. I sigh slightly and listens again to the sound of the pouring tea into the cup. The Dream drinks from the tea, glances embarrassed at me, then at the Reality, lowers his eyes and looks at us again. The Reality in the other side of the table is already seated, upright back, holds firmly the cup. I can notice though a small shiver in her hand. As if some crack begins to heal. The three of us drink from the tea. Small white mint. My favourite. It is the first time that Reality and Dream are exposed to this taste. First time they are sitting with each other around the table. And me in between. They look now at each other and speak the body language, no words, learning one another. A strange feeling of longtime acquaintance comes up. Tears are coming in the eyes of the Reality along with a light laughter from her

throat. I notice a tear collected in the eye of the Dream. He is emotional. One tear already makes its way down the cheek. I feel compassion and love towards myself. I hold Reality with a soft hand. Reach out a hand for the Dream. I take my clothes off and make my way into bed. Tender tiredness, "I go to sleep", I say. "You can stay here and finish the cup of tea."

(07-04-2015)

מציאות דופקת לי על החלון. אני פותח חריץ קל. "רק באתי לראות שאתה לא שרוי בחלום", היא אומרת. אני פותח לה את הדלת. "היכנסי", בחיוך מזמין אני אומר לה. "אני יושב פה עם חלום. שבי, שתי איתנו כוס תה. "כך אני מזמין אותה פנימה להכנס ולפגוש את החלום. "איני בטוחה כל כך...", היא מהססת. "החלום תמיד בורח ממני כשאני נכנסת פנימה. "אני חש בזהירות, בהססנות. "אל דאגה", אני מרגיע. "חלומי היקר, כשהמציאות תכנס, השאר איתנו לשתות משהו. "החלום אינו משיב ונשאר ישוב בכיסאו ומביט בי בחיוך מבויש. "רואה"?!, אומרת המציאות, "הוא חושש שאכנס פנימה. "עדיין עם רגל וחצי בחוץ, מתחילה המציאות להתקרב. "בואי, כנסי, אין לך מה לדאוג", אני חוזר ואומר בבטחה, והחלום, עדיין יושב בחיוכו המבויש על הכסא בפינה.

המציאות פוסעת צעד אחד קדימה ונכנסת פנימה. ראש מציץ ראשון, מהססת. עיניים סורקות את החדר. צוואר משתרך אחרי הראש ואחריהן כתפיים רחבות. חצי גוף כבר בפנים.

"מרגיש מאוד חמים פה", היא מתחילה לחוש בנוח. החלום קם מכיסאו ומתרחק. "איך לך מה לחשוש, חלום יקר, המציאות אינה נושכת", אני קורץ לו ושם יד מלטפת על כתפו. אני חש בפעימות גופו, טיפת זיעה משתרכת מבית השחי לאורך צד הגוף עד שמתנקזת על הירך. מציאות מהססת וחלום מבויש. חצי גוף בפנים, ראש פונה לאחור. החדר המואר מזמין את שניהם ואני מנסה לדבר אל ליבם. לקרב לבבות, כך אומרים. החלום מתיישב שוב בכיסאו. קצב הנשימות שהתגבר עם כניסתה של המציאות לחדר, נרגע. אני מזמין את המציאות להכנס ללא חשש. כולנו מכירים אחד את השני כאן.

המציאות מזיזה אגן פנימה וירך אחת מובילה רגל, מובילה ירך, מובילה רגל שנייה. כף רגל דורכת בתוך החדר. כף רגל נוספת פוסעת על השטיח האדום-כחול הפרוש על הרצפה. אי אפשר לשמוע את הפסיעות.

המציאות פוסעת עקב בצד אגודל. החלום חש בקצב האיטי ועושה עצמו בנוח בכיסאו שנית.

אני מתיישב על הכיסא לצד החלום. אוחז בקנקן התה ומוזג מן התה המהביל לתוך שלוש כוסות. כוס החלום, מכוסה צבעי תכלת השמיים, כוס עדינה מחרסינה. כוס המציאות, אדומה כאש, ספל עבה. אדי התה נישאים מעלה מן הכוסות.

צליל התה הנמזג לתוך הכוס, גורם לי לחייך. תמיד חשתי בשפע למשמע צליל זה. אני מוזג לעצמי חצי הכוס, כוס לבנה, בוהקת, קטנה. אני נאנח קלות ומקשיב שוב לצליל התה הנמזג אל הכוס. החלום לוגם מן התה, מביט בביישנות אליו, ולאחר מכן אל המציאות, משפיל עיניו ומביט בנו שנית.

המציאות בציזו השני של השולחן כבר ישובה, גזקוף, אוחזת בביטחה בכוס. אני יכול להבחין עם זאת ברעד קל בידה. כמו משהו סדוק המתחיל להתאחות.

שלושתנו לוגמים מהתה. תה זוטא לבנה. האהוב עליי. פעם ראשונה שהמציאות והחלום נחשפים לטעם זה. פעם ראשונה שהם יושבים אחד עם השני סביב השולחן. ואני כך ביניהם.

הם מביטים עכשיו אחד על השני ומדברים בשפת הגוף, ללא מילים, לומדים אחד את השני. תחושה מוזרה של היכרות רבת שנים עולה.

דמעות עולות בעיניה של המציאות ותוך כדי צחוק קל עולה מגרונה. אני מבחין בדמעה נקווית בעינו של החלום. הוא מתרגש. דמעה אחת כבר עושה דרכה במורד הלחי. אני חש חמלה ואהבה כלפיי עצמי. אוחז במציאות ביד רכה. מושיט יד אל החלום. פושט בגדיי ועושה פעמיי אל המיטה. עייפות רכה, "אני הולך לישון", אני אומר. "אתם יכולים להשאר ולסיים את כוס התה."

אנרגיה אטומית, חלקיקים מבעבעים.
תנועה במרחב, זרימה פנימית.
הרס יבוא, הישמר.

הירושימה ונגאסקי, אוגוסט 1945.
ינואר 2018, ממתין.
הישמר מכוחו האנוכי
של זנבו של הנמר.

דריכות, הוא אורב בין השיחים.
אין דבר לעשותו,
כוח חיים בלתי נמנע יתפרץ.

5 מיליארד איש, אנרגיה אטומית של מלחמה.
אדם אחד בהמתנה, החיים יספקו,
את הניצוץ ההכרחי, פיצוץ אטומי,
אין נפגעים, אין נזק.

חלקיקים פנימיים, תחושה נפוצה.
בהונות עד אצבעות, מגבלת בשר.

המתן לזה... המתן לזה.

המתופף נותן הקצב,
דום-דום-דום-דום.

בין ביניים, הוא נדרש
להיקרא, על ידי החיים.
אין לו ברירה, הוא חייב להכיל,
הוא מאולץ.

שינוי יבוא, שכבות ישנות
ינתצו, מוטציה, חיובית,
יהיה מה שיהיה.

הוא אינו יודע.
מוות לעולם לא יסתיים כמו גם חיים.
מעגל הסבל, ברם, בשבילו, נגדע.
חיווט סבל חשמלי כבוי.

אם אלקטרון אחד יגרע
ממישורנו, כולנו נחדל להתקיים.

הכל נדמה כה רגוע מבפנים.
הדממה לפני פיצוץ.
שלילי וחיובי חייבים
לאחוז ידיים, זוהי הבריאה.

הפעם הוא יושמד, ימות.
צורות ישנות מפנות דרכן לחדשות,
מוות ולידה מחדש, טווח לא בלתי ידוע
של היריון, בלתי ידוע.

חבר שלוש נקודות, תקבל
משולש. גיאומטריה פשוטה, כה יציבה.

דגל לבן, כניעה, כוחות יכריעו.

Be

(29-1-2018 18:00, Conscious Coffees Amsterdam)

Atomic energy, bubbling particles.
Movement in space, inner flow.
Destruction may come, beware.
Hiroshima and Nagasaki, August 1945.
January 2018, waiting.
Beware of the selfish power
of the tail of the tiger.
Alertness, it prowls in the bushes.
There is not a thing to be done,
inevitable life force will burst.
5 billion people, atomic power of war.
1 person awaits, life'll provide,
the necessary ignition, atomic explosion,
no casualties, no harm.
Inner particles, explosive sensation.
Toes to fingers, limitation of flesh.

Wait for it... wait for it.
The drummer gives the beat,
dum-dum-dum-dum.
In beatwin, he's bound
to be called, by life.
He has no choice, he must contain,
he is constrained.
Change will come, old layers
will be shattered, mutation, positive,
for what it may.
He does not know.
Death will never end and so is life.

Circle of suffering, however, for him, is cut.
Electric suffering-wire is off.
If one electron diminishes from
our plane, we all cease to exist.
It all appears so calm inside.
The silence before explosion.
Negative and positive must
hold hands, this is creation.
This time he will be destructed, die.
Old forms make way for new,
death and rebirth, unknown pregnancy
term, unknown.
Connect three dots, you'll get
a triangle. Simple geometry, so stable.

White flag, surrender, forces will decide.

נשיקת האתמול - חיבוק המחר - כעת

אני הולך עם פיסת זכרון
שפתייך.

תמונה ברורה, חדה
בראשי.

אני מרחק נשימה אחת
ממך.

את מדברת, איני מאזין
למילותייך.

אני בוהה בקבעון
בחושניות
שפה אחת, מרווח,
ואז נוספת.

אני כמה לנשק, אותך, את זה, אותן.

רגעים חולפים, לאיטם,
אני קרב.

אני מאותת אל
שפתייך לגשת קרוב
בעודני קרב עם שלי.

תחושות הן כה אמיתיות.
השפתיים נוגעות אחת בשניה.
שלך נוגעות בשלי, שלי נוגעות בשלך.

ישנם שמסגרו זאת כנשיקה.

חמש אותיות לתאר
את העולם.

מגבלת מילה.

החמימות, הרכות,
תחושת הבשר.
הכל מתנקז אל אותה
מילה.

לא! כלל וכלל לא!

אני צועד ברחובות
עם תחושות
האתמול בראשי.

זהו החומר ממנו
חלומות עשויים.
זהו סוג של חומר אשר
פנטזיה מתדלקת.

זוהי אמונה.

הזכרון הצף
כה אמיתי.

כיצד אוכל לבטוח
בזכרון
להדריכני מה
היה אמיתי? מה
היה אשליה?

האם חלום אשליה?

האם מציאות?
האין זכרון הינו רק
ניחוח של אשלית עבר?

קרא לכך איך שתרצה,
משנה את ההבדל לאו.

הכוח לאמץ לחיק
אשליה, מביא מציאות
לחיים.

הכוח להיכנע
אל חלום, מביא פנטזיה
לחיים.

לא הגשמות
של חלומות ופנטזיות,
אמונות שהן אמיתיות.

זוהי מהותן,
זהו ניחוחן, טעמן.

כמו בועות של רעיונות,
אחדות באות לכדי אמת,
חיות.

רובן מתפקעות באוויר פתוח
בתוך ראשי.

נישקתיך אתמול,
זאת אני מאמין.

באם נושקת,

או לא, על ידי, באמת,
משנה לאו. בשבילי.

אני, סוף דבר, יכול לראות
את השלווה ואת המתיקות
בחלומות ובפנטזיות.

וויתרתי לתת
לזה שם - מציאות
או לקרוא לכך
חלום.

Yesterday's Kiss - Tomorrow's Embrace – Now

(28-1-2018 9:20)

I walk with a recollection
of your lips.
The clear image, vivid
in my head.
I am a breath apart
from you.
You talk, I do not listen
to the words.
I stare fixated
at the voluptuousness
of one lip, a gap
and then another.
I yearn to kiss, you, them.
Moments pass, slowly
I approach.
I signal for your
lips to come nearer,
as I approach with mine.
Sensation is so real.
The lips touch each other.
Yours touch mine, mine yours.
Some framed it as a Kiss.
Four letters to describe
the world.
Limitation of a word.
The warmth, the softness,
the sense of flesh.

All comes down to that
word.
No! Not at all!
I walk the streets
with yesterday's
sensations in my head.
This is the material
which dreams are made of.
This is the substance
which fantasy is fuelling.
This is belief.
The recollection
is so real.
How can I trust
a memory
to guide me what
was real? What
was illusion?
Is a dream illusion?
Is reality?

Is not a memory merely
a fragrance of past illusion?
Call it what you please,
changes the difference not.
The power to embrace
illusion, brings reality
to life.
The power to surrender
to a dream, brings fantasy
to life.
Not manifestations
of dreams and fantasies,
beliefs that they are real.
This is their essence,
their fragrance, taste.
Like bubbles of ideas,
several come to be true,
alive.
Most pop in open air
inside my head.
I kissed you yesterday,
that I believe.
Whether you were kissed,
or not, by me, in real,
matters not. For me.
I finally can see
the peace and sweetness
in dreams and fantasies.
and I gave up naming
it reality
or calling it
a dream.

Pinball Me

(15-1-2017)

I feel I was picked up
in life's lottery.
I am the ball.
I have a number.
Pure luck, a chance.
No choice.
I was swirling in a pool of lost-no-found balls.
I am the colour blue,
yet I am not blue at all.
Picked up into an unknown destiny.
They showed my number to the gods.
Hands were clapping, faces smiling.
Good Choice. Good Luck.
They put me in a pinball machine
and they are about to pull the handle, now.
Tossing a coin after coin
attempting to play me.
I am resilient now,
they're free to play.
I calmly wait for the handle
to be pulled.
Boom! It hits me
and I respond.
Shot through the tunnel,
in a ferocious speed.
The bumps can't hurt me,
it was correct.
As I decelerate
and come to stop, again,

I wait,
and wait.
Waiting for Life's metal coil,
to playfully be pulled.
Suspension. Hit. Kinetic Energy.
As I rock'n'roll my way
along the board,
I laugh, I get excited,
to play or to be played.
The coins are temporarily at short.
The gods have gone to spare some change.
As I regenerate
until the coin is reinserted,
I patiently rest,
on the road to myself.

Dime time - One Hand Clap – Waiting

(22-10-2017 17:00)

There is a time
to get the dime
that turns to gold
enriches old
but first there's trap
it's one hand clap
there is no sound
since we are bound
from early age
to reach a stage
where words lead
but they're indeed
only a measure
that brings no pleasure
to guide's one's life
we're taught that strife
is means of act
inevitable to keep intact
our own composure
but it's disposure
of old habits die hard
that reveal a card
an unexpected one
that gets things done
the waiting joker
the rest play poker
bound to rattle
lose-win battle
the joker is not

for every little hot
handed fellow
others turn yellow
at one's luck
try to shoot the duck
back to normality
back to formality
back to their way of love
not how it's felt above
society's constraints
that puts love restraints
and still
no need for will
there is a way
it's not in words to say
it's not what love is thought to be
it's not a game of she and he
are you ready to find
selfish love behind
all the masks you wear?
are you ready love to bear?
the love for you?
the love from you?
that requires no other
to pretend to bother
then the other hand might join
and that oldest of a coin
you might toss aside
'cause you now abide
to yourself
the rest hangs on the shelf.

False Fears

16-11-17 11:13

The fears are not mine, nor hers,
though excuses one looks and shares,
upon which his acts he could blame,
based on fears that release him from shame.
Does your fear truly exist? Is it true?
Does it smell like a cheese sort of blue?
When you discover yourself and become aware
fear awareness brings here to share.
One can realise its source
and which one takes you of your course, but of course.
However, in the absence of this simple tool
each person will remain as a fool,
and an empty, false kind of fear
will get you to think - "what if... oh dear!",
and instantaneously here you are not
rather in a dead-end parking lot.
It is not to imply that fear is all bad
neither I say that it's good in the head.
I shall only ask once again - "Is the fear yours?"
"Do you know who stands behind all of your doors?"
When your security you place in hands of another
The fear quickly shows up to bother.
It takes care of you to scare
to the point you'll find that you can bare,
that you and only you, yourself know
and that everyone has a complex to show.
Until you will not surrender and get
that there is no choice and no life to bet,
then fear awareness will hide

and you'll keep looking for a guru, a prophet or simply a guide.

גוף-מילה-נשימה, זמין לרקוד?

מתיישב, אך טרם זמין
ומיד נדרש להזמין
לאכול? לשתות? אולי קפה?
אך מה שיפה
שאיני יודע ברגע זה
אך יודע שאני הוא כזה.
כשאיני יודע, איני יודע ודי
וברוב מקום זאת ודאי
לא תמיד כה מובן
ובשבילי כמו שחור ולבן
זהו גון של אפור
שכמו ביום כפור
יכול להחיש צינה של בלבול
עת אין זה בטוח אם יִרְד המבול,
ועל מה מדובר? על כוס של משקה?
ובכל זאת ניצבת על מעקה
ולא מתנדנדת לכאן או לכאן
והמעקה את דינה לא בחן
אם תיפול, שמאל או ימין
כי הוא בתוכו מאמין
שבין אם יודעת ובין אם אינה
עומדת עליו בצורה איתנה
וחשב שגם אם מתנדנדת
באותו רגע עונדת
טבעת ריקוד מיוחד
ונעה בקצב אחד
כמסופר על ראמה האל
כשרקד אל מולו שיווה גואל
ונע תחתיו אדיססה נחש
כך לפתע הוא חש

איך משקלו קל כנוצה
והוא אך רצה
ולא ידע איך וכיצד
לנוע מן צד אל צד.
כשלרקוד שיווה פסק
ראמה הבין במה הוא עסק
ושלח את אותו הנביא
לבני אדם, שיביא,
ריקוד אל בנו החי
ואף ייתכן וקראהו יוחאי.

12:00 27-9-2017

פעם חומר כמו ברזל
לאנשים לם התמזל
מזל ורווחים הון תועפות
אספואו בדרכים מסועפות
אנשים מזן חזק
לא כמו היום, שחיש בזק
נוטשים החומר אם כָּבֵד
כי איש יִמְנֶנּוּ בדרכו אבד
החוזק נהפך חולשה
וחולשה הרי תלשה
אדם ממקום מוכר
ובעיתות שונות נזכר
איך מחיר ברזל נסק
ובינתיים אף לא שק
יביא לך מזון בסיס
וגם לא איזה עסיס
להרוות את צמאונך
כי כל אונך
מרוכז ודאי
בדבר אינו כדאי
אך יש לזכור
כמו חום וקור
ויש לזכור
כי חולשה, חוזקה
כל אחת אזקה
אותך לפחד מסוים
ושמרתך ברם מאוים
מפני שינוי נטול מנוס
אך אין הוא בהכרח יקנוס

אם תזכור המסר
ותחווה שאין פה חסר
ולגוף תקשיב ולא לרוב
כי אם בכל מצב קרוב
כי יובילך אף אם תחשוש
ותפחד בלי בוש
כי משנה לו לאו
כמה ברזל בתוך חלב
ואם כעת הוא חומר זול
או אם ממשיך הוא סתם לנזול
כי מתאים עצמו לנסיבה
ולחיים שבה.

מרבד קסמים נח על רצפה
 ואנשים דורכים בלי אף חוצפה
 על קסמו של אריג עתיק ומעופף
 עת הגיע הילד ואליו התכופף
 לטף הוא הבד ובדק המרקם
 ובן רגע עלה רעיון הנקם
 משך חיש מהר השטיח
 אז שמע הוא קול המטיח
 אשמה מלאת דופי לכל עבר
 להשליך הפוחז אל הקבר
 אך לא הרתיעו קול הנפץ
 צחק למשמע אותו חפץ
 נופל ונשבר לרסיסים
 ואותם אנשים החוסים
 בצל אשלית בטחון
 גילו כי ודאי זה נכון
 כי באבחה תחת רגלם
 ולא בהכרח בגללם
 יכולה מציאות לשנות
 וכל קול טענות
 לא ישוב הוא הרגע
 בטרם בא פגע
 ויש כמה דרכים אך לבחור
 להמשיך לנוע סחור סחור
 אולי לשבת לצחוק
 או אף להביט מרחוק
 יתכן גם לרגוז
 וחיש קל אף נגוז
 שבריר השניה התחלף
 וניצב ממול עולם מאלף

שונה לגמרי, כה טרי
וכעת יש סיכוי להבריא.

17:00 13-9-2017

הולכים יד ביד
בעוד הרגע עבד,
אבד עבור מי?
תוהים לשלומי?
עבודה אבודה
ניתן כמו כבודה
במחלקת אבדות
למצוא בשדות.
האם ניתן כך לעוף?
מי שחפץ באילוף!
ומי שאינו?
הרי זה קרוננו,
מנותק מן רכבת
עת נותר הוא לשבת
בקרון מבודד
אך מאוד מיוחד
ומן און לאון
ישמע קול שאון
של קרונות בודדים
יחידים אחדים.
ואולי אחד יעצור
הוא את הרגע ינצור
וימשיך בנסיעה
והאחר בפסיעה.

11:00 9-7-2017

מפתח סול בקול גדול
קולות קוראים לי כך לחזול
מהיות אני עני
מר "אני חי למעני"
ברם מעדיף להיות נפרד
על פני להסתובב נחרד
ולנסות להתחבר אל האחר
להתחבב על הבוחר
כדי שיצביע עבורי
ידרוש לחזור פה לסורי
עד שלפתע אנוכי נתקל
אחרי סיבוב כה עקלקל
באחרת גם נפרדת
שבדרכה הינה שורדת
הולכת היא בתלם
ואני כמו חלם
ממשיך ללכת בתלמי שלי
בלי להגשים את חלומי
וכך חורשים פרד ואתון
הופכים בנקל בטון
לחומר די גמיש
למשהו שמיש
אישה ואיש.

Who

sitting, standing here
blending in the sphere
words begin to blend
as I try to pretend
I understand
what is at hand
that I relate to any man
that only can
and will be here
inside my sphere.

11:00 31-8-2017

דרך הטבע
מוסרת בקבע
כי ישר וגדול
כמו קטן ועגול
הם סוג של צורה
ואף עם עצורה
או שוטפת הינה
אינה כאן לבחינה
וגם האדם
הוא נרדם
לפרקים.

10:30 29-8-2017

זוג פותח וסוגר
אחד הוא בנו של מהגר
שניה שפה צחה היא מדברת
ואל הזר הינה חוברת
להקים יחדיו בניין
הרי הם צמד מן מניין
נעים ברחובות של טעם
ונזכרים כי פעם
תמיד תקופה אחרת
ולעד הינה שוחרת
מלחמה וגם שלום
מציאות לצד חלום

10:00 29-8-2017

ישבה ובהתה אל עבר...
ישבה ותהתה על שבר...
איך מחולקים כולם...
איך מפוצל עולם...
ישבה ולא ניסתה היא לחבר...
ישבה לא תהתה על החסר...
עוד היא בוהה אי שם בנקודה,
פסקה העשרונית היות טרודה!

09:00 28-8-2017

יום ראשון, כבר לא שבת
המנוחה עברה לְכַת
בלי להרגיש ובלי לחוש
מטילה היא כך ניחוש
"אימתי יבוא אותו אחד,
הרי הם זן כל כך נכחד!"
מנענעת היא העריסה
אינה נמצאת היא בקריסה
ממלאת אחר כבוד
תומכת היא כאן בְּלֹד
וממתינה אך לא לשווא
עת תוהה היא "מה עכשיו?"

10:42 27-8-2017

האם נתכוונה היא
כי דמעות תזלוגנה?
מעוף הבלון
במרחב הירוק,
עת ניצבו
משני קצות תבל,
קשורים בכוח המשיכה,
נפרדים
מכורח עובי האדמה.
כאן וכאן,
ושם.

23:45 23-8-2017

ארבע צרפתיות וצרפתי אחד
 יושבים בשדה לא כל כך מיוחד
 מדברים שפה טיפה מוכרת,
 בארצי שלי התחושה מנוכרת.
 משחק קלפים, משחק דומם
 שדה בנוי, שדה שומם,
 בר סגור, מחליף משמרת,
 "אין קפה", אחת היא אומרת.
 יש לנקות, יש לסדר,
 חזון קרוב, יהיה קודר.
 לאחר שהענן יחלוף
 כל אחד מיד ישלוף
 אס, מלך, אולי אף ג'וקר
 כי החיים דמויי הפוקר.
 הימורים, הפתעות, סוף ידוע,
 אחד פלוני שואל "מדוע?"
 כולם עונים לו, זאת ברור
 אל מול פניו ניצב תמרו.
 אך מְכַוֵּן לכל כיוון
 והמצב מביא ניוון.
 לא ידע איך לפנות
 וכיצד חייו לבנות,
 וכולם אמרו "חייב!"
 טרם יגיע הרעב.
 אך הרעב לחופש,
 לא הוציאו לנופש,
 כי נקלע הוא למסע
 אשר החביא מעמסה.
 יש להיפטר מן המשקל

ולא תמיד הרי זה קל
וחומר, לעבור כך לדבר הבא
יש להמתין בלי סיבה.
עת מן מזרח עולה השמש
ממערב שקעה היא אמש
והותירה חור גדול
עת החליטה היא לחדול
מלשחק משחק אדם
הצטרף ירח ונרדם.
כך שני המאורות
הותירו אחריהם בורות
וחושך תהומי שרר
עת הכדור עמם נגרר
ואף על פי ובכל זאת
המשיכו חמישה לחזות
במתרחש ולשחק קלפים
לצפות כיצד חיים חולפים.

07:00 8-8-2017

הדרך חסומה?
נהפכת לקסומה,
אם רק אינך חושש,
ללכת לאיבוד,
מוצא אתה לפתע,
כי אתה לכוד.
נוסע כך
בדרך משובשת,
בטוח כי הנפש,
הרי היא מיובשת,
וכן, יש אבק,
עפר עף לכל עבר,
עת קולט אתה,
קורא פה "שוד ושבר".
נתיב חדש
נגלה כך אל מולך,
ודרך משובשת
הופכת את כולך,
ועת נוסע בה
בלי יודע אֵין
תחושה עולה וצפה,
ממש שיכור מיין.
אינך יודע
את שמעבר לפינה,
וזאת בדיוק הדרך,
אל עבר השכינה.
דקות ספורות
של נסיעה, מלא חשש,
נדמה לך לרגע,

כי הינך גשש.
דר בתוך ענן אבק
ומשלם שכירות
בתוך חיים של מאבק,
ובעיקול הבא
רואה לפתע,
כי נגמר הקטע.
למולך יש כביש חדש
סלול ומסומן,
ואל פניה אחרת,
כעת הינך מוזמן.
יורד אחר כבוד
מן דרך ישנה
עולה לעבר דרך
דרך משתנה.
אין מהמורות
בורות ומכשולים,
זוהי דרך מיוחדת,
לאלו שכושלים.

20:20 30-7-2017

יש לי דרך משלי, לא דורשת אישור
ואכן לפעמים מתעקם לו חישור
וגם נדקר אני באצבעי ונרדם
ומדמם אנוכי כמו כל אדם
וטועה אני, בוכה, נופל וקם
ומגלה שהעולם צועד במעוקם
ואני הולך ישר בדרך
ולפעמים זה רק בערך
מוביל לדרך בעלת מוצא
אשר אותו שפן מצא
ולרגע כשאני רואה הפוך
פתאום מרגיש אני שפוך
נוזל כך בנתיבי עולם
בין חיריק, סגול וגם חולם
בין אותיות, בין משפטים
רעיונות על מחטים
המנפצות בלון המחשבה
עת רוח סתם לה כך נשבה
בדרך רבת המשמעות
בעודי מגדיר טעות
בְּגֵדִי מיני שפות
שמחשבותיי חושפות.
אך רב הנסתר מן הגלוי
ואני סוג של עילוי
כי כך נבחרתי זאת לראות
ומאמין כי אף מאות
של אנשים אשר אומרים
את שבראש אינם שומרים
וקוראים לי משוגע

רחוקים מן המגע
עם כלי הרכב, עם הגוף ממש
ולכן ראשם הוא משומש
בצורה כה משוחזרת
רעיונות היא ממחזרת
ודואגת למחזור בקבוק
או לצילום של בוק
שינציח סוג של אשליה.
כך למרות ששנינו בעלי חוליה
אין פה סוד, ויש פה שוני
ובחוץ יכול העוני
להוציא אדם מדעתו
ולחינם לענותו
וכך עולם נוהג בשקט
בבני אדם, בכל הלקט,
בכל סוג ובכל מין
וגם אותי הוא אף מזמין
לרדת מן הגג, להתרסק
עת ראשי החל נוסק.
כך הופך אני ירוד
יחד עם זאת איני טרוד
כי עילוי, ירוד, מצב ביניים
ויתרתי על לחרוק שיניים
ורואה אני כי רוב אדם
לא מסתפק הוא כך בדם
הזורם בפלא בעורקיו
ומחמם את חמוקיו.
רוצה הוא לכוון את הזרימה
ואז בתדר של צרימה
מנגן גופו פה שיר
ואת הסביבה מכשיר
לאיזו פציעה, קשה, קלה
להביא להקלה

דרך משבר זמני
הממלא את יומני.

6:55 30-7-2017

שם לב אני בבוקר זה
למתרחש במחזה.
אכן, גם במועדים שונים
צופה אני במתכונים
אותם תוכן הראש,
כיצד החל הוא כך לדרוש
מני פעולה מסוימת לעשות
תחושת הגוף פה לכסות.
יש רגעים מספר,
בהם המסופר,
בתוך תוכי, בנבכים,
מגיח מן החווכים,
ולאחר המעשה, לאחר יד,
קולט אני מיד,
אך תמיד לאחרי,
כיצד מה שקרה הרי
היה צריך לקרות כי התרחש
ואיך הראש, הוא כבר בוחש,
טוכס עצה, פועל במרץ,
ממש כמו אותו השרץ,
הרץ אחוז תזזית, גורם לפחד,
גודלו אף לא שתי אצבעות גם יחד,
אך גורם הוא בהלה,
עת נעלם, הצהלה,
שוררת בין קירות,
ואין לנו הרבה ברירות,
כי אם לא הוא, יבוא אחר,
וכבר שטחתי שאיני בוחר.
אך מגלה אני דבר או שניים

על קשרים מאחורי עיניים
ומה עבורי אינו עובד
ואיך לראש משקל כבד.
אם אפספס ההצגה לרגע קל
מהר במשהו שבור נתקל
שאחר שבר או אף אנוכי
ואיך לפתע תש כוחי.
הו, כיצד רוצה הראש אז להחיל
חווייה שלי על הנחיל,
נחיל של אנשים, כן, על כולם,
ולהכליל מה לא מושלם,
וברגע זה מבין הראש
שהוא רק סוג אחד של ברוש
והמוני ברושים ישנם ביער
החוסים תחת הסער,
ואורנים, מיני סוגים,
מאותו יער לא נסוגים.
כמותם אלה, הדס, חרוב
ובניהם יש מין קירוב,
וגם ריחוק, יש זה וזה,
ושוב חוזר אני למחזה.
כי לא עובד לברוש לומר,
שהאורן לא שמר
על מחטיו ועל הפרי
כי האורן הוא בריא
בדרכו שלו בלבד
וגם אם נתיבו אבד
צומח הוא בדרך ייחודית,
ועצה כה ייעודית
לא יכול האורן לאלה
להשיא כך על גודלה.
לכן אלה, חרוב, הדס,
לא מפעילים את הקונדס,

חיים הם בשלום, במלחמה,
תחת אותה החממה.
ומה אומר אני ומה אגיד?
איזה מזל שיש לי גיד,
ועצם, ובשר, ודם,
ובלילות אני נרדם
וחולם חלום ומתעורר
ושיפורים כך משורר,
ושאינני ערבה, אתרוג, לולב,
ושאני יונק חלב,
בר דעת ומוג לב
נפגע וגם עולב
חוזה חיים מלאי הפגע
רגע אחר רגע אחר רגע
כדי לחוות ולהבין
שלא עובד להיות יבין
כי שמי יניב
והוא מניב
דבר כה מסוים,
וגם אחר קיים,
וגם אם יניב נקרא,
אין זה אותו מקרא
ורק עליי ידעתי לספר
איך לפעמים בורות אני חופר
כדי לרגע את עצמי לקבור
ובשנית לצאת כך מן הבור.
שוב, אסיים בסוד גלוי,
מה שאני חווה, אינו תלוי,
באישורו של האחר,
ושוב אטעים - כל זאת איני בוחר.

8:30 26-7-2017

שיר נכתב בינות עצים
 מרחב עירוני, ענפים וקוצים
 כלבים סגורים רצים חופשי
 זאת רק מגבלה וזה לא אישי.
 מגלשה מורידה ילדה במורד
 אחריה ילד וכך הוא ירד.
 על בטנו הוא שכב
 רגליים מעלה חשב
 יהיה זריז כך לרדת
 בעוד אמו למטה עומדת,
 מעניקה לו חופש, תומכת קלות
 בתוך הגן, בשלושים מעלות.
 אולי קצת פחות
 כי ניצבות פה סככות
 של עצים רמי קומה
 במדינה עקומה
 אך אם נחיה גם אנו עקום
 השינוי כבר יקום
 הכל יתאזן
 אף אם יעוף איזה גרזן
 שיכרות עץ או ראש
 אורן או ברוש
 אז לרגע יהיה יותר חם
 בתוך אותו המתחם
 וברגע אחר יצמח עץ מחדש
 במקום סוג של בניין מקודש
 ושוב לעץ יסגדו אנשים
 כי לעד יהיו פרטים חוששים.
 ופעם עץ קדוש

ופעם בניין כה נדוש
על שם, ישו, מוחמד, משה,
ואם זאת רוב אדם מתקשה.
למצוא את דרכו בעולם
וחותר להיות כמו כולם,
עד שקם אחד ומפנים
שהכל קדוש מבפנים,
ובחוץ הכל אשליה,
וכל תינוק הרי משלייה
כך הגיח
ותחילה הכרח להשגיח,
לתמוך, לעזור,
ולעיתים טעות לצוות ולגזור
דינו של פעוט כה תמים
שמלאו לו אך כמה ימים
ואין כאן דרך אחת
יש קדוש, נאמן, יש מושחת.
המתנה תעזור לפחות
במקום למרוח משחות.
כך נגלה ייחודי
עת נחשף ייעודי
ונותר לי לַצָּפוֹת
הקומקום על האש כך לשפות
וללגום תה צמחים
עת סביב פה צורחים
ואני אך רגוע
לא נרגז על פיגוע
אך כועס לפעמים כשצריך
אך הכעס אינו מאריך
כי עולם כמנהגו הוא נוהג
ולי נותר פשוט ללהג.

(מתישהו)

במקור בעברית

אספתי אותה מבית החולים, עדיין לבושה בכותונת היבשה והמכוערת
שהוא מספק.
"לאן תרצי?", שאלתי אותה.
"לחוף הים", היא ענתה, "כמה התגעגעתי אליו. בביתי הייתי נוהגת ללכת
תכופות לחוף הים."
"בשמחה!", השבתי.
התגנבנו החוצה מבית החולים בו הייתה מאושפזת ונכנסנו אל הרכב.
התחלנו לנסוע לכיוון חוף הים.
"מה תרצי לאכול?", שאלתי מתוך מחשבה שאוכל בית החולים קרוב
לוודאי מדכא.
"פיצה. רק פיצה", ענתה בעיניים בורקות של ילדה מתבגרת.
עצרנו בדרך ברחוב הומה אדם, קנינו פיצה והמשכנו בדרכנו.
היא אכלה מן הפיצה תוך כדי נסיעה, מתענגת על כל נגיסה ונגיסה. כמה
פשוט עבורה למצוא הנאה בחיים.
עצרנו בחניית מכוניות מאולתרת, משקיפים מתוך המכונית אל הים
השקט.
אנשים ממול באים והולכים ואנו צופים בים בשלווה. היא הביטה אל הים,
מתבוננת באופק, ממתינה ואינה ממתינה באותה נשימה. מתגעגעת
ומתענגת.
היא יצאה מן הרכב, נעמדה בחוץ, בכותונת בית החולים, אינה מאופרת,
ללא טבעותיה, עגיליה או שרשרותיה שנהגה להתקשט בהם עת יצאה
החוצה, והציתה סיגריה.
שלווה אפפה אותה, שבעה, שמחה ומסופקת.
איני יודע אילו חוויות נקלו בדרכיה לאחר אותו היום.
אך אני יודע שבאותו היום נפרדתי ממנה לשלום.
והיא בתוכי, בזכרונותיי, עם כותונת בית החולים והחיוך המלא, והסיגריה.

Hospital Gown-Cigarette-Sea

I picked her up from the hospital while she is still wearing that dry, ugly hospital gown.

"Where would you like?", I asked her.

"to the beach", she replied, "how much have I missed it. At home I used to often go to the beach".

"Gladly!", I replied.

We snuck out the hospital, where she was staying, and headed toward the car. We started driving to the beach.

"What would you like to eat?", I asked, thinking that hospital's food must be depressing.

"Pizza. Only Pizza.", she said with a teenager's shining eyes.

We stopped on the way, street full of people, bought the pizza and continue on our way.

She ate from the pizza indulging every bite, while I was driving.

So simple for her to find pleasure in life.

We stopped in an improvised parking lot, watching the peaceful sea.

People coming and going in front, and we, watch calmly the sea.

She is looking at the horizon, waiting and not waiting with the same breath. Longing and enjoying.

She stepped out of the car, stood outside, in that hospital gown, no make up, not wearing any of her rings, earrings or necklaces she used to fancy herself with while going out. She lit a cigarette.

She was in peace, full of life, happy and content.

I do not know what experiences came across her after that day.

But I do know, that at that day I said goodbye to her.

And she is inside of me, in my memories, with that hospital gown, smiling ear to ear, and the cigarette.

The Storm

Quiet. The storm has passed. I open my eyes, rub them gently.

Can it be? Is it so?

I look to my left, my right, in front, behind, above, below.

I think I have checked every possible direction.

"Is the storm gone?", I asked myself again.

I close my eyes once more while standing in the center of the empty room.

I open them after a few seconds.

Still I stand alone in the middle of the room.

Again I wonder - has the storm passed?

I do not hear noisy sounds anymore.

I do not feel the wobbly floor under my feet.

I scan the room with my eyes, as not believing.

The room is completely empty and I stand in its center.

Refusing to believe it is so. I reach a hand to the floor. It is cold and hard, but responds to me softly, tells me that the storm has gone, without words.

I still find it hard to believe. Searching for a clue or sign or a proof.

My breath is regular and my body is hanging by its skin.

I feel with my fingers my body as if to make sure everything is in place.

All the touch of the skin confirms. It is.

Concurs I am here, present.

The breath reports to me its stability and the body is having a short affair with it.

I wonder where all the possessions, the people, have gone from my room.

How can it be that after such a strong storm, the room is spiffy clean and in order and not messy and broken into pieces?

I glance through the window. Surprised to find out the window again and more, the sun. The rays of the sun penetrating through it in the

early gentle morning.

Soft caressing gentleness. Inviting to wake up slowly.

Still feel tired, but the blood already flows in slow silent motion in my veins and I can feel my feet.

I am standing on the ground with my two feet carrying my weight, balancing each moment.

Momentarily I wonder why am I still standing and not sitting or lying down.

Keep standing in the centre of the room, observing, sensing. My posture is still, stable and I feel no need to move.

I inhale air inside, a bit more than usual, and exhale longly.

Where are all the people, I wonder? have they been carried away by storm as well?

How can it be that I am alone, quiet, as if on a lonely island with no soul around?

The question rises in my mind, but I feel no need to call someone, to find out if there is anyone else here.

I feel the fatigue of my body. The storm required me to gather strength and stand on its way. Stand.

As saying, "Stand firm and let me pass. You need no more than that."

Was she right with her words? She knew a storm or two in her life.

She has passed over many people, many lives, cities, fields, seas.

Her experience is rich and advices full of wisdom.

Coming and passing away, so she shared with me in her letters over her nature. Coming and passing away.

I know that not everyone receives a letter and some get carried away with her.

Those who listen to her advices, she sends them a sign, a letter, shares of what had been.

The carried away - in her storm continue to shelter.

I raise my head again, notice that I have been looking long at the floor, as if searching for the ground. In front of me through the rays of the sun reveals itself a green foggy field.

I feel being in that wide spread field, inviting me to it, while I still stand in the middle of the room.

I wonder that several long minutes I have not made a single step.

Mostly my steps in the morning are quick and I move hastily as if to wake up the body into the coming day.

I smile at the thought that I am comfortable to stand almost motionless for some minutes and I do not move quickly through the parts of the room. How come I have not done that before? It matters not.

I repeat the words for the storm - "Stand firm."

Again a deep inhalation followed by a gentle exhalation. Is that how the present feels?

Empty? Silent? Is this boredom? I look at the boredom and a light laughter rises since a while no thought has arisen over what am I to do today.

I sit on the floor, feel its tiredness, embraces it.

From sitting I move to lying down. The floor embraces me and supports all my different body parts.

I close my eyes and fall asleep.

Has my mind's storm passed away?

(במקור בעברית) - אוגוסט 2015

שקט. חלפה הסערה. אני פוקח את עיני, משפשף אותן קלות.
האמנם? הייתכן?
אני מביט לשמאלי, לימיני, מלפניי, מאחוריי, מעליי, מתחתי.
אני חושב שבדקתי כל כיוון אפשרי.
האם הסערה חלפה אני שואל את עצמי שנית?
אני עוצם שוב את עיניי בעודי עומד במרכז החדר הריק.
לאחר כמה שניות אני פוקח אותן בשנית.
עודני עומד לבדי במרכז החדר.
שוב עולה התהיה - האם חלפה לה הסערה?
איני שומע יותר קולות רועשים.
איני חש בקרקע מתנדנדת מתחת כפות רגליי.
אני סורק את החדר עם עיניי, כלא מאמין.
החדר ריק לחלוטין ואני ניצב במרכזו.
מסרב להאמין כי כך. אני מושיט יד לרצפה. היא קרה וקשה, אבל מגיבה אליי ברכות.
מספרת לי שהסערה חלפה, ללא מילים.
אני עדיין מתקשה להאמין. מחפש רמז או סימן או הוכחה.
נשימתי סדורה וגופי רפה. אני ממשש עם אצבעותיי את גופי כמו לוודא שהכל במקום. כל מגע העור מאשר לי, כי אכן הדבר.
מאשר כי הנני כאן, נוכח.
הנשימה מדווחת לי על יציבותה והגוף מנהל איתה רומן קצרצר.
אני תוהה לאן נעלמו כל החפצים, כל האנשים, מהחדר שלי.
איך ייתכן שאחרי סערה עזה, החדר כה נקי ומסודר ואינו מבולגן ושובור לרסיסים?
אני מביט דרך החלון. מופתע לגלות את החלון מחדש ועוד יותר את השמש. קרני השמש החודרות מבעדו בעדינות של תחילתו של בוקר. עדינות רכה ומלטפת. מזמינה להתעורר לאיטי.
עדיין מרגיש עייף, אבל הדם כבר זורם בתנועה איטית וחרישית בעורקיי ואני יכול לחוש את כפות רגליי.

אני אכן עומד על הקרקע ושתי כפות רגליי נושאות את כובד משקלי, מאזנות כל רגע ורגע.

אני תוהה לרגע מדוע עודני עומד ואיני יושב או שוכב.

ממשיך לעמוד במרכז החדר, להתבונן, לחוש. עמידתי שקטה, יציבה, ואיני מרגיש צורך לזוז.

אני שואף אוויר פנימה, קצת יותר מהרגיל, ונושף ארוכות.

היכן כל האנשים אני תוהה? האם גם אותם סחפה הסערה?

הכיצד ייתכן שאני לבדי, שקט, כמו על אי בודד ואין כאן נפש חיה?

השאלה עולה בראשי, אך איני חש צורך לקרוא למישהו, לברר האם נמצא כאן מישהו נוסף.

אני חש את עייפות גופי. הסערה דרשה ממני לגייס כוחות ולעמוד בדרכה. לעמוד.

כמו אמרה, "עמוד איתן ותן לי לחלוף. יותר מזה אינך צריך לעשות דבר."

האמנם צדקה במילותיה? היא כבר ידעה כמה וכמה סערות בחייה. היא

כבר חלפה על פני אנשים רבים, בחיים רבים, ערים, שדות, ימים. נסיונה

עשיר ועצותיה מלאות תבונה.

באה וחולפת, כך היא שיתפה אותי במכתביה על טבעה. באה וחולפת.

אני יודע כי לא כולם זוכים למכתב ממנה וחלק נסחפים איתה.

המקשיבים לעצותיה, שולחת היא אליהם סימן, מכתב, משתפת על

שהיה.

הנסחפים - בסערתה ממשיכים לחסות.

אני מרים שוב את ראשי, שם לב שהתבוננתי ארוכות ברצפה, כמו מחפש

את הקרקע. ממולי דרך קרני השמש נשקף שדה ירוק ערפילי.

אני מרגיש ניצב בתוך אותו שדה רחב ידיים, המזמין אותי אליו, בעודי עומד

עדיין במרכז החדר.

אני מתפלל, כי כבר דקות ארוכות לא עשיתי ולו צעד אחד.

לרוב צעדיי בבוקר מהירים ואני נע בחיפזון כמו להעיר את גופי אל תוך

היום הקרב ובא.

אני מחייך למחשבה כי נוח לי לעמוד כמעט ללא נוע במשך דקות אחדות

ואיני נע במהירות בין חלקי החדר. כיצד לא עשיתי זאת קודם? אין זה

משנה.

אני משנן את מילותיה של הסערה - "עמוד איתן."

שוב שאיפה עמוקה מלווה בנשיפה רכה. האם כך מרגיש ההווה? ריק?
שקט? האם זהו שעמום? אני מביט בשעמום וצחוק קל עולה כי כבר זמן
מה לא עלתה מחשבה מה עתיד אני לעשות היום.
אני מתיישב על הריצפה, מרגיש את עייפותי, מקבל אותה.
מישיבה עובר לשכיבה. הריצפה מאמצת אותי ותומכת בחלקי גופי
השונים.
אני עוצם עיניי ונרדם.
האם חלפה לה סערת ראשי?

(תורגם מאנגלית 2-מאי-2018 9:30)

סתיו חלף בעוד העלים עשו את ריקודם האחרון, נושרים מן ענפי העץ ונוחתים,
כל אחד ואחד ברגע החסד שלו.
הקרקע, מוכנה לקבל באחת כל עלה נושר, לא עשתה עצמה מוכנה לתפיסה.
כעלה, בהיותו לא מוכן לנחות, לא ברכות וגם לא בגסות, כך הקרקע לא פרשה ידיה רחב לחבוק וגם לא לבייש פעולה על-זמנית זו.
העלה התקרב לקרקע ננשב במעגל על ידי הרוח.
הרוח, כמייחלת להשהות רגע בלתי נמנע זה, נשפה נשיפתה האחרונה בעלה הנושר.

הרוח, ההשהיה הזמנית, העלה, הקרקע.
לא ממתנינים, כמו גם לא מוכנים.

שפתם היתה מזן אחר.
אשר הבינותי לאו.

מחשבתי אודות העלה חוצה לצד האחר במשרעת משתנה, זו המשתנה לעד, ניסתה גלגול מושהה פנימה.
בעוד המחשבה חלפה לה לרגע הבא של העלה, הקרקע נשארה.

הרוח, עודנה משחקת את משחק הארעיות, נשבה כעת דרך עלה אחר.
עלה אחד זנח משחק סופי זה, בהגיעו אל הקרקע, ראשו ראשית.
במהירות של שקיעה ביום קיצי, העלה פרש כנפיו לנחות.
מודע לשינוי המתמיד של הרוח מאחור משחקת עם עמיתיו העלים, עלה זה הוקיע את הצמדו לרוח.

קרקע מוצקה, ארעית בקביעותה, נדמית בלתי מושפעת משינוי.

"שינוי מגיע לכל וגם אתה, יקירי, תנשור בקרוב גם כן.", הכריז העלה בפני הקרקע.
במילים אלו בא העלה במגע עם הקרקע ונשאר לנוח.

להקתו מאוחדת בעוד השעשוע עם הרוח הותר.
הרוח התנדפה בעת ובעונה אחת, מורגשת אך בלתי נראית.
נתיביה, אותם ניתן לחוש רק דרך היזכרות.
במשך, אשר ייתכן ונמשך ימי קיץ רבים, עד אשר הקיץ לא נקרא עוד,
הקרקע נשרה גם כן.

מילות העלה נמשכות לנצח בשניות של מצבים משתנים תמידית.
היכן נאספה הקרקע שנית, זאת מעולם לא ידעתי.

הסיפורים, מבראשית ועד חמורו של ישו, סוסו או אתונו, היו אך בדויים כמו
גם היו עובדה.

אני נשבע שיש לי את כולם היכן-שהוא.
את אמיתותי שלי - הותרתי עמך.
בעוד הפלגת על ספינת סיפוריך אל עבר אופקו של החורף -
למלא מצבורי ההווה עם נקטר של זכרונות מקוטעים.

סמוך ובטוח אנוכי כי סיפורך אף כי אינו מסופר, ודאי
יתגולל.

Leaf Wind Ground

Autumn has past as the leaves made their last dance, falling from the tree's branches and landing each and every one in its own gracious moment.

The ground, ready to receive at once each falling leaf, had not made itself ready for the catch.

As the leaf not being prepared to softly nor abruptly land, so the ground has not spread arms wide to embrace nor disgrace that timeless act.

The leaf neared the ground being circled by the wind.

The wind, as wishing to suspend that inevitable moment, made its last blow at the falling leaf.

The wind, the temporal suspension, the leaf, the ground.

Not waiting nor ready.

Their language was of another kind,

Which I comprehended not.

My thought of the leaf crossing to the other side at changing amplitudes, an ever changing one, attempted a suspended roll inside.

As the thought passed on to the next moment of the leaf, the ground remained.

The wind still playing its game of temporality was now blowing through another leaf.

One leaf abandoned that endful game, arriving at the ground, head first.

At a velocity of sunset in a summer day, the leaf spread wings to land.

Aware of that constant change of the wind behind playing with its fellow leaves, that leaf denounced its clinging to the wind.

Solid earth, temporal in permanency, appears insusceptible to change.

"Change arrives at all and you my dear will be fallen soon as well." ,
exclaimed the leaf to earth.

With these words the leaf contacted earth and stayed for rest.

Its flock united as the play with wind unwound.

The wind vanished all at once, felt but unseen.
Its trails are only sensed through recollection.
At a duration which might have lasted many summer days, until the
summer was no longer named, the earth had fallen too.
The words of leaf are ever lasting in duality of constant changing
states.
Where earth has reassembled, that I never got to know.
The stories, from Genesis to Jesus's colt or filly foal, were only
fictitious as much as factual.
I swear I have it all somewhere.
My genuinity - I left with you. As you sailed upon your storyboat into
winter's horizon, to fill up existence's reservoir with nectar of
fragmented memories.
I rest assure that your story even untold, will unfold.

Assi in Varanasi

There is a place named Assi
And in that Ghat, the best of Lassi.
Where smiles and tears
crack up the fears.
Scents of smoke, astray dogs with no collars
all of that, bought not with dollars,
but with belief, with faith in Ganges river
not bad nor good, your body'll quiver.
Endless noise, the poison sucks.
Again, it's not a matter of some bucks.
Yes, they say, times have worn out the pure,
modernism, tourism, all its allure.
However, listen well and keep your eyes wide shut
and you can find there is no "but".
As for myself, I keep apart from Charas,
it helps me fully grasp Banaras.

01:15 22-7-2017

לפעמים חיוך עולה על הפנים
 ולפעמים סגור הוא מבפנים
 לא כי לא רוצה לצאת
 אלא כי לא יכולים לשאת
 פנים את עבודת השריר
 ומציגים מצב סגריר
 אך מצב על הפנים ומצברוח
 כמו צבע שעל קיר מרוח,
 מתייבש, דוהה ונעלם
 ומתחלף כמו כולם.
 אכן, בתחילה נדמה
 שהמצב ממש דומה
 למה שכבר חווית בעבר
 אך כאן מיד נגלה דבר.
 האם שם לב לשינויים?
 האם שם לב לכינויים,
 אשר מדביק אתה על המצב?
 וכך מצב כבעיה ניצב,
 ומתחיל חיפוש הפתרון
 כי בעיה עניין של חסרון,
 ונדמה כי תרגיל חיבור פשוט
 ייתן לך במרחבים לשוט.
 אך המצב בתוך סירה הוא שט
 אין מתיימר להיות הוא מקושט
 במיני התארים כמו טוב או רע
 המצב הינו פשוט המאורע.
 אם רק תתבונן, תמתין,
 ואותו אף לא תקטין,
 גם לא תגדיל, ולא תפתור,

תגלה, פרח וכפתור,
שהבעיה במצולות שוקעת
וכבר יותר אינה תוקעת
יתד איתן באדמה,
וכך צומחים מתוך שממה,
חיים, שבסופם קמלים,
ממש כשם אותם גמלים
אשר חוצים יבשת
ומרכיבים על הדבשת
אנשים שפוחדים מריקנות,
נאחזים בדיוקנות
והמדבר הרי חושף
שהחול אליו אוסף
חיים ומוות במעגל
כמו חברו, זהו הגל,
שעולה יורד ומתנפץ
את התבנית הוא מנפץ,
בינות אוקייאנוסים רבים
שם הדגים כך מתרבים
ובא דייג ודג לו דג
ושוב יותר אינו מודג,
וכך עולה חיוך על דל שפתיו
עת התחלפו מחשבותיו.

19-7-17, 10:05

לבחירת לבך, בחור בחיר,
 האם ניגש אתה כמו חי"ר?
 מצפה לכבוש מוצב?
 האם שוכח כי ניצב,
 מולך אדם, סוג מכונה,
 בעלת מגוון תכונה
 שגם את תוכנה אינה בוחרת
 על אף שהיא ודאי מובחרת?
 ואת בחירת ליבו
 האם חושבת כי טובו,
 נגזר מן החיבור עמך?
 האם צריך לטעמך,
 לקלוע בול פגיעה,
 במעשה, בנגיעה?
 האם בוחרים אתם, שניה את האחד
 או נבחרים במפגש כה מיוחד?
 האם כנועים אתם ומתבוננים,
 וכך את הזוגיות בונים?
 האם רואה אתה שלבד הינך עומד?
 האם שם לב במה אתה חומד?
 ואת, בגפך ניצבת?
 או שבזוגיות חוצבת?
 האם אינכם רואים
 שכל אותם ברואים,
 עומדים פרד פרט,
 ומשם צופים בסרט?
 שלעיתים בת זוג מביא
 ולפעמים בן זוג מחביא?
 זוג נסמך על היחיד,

ואם רוצים אתם כמו חלב אחיד
להיות דומים ולאבד ייחוד
הפסיקו לקבל את הלחוד.
אך ביחד הרי נוצר,
מתוך לחוד, זהו אוצר.
בשנית נחשף כאן סוד,
שעבורי מוצר יסוד
הינו הגוף הוא מחליט,
מיהי עבורי תכלית.
אך עד שאת גופך לא תכבד
הראש ימשיך להתאבד,
כי אינטימיות ראשית בך,
ואתה הוא אהובך,
ואין מה לעשות, ויש בלבול,
לכן מגיע שוב מבול.
אך יש תיבת נוח דור שני,
עת הגוף אומר "הנני"
ומתוך לבד נמצא היחד,
וכך אינטימיות צומחת מן הפחד.

(07-2017)

יושבים שניים בבוקר חם
שמואל, אברהם ואנוכי אורחם.
בקצרה שמם אברם, שמוליק,
כינו אותי בשם מסטוליק.
גילם שבעים, תשעים,
גילי שלושים, אני מטעים.
"ימח שמו של הצורר!",
מתחיל פה שמוליק לספר.
"אי אז בגיל מצווה,
בעיר הולדתי ציווה,
להרים ידיים לשמיים
או אז הנחית הוא פעמיים,
אחת, כאן, לסנטר,
ולכן אני נוטר!
השניה, לא בפרצוף,
כי אם בבטן, החצוף,
היכה בעוז עם האגרוף,
ואם יכולתי את ראשו אז לערוף,
הייתי זאת עושה ודאי,
כי יש מחיר שאך כדאי,
לכל אדם כאן לשלם,
אך אז הייתי כחולם,
והנה פה אני ניצב,
בארץ יקרה מוצב,
ויש הרוצים כל זאת לקחת?
מיד אבעט להם בתחת!"

(8-7-2017, 9:36)

כלבה שמורה מבית טוב
מצאה אותי אז ברחוב
אז לא היה לה בית ולא הייתה שמורה
ולא ציפיתי לתמורה.
לפני ח"י שנים פחות שנה וקצת
לפתע קשר כך הוצת
עת נתקלה בי ואותי לימדה
דרך יישות כה חמודה
על סיבה ועל מסובב
כשאז הייתי עוד חובב
חובב בחיים וחובב כלבים
ובינתיים בשלבים
צעדתי איתה לבטח
גם בעיר וגם בשטח
אך באותו יום בחודש מאי
כנראה בחוש שמאי
שיערה שיעור בהמתנה וודאי
שיפיל כל אבדאי
והראתה לי הגורה
שבתוכה יש ממגורה
של אהבה נטולת התנאי
וזה שלהניע השנאי
דרוש קצת אוכל אף יבש
שאת הפצעים חובש
מרפא ולא סותר
ותחת יחסים אינו חותר
כי רוח וגם חומר
בכל ל"ג בעומר

עולים בלהבות יחדיו
ותומכים בכל צדדיו
של כל בית, של כל נפש
עת החום מטיל פה רפש
שמחד יכול יסוד ליצוק
ומאידך מן המצוק
הזוהמה תגרום לקפוץ
ולכשיתרסק אותו הפוץ
וישבר אז לרסיסים
יבין שכולם גם יחד כאן חוסים
בין שמש לבין צל
ואל הנמלה ילך עצל
ולא בהכרח "יראה דרכיה וחכם"
כי כמו שגם הקר וגם החם
ניתן לשתות קפה
ומכוער פשוט מדגיש את היפה
כך יש מקום לעצלן כמו לעמלן
כמו אותו העמילן
רב סוכר בן פחמימות
שעליו דעות תמימות
תערבב אותו עם מים
ואולי עד השמים
תוכל הגומי כך למתוח
והאם בו תוכל לבטוח?
כן ולא, ולא כן,
והגוף לרוב מסכן
כי הדעות מאכילות
ועל הגוף הן מחילות
מצרכים לא לו
והגוף שבגללו
אני נעים בין שמים לבין ארץ
נהפך נטול כל מרץ.
אך סוכר הוא הכרחי

ויותר מדי במחי
ירים אדם לרוב
וברגע הקרוב
לאדמה יפיל
עת הגוף ירגיש כמו פיל.
אזי טיילנו במחוזות מילים
ובין משעולים
עלינו וירדנו ועלינו שוב
וטעמנו מכל טוב
ווגם מיני מרעין בישין
שממנו חוששין
כי אין מנוס לחוות
וזה בסדר לקוות
וזכרים אתם חומר ורוח?
ורואים אתם שדיו מרוח,
חומר הוא מצד אחד
וגם אביזר כה חד,
המעשיר רוח ומרומם?
ולעיתים גם מקומם?
הסיפור החל או אז
באותו מפגש כה עז
באותו שיעור שְׁמִיקָה
שהרי כלל לא הסמיקה
הביאה לעולמי לפני מספר שנים
ואם בשיפורים שונים
חפצים אתם כעת
מוזמנים לקחת עט
בין רוח וחומר לחבר
את סיפורכם כך לדבר.

18:00 15-07-2017

לא יודע.
מותר האדם מן הבהמה,
ואין לדעת.
אינני חיה, וחי.
אני בסביבה כה מתה,
חיים מדומים,
אסור ומותר
כתמרורי אזהרה
נטולי משמעות.
המתנה...
תנועה במרחב,
משחר לטרף.
מתבונן החוצה
והכל נעשה.
בדברו של מי? איני יודע.
אין זה משנה, לא ברגע זה.
זוהי רק עוד אחת
מיני אשליות, ברות חלוף.
התבוננות ואדישות,
כמזרח מן המערב.
גם לסבלנות יש קץ,
וכאשר קיצה מגיע,
מגיע עימו החורף
האפורי.
מתהפך התקליט לצידו
האחר.
מלנכוליה - לן כולי
בתוכה.
יש לה תחושה עוטפת

וכבדה,
אך רכה,
כמו סם הרדמה,
מקהה החושים.
זהו רק מנגנון השרדות
אנושי.
רק מי שאינו עטוף
במלנכוליה כולה
מחפש דרך לצאת ממנה
במקום להתעטף
בשמיכת חורף,
לשתות שוקו חם
ולצפות באש הבוערת באח.
יש כאלו המחפשים כדורים.
לא כדורים למשחק,
ההפך.
כדורי שחיקה.
אדישות מגיעה אחרי
שניסה אדם יותר מדי
ותש כוחו.
התבוננות, לעומתה, מאפשרת
למנגנון הטבעי לפעול
כמו מחזור גופני המראה
שהכל בר חלוף.
התבוננות ותבונה,
אחיות קרובות הן,
ומספקות תבן לבנית
יסודות.
משחקי מילים תוך
תחושה של ריחוף.
ישנם רגעים כאלה
בתוך ים של שחוק.
בהיה בנקודה לא

ברורה במרחק, זו
גם סוג של הוויה.
לא תמיד ניתן לבאר
את התחושות
את המתרחש
מתחת לעור.
להעניק שם לעולם זה
ולהמשיך להתבונן.

(7-7-2017, 9:00)

יושבים ארבעה בבוקר חמים
 ואנוכי אורחם התמים.
 אברם, מושיק, אלי, שמוליק,
 שמי בפיהם הינו מסטוליק.
 שמם בפני האל
 אברהם, משה אליהו ושמואל
 זו אמת לאמיתה
 גילאים שונים, כולנו בני תמותה.
 יושבים בבוקר יום השישי
 מספרים סיפורים על עולם מוחשי,
 על הבדל בין אוטו טוב לרע
 ואם סוסיתא היא ברירה
 או שחלפה מן העולם
 ואם יש רכב אך מושלם
 המספק אדם כל צורכו
 ולא גוזל מתוך תיקו
 יותר מדי דינר
 ושמן לא משאיר על הסינר
 כי כתם מלוכלך
 והמכנס תכף מושלך
 כי לפגישה מוכרח לבוא נקי
 ובכל פרט להיות בקיא
 שלום וחס לא בעורמה
 ימכור לי מעאכר בן חורמה
 רכב נטול המעצור
 שהיצרן שכח ליצור,
 מערכת בטיחות מלאת רבב
 הרי היום הכל בשבב
 מניע כלי מנוע בדרכים

ובני אדם כבר שוכחים
מה שמאל ומה ימין
על מה לסמוך, במה להאמין
העיקר שיהיה כלי פשוט
שיעזור לנו לשוט
ולנווט בנתיבי שלום
עת מלחמה שוקעת בחלום
ואותו אדם כה ממוחשב
שיותר מדי חשב
חישב, שקל, תכנן
ועל כל דעותיו גונן
שכח מהי מכונת אמת
וכך הוא התעמת
בין ראש לבין שאר גוף
וכך נותר נגוף
נדפק לו כל השאסי
עת אומר הוא "יאסי"
כי רומני הוא ולא יווני
ואנוכי אמשיך לתת לכיווני
להתכוון, להתגולל
כי את רשיון הראש אני שולל
מן כס הנהיגה
וכך נפתחת חגיגה.

יולי 2017

"נעשה לשתות!
הלא כל השאר שטויות!",
הכריז אברם, שבמקום חנויות,
יש לו חנות,
חנות ספרים קטנה ומטריפה,
אפילו לא ממש חנות,
זוכן מיוחד, עם מחסן מאוחד,
בכל מיני ספרי טובין,
שרק הוא יודע וגם את זאת לא יודע.
עת ניגש אליו פלוני,
בתורו אחר ספר,
יודע אברם לשלוף מן האפר,
מתוך אי הסדר המסודר שלו,
במדויק את העותק כולו.
לעיתים העותק מתפורר,
ודברי המשורר מתפזרים,
על הרצפה בצורה חצופה.
אברם לא דואג, גם לא מלין,
אוסף הדפים, אלו יחסי הגומלין,
שבין ספרן מוכר,
לבין ספרים שבוחר.
אך ראשית ייגש למיחם,
כי יודע כל חכם,
לספל תה מהביל,
בכל מזג קביל.

(30-6-17, 10:21)

אדולכ מנפסצו
 נסו להבין
 כצטלמק שטוסיפט
 השתדלו להבחין
 אגדרז זומרנ
 קדחת מוחין
 תאפאל כושטס
 חידה בת יומין
 מק שצ לון-סרת
 טיפין טיפין
 אהרוע קצול
 טבילין ותקיעין
 לג נ מ צ ו
 חרקו השינין
 בתובלא כושימוס
 השכבות נסירין
 איסתר א בלאגינא
 קשקשו הכדין
 כשאת שכבת המגן, אך תסירו
 המילים, או זה פלא, יבהירו,
 אם תשחררו, הן תבהירנה
 אם תשתחררו, תשתחררנה
 תובנות קיימות
 בתוך מילים עלומות
 חסרות הבנות
 לבנים, לבנות
 כל עוד להבין תנסו
 המשפטים לכם יעשו
 כאב ראש קל במקרה

ואף מיגרנה תיתכן ותקרה.
הסכיתו הסירו מחסום
הקשיבו למסר של תום
לא רק שלי של כל בת אדם
אם לא כי כן, הרי להד"ם

(29-6-2017, 8:45)

יושבים שניים בבוקר חם
 שמואל, אברהם, ואנוכי אורחם.
 בקצרה שמם הוא אברם, שמוליק,
 ושמי בפיהם הינו מסטוליק.
 גילם שבעים, תשעים,
 גילי שלושים, גיל שעשועים.
 "השמעת? אודי משתחרר ביום ראשון!"
 מכריז אברם חד הלשון,
 "האם אכפת לך מתי הוא משתחרר?"
 שואל אותי בקול די מעורר.
 "אה-אה, לא", משיב אני.
 "טוב, הרי זהו כלל לא ענייני"
 משיב לי אברם ומוסיף לצחוק,
 אודות מקרה כל כך רחוק,
 של ראש ממשל בבית של כלא.
 תוהים כולם כאן, מה הפלא?
 חצי כך אומרים,
 "יש להשאירו בפנים בחסות שומרים!",
 בעוד החצי האחר קובל,
 "שילם הוא את חובו והוא סובל!"
 ברקע ממשיך לו קול לבקוע,
 מן המקלט של רדיו כך לתקוע,
 לתקוע בקול דבר שנאמר,
 לתקוע במקום אדם שלא נשמר,
 המתעסק בהא-ודא,
 בבדיה כמו בעובדה,
 ועולמו סובב סחור סחור,
 עת הוא נשאב לחור שחור,
 של עולמות מחוצה לו,

כך מאבד הוא את צילו.
5 דקות עברו בלבד,
כתב הרדיו שעבד
על הסיפור במלוא הדר,
חוזר לאוד הממודר.
בוחש הוא בקלחת,
הכתב, אחר מקלחת,
מקלחת של מילים כה נבובות,
במסווה של חשובות.
עובר לרעיון בר דעת,
עם שר משפטים שגם רוצה לגעת,
באודי, בהיבטו המשפטי,
ומוסיף באופן שיטתי,
קורא – "עורבא פרח",
אח.... כמה אותו סיפור ארך.
נשמעים הם כה גבוהות,
עם מילים כה נגוהות,
אך נגועות הן בקשקוש,
שלא סופר מהודו ועד כוש.
"כושלאימאשל!!!..."
מפטיר עובר אורח מתבשל,
מתבשל בדיווחין של סרק,
את זעמו חיש קל פרק.
טרגדיה וקומדיה, שחור, לבן,
לא תמיד הכל מובן,
כי לא הכל צריך להיות,
גם אם סביבנו גן חיות.
לא עבר עוד רגע קל,
עונשו של אודי אך הוקל,
עלה פה לדבר הפוז',
פייט בקול, ממש פיירוז'.
איך הוא מכיר ואף די טוב,
את אודי ששילם החוב.

למי החוב הוחזר?
למי כל זה עזר?
מי פה תרם?
מי פה קרם,
עור וגידים מעל העצמות,
בינות תלי מעצמות?
אתה הוא פה? או הסיפור?
ממתין אתה ליום כיפור?
שְׁלָךְ יסלחו עת אתה סולח,
בעוד ראשך וודאי קולח,
בדיון על האחר,
בקולות של הנוחר,
שנדמה ואת שנתך מטריד,
וסותם לך תיוריד.
אז מה ניתן פה לעשות?
לחרבן ולכסות?
כך לימדוני, עת הייתי ילד,
מכרו סיפור פלדת אלחלד,
שהחליזה כמו גדולה,
כשגיליתי שעולה,
תמיד יורדת,
וזו שמתמרדת,
מתמסרת בקלות,
גם אם דורשת בעלות,
בעוד זה שבוכה,
ובדמעות כך הוא שוחה,
צוחק אחרי זמנים ספורים.
מבין אני שהם תפורים,
בתפר בל פרימה,
הרי תחושה שמרימה,
עת לרדת בא זמנה,
עושה עבודתה נאמנה.
מקבלת היא שכר?

אילו הייתה בגוף נכר!
אך בגופך? זה שוד ושבר!
אסון עוטפך מכל עבר.
אך גם אסון, ששון הינו,
אלמלא לא סר חינו,
בעיניך, עת מזדמן אותו חצוף,
וכך תוכל בסוף לצוף,
אם תקבלו, כך, סתם,
ושתשאר קָתָם,
שלשאול אינו יודע,
וכרשע שלפעמים גודע,
וכחכם מקיש השאלות,
כולם בך עם אפס משאלות.
אז אודי, יש מצב?
ויש שלום, אדון קצב?
ואתה חי, מר ישראל?
אוחז אתה כך בסיפור גואל?
כך החל סיפור היום,
ההיה לי כחלום?
ללא שימת הלב,
עברו השניים לשלב,
את סוריה בסיפור הזה,
אך כאן יתם המחזה.

(23-6-2017, 11:00)

איראן אויבת ישראל
 שטן אויב האל
 כלב אויב חתול
 ישר אויב פיתול
 מחר אויב אתמול
 דיאז אויב במול
 חום אויב קור
 נשכח אויב נזכור
 איסלאם אויבת יהדות
 יחדיו אויב בדידות
 חינוך אויב מחיר
 זוטא אויב בכיר
 בעל ברית אויב אויב
 שונא אויב אוהב.
 מי הם פה אויביך?
 מי הם אוהביך?
 מי הם כאן שונאיך?
 הלוא אחד הם?
 יום של דבש, יום של בצל,
 יום שמש ויום מוצל.
 (המלצה אותך אשאל -
 התוכל את שמעל
 להחליף אויב כך באוהב
 לקרוא שנית מכל הלב
 ושוב לשוב לגרסת מקור
 מן עת לעת בימי הקור?)

(12:54, 22-6-17)

יום ראשון, קומה תחתית
 החוקר בונה תשתית.
 יום שני, עירום עומד,
 הנזיר טבעי לומד.
 יום שלישי, סוף הקומה
 קדוש מעונה, שובר חומה.
 רביעי, קומה שניה,
 מְזַדְמָן, מחצין קניה.
 חמישי, חלון סגור,
 כופר ניצב, פיתוי ברור.
 שישי, על גג יושב,
 מודל תפקיד, בטוב חושב.
 שבת? עדיין לא,
 ושב ראשון לאוהלו,
 חסר בביטחון? סמכותיות מוסתרת.
 ייצא שני מן המחותרת,
 הדמוקרט דוגל בסתר,
 עת ייתקל שלישי בכתר,
 לאנרכיה הוא יגרום,
 או אז רביעי יתרום
 ישוב אל הכסא אותו עזב
 וחמישי המאוכזב,
 ישוב כגנרל עם רעיון פשוט,
 בעוד שישי יתחיל לשוט.
 שבת? עדיין לא,
 מחוץ למעגל כולו.
 ראשון, שני, שלישי,
 רביעי, חמישי, שישי,
 נעים עד זמן בלתי ידוע,

וכך תקיש שבת - מדוע?

(8:20, 23-6-2017)

מי קטן? מי גדול?
 מי מרובע ומי עגול?
 מי גבוה? מי נמוך?
 מי מפזר לו כאן חיוך?
 מי אתה ומי אני?
 משמאלי או מימני?
 מי נוטה ומי ישר?
 מי עצוב ומי מאושר?
 מי האח ומי האב?
 מי בכה וגם כאב?
 מי צחק ואז הרצין?
 מי הפנים ומי החצין?
 מי נפרד ומי ביחד?
 מי יודע מה זה פחד?
 מי איבד חבר יקר?
 מי יודע מה עיקר?
 מי שומע חדשות?
 מי מלא בחששות?
 מה מוגש בטמבליזיה?
 מי נלחם בעוד דיויזיה?
 כמה חיילים צריכים למות?
 כמה יש בתוך כמות?
 מהי האיכות הזו?
 מהי הילדות הזו?
 מהי התמימות הזו?
 מהי הבשלות הזו?
 למה זמן?
 כמה מזמן?
 מה שלומך?

מהו יומך?
 מה אתה מרגיש?
 מה אתה מדגיש?
 מי אותי כולא?
 מי אותי תולה?
 מי אותך שחרר?
 מי בבכי מירר?
 אני, אני, אני, אני
 אתה, אתה, אתה, אתה,
 הם, הם, הם, הם,
 אנחנו, נחנו, נחנו
 כולם, כולם, כולם
 כי מי הרי אינו מושלם?
 מי אינו פגום?
 מי בונה פיגום?
 מי מגיע עד מגדל בבל?
 מי כובש את כל תבל?
 לא יודע, לא יודע, דע, דע
 לא תמיד שומע, מע, מע
 לא תמיד מקשיב, שיב, שיב
 לא תמיד משיב, שיב שיב
 שאלות של השראה
 זהו פרי של הבראה
 שמניעות כאן תהליך שלם
 ועוזרות כך לחולם
 להפוך ספק, בלבול
 להשראה, לכלי קיבול
 לי אין "שאלות", גם לא "תשובות"
 אין לי "זכויות", גם לא "חובות"
 נע במרחב, כל עוד נושם
 לא מחפש מי כאן אשם
 מילים של רבן יוחנן בן זכאי
 "בזמן שעושין רצונו של מקום -

אין כל אומה ולשון שולטת בהם,
 וזמן שאין עושין רצונו של מקום -
 מוסרן ביד אומה שפלה,
 ולא ביד אומה שפלה אלא ביד בהמתן
 של אומה שפלה."

כך נאמר - "משימת רבן יוחנן בן זכאי -
 בטל זיו החכמה."
 על ערש דווי שאלוהו תלמידיו - "למה בוכה אתה?"
 השיב להם - "שתי דרכים לפניי אחת גן עדן, אחרת גהנום,
 ואיני יודע באיזו אותי מוליכים".
 ואמר -
 "בענווה לא נטלתי מחוכמת מלמדיו,
 אלא מעין, מה שזבוב נוטל מהים".
 והוסיף -
 "אם למדת תורה הרבה,
 אל תחזיק טובה לעצמך,
 כי לכך נוצרת."
 אזי, לא יודע? יודע כן?
 שאלה לא מתקן,
 כל אחד דרכו נבחרת,
 כמו בת שלא בוחרת,
 מי אימה ומי אביה,
 מי משפחתה ומי יביאה
 לתוך עולם שכמות כזה
 יפה, שחצן, רחום, נבזה.
 העולם עמוק עמוק עמוק
 מתנהג ממש כמו שמוק
 נסוג כשאין תשוקה
 ופורץ החוצה בשקיקה
 כשלפתע משהו מרגש
 ובושרת בו האש.
 אין זה רע ואין זה טוב,
 זו דרכו של הרחוב.

כשקר אז קר, כשחם אז חם
והרי כשתש כוחם
הולכים לישון האנשים
ולרגע כך חשים
כיצד בבוקר, תחושה אחרת
פתאום משהו משחררת
לחופשי, וגם אם לא,
בכל העולם כולו,
עוד לא קם אותו יצור
שמכיר דרכי קיצור,
כי הרי קצר, ארוך,
זה תמיד תלוי בשרוך,
לפעמים צריך אתה אותו קצר
ולפעמים צריך מוצר,
שיהיה ארוך ארוך ארוך
שאיתו תוכל לכרוך.
אז מילים, לים, לים
בים מתבוללים
צבעים מכל גוני הקשת
צלילים מעידני הזמן
ריחות של סיפורים
טעמים של רוח
תחושות.

(21-6-2017)

למה האתגרים, מגיעים מהאנשים,
שאנחנו אוהבים?
תדע לך שבראש התור,
עומד אתה, ציפור של דרור.
הכבוד, אל האחר,
מגיע כשאתה, בעצמך בוחר.
כבוד המשפחה, כבוד ליריבך,
כבד את אביך ואת אימך,
כל אותם סוגי כבוד,
כאן כעת נחשף הסוד,
מקורם בעצמך,
וכל השאר, הינו בריחה.
זה שלעצמך אתה דואג,
באהבה אתה נוהג.
אותו סיפור עם אהבה,
שממני התרחבה.
כשאותי התחלתי לאהוב,
לגלות כמה זה טוב,
משם צמחה לה ופרחה,
אהבה במלוא כוחה.

19-6-17 10:30

יושבים שניים בבוקר חם,
 זקנה פלונית, אברהם ואנוכי אורחם.
 בקצרה שמם אברם ושמה לא אדע,
 שמי באזנה גם לא נודע.
 גילם, אחד שבעים, אצלה זה סוד,
 גילי שלושים, יש מה ללמוד.
 יושב אני ומאזין,
 לדו שיח אשר מזין.
 "במה אתה פה מאחז?
 אם לא באלוהים אוחז?"
 כך מקשה אותה גברת,
 בפני האל אינה עיוורת.
 רואה אותו וגם לא,
 יודעת כי כאן על תילו,
 עומדים אנחנו ונושמים,
 בעוד מלאכיו רושמים.
 כך ענה לה בר השיחה,
 "כשאני חולה, אמונתי לא מסיחה,
 אותי לתהות האם קיים,
 והאם חצה הים,
 עבור ישראל בניו, באותה תקופה,
 בעוד אני תרופה שקופה
 נוטל לפי מרשם רופא,
 כי דמי כמעט קופא,
 אז לא אשאל מניין המקור,
 כי אם עוזרת לי, אין מה לחקור.
 יודעת את כי מה?
 אם יש אלוהים מאחורי חמה,
 יכול היה את ילדיו במצרים להשאיר,

ואת דרכי מצרים כך להאיר,
 במשך ארבעה עשור שנים,
 בנתיב מדבר מלא תנים.
 כשאני חולה, חולה אני ודי,
 ואמונה הרי ודאי,
 לא תבריאני מן המחלה,
 זאת מכריז אני בהתחלה.
 אם רצונך להאמין,
 כי אף תקווה איני מטמין,
 צדיק באמונתו הוא חי,
 וכולם פה הם אורחיי."
 עוד זה מדבר, וזה בא כבר,
 קרה כך הדבר,
 ממש סיים הוא המשפט,
 עבר ליד זקן עם פת,
 פת לחם דמוי המן,
 שאלוהים כל כך מזמן,
 המטיר על אנשיו כך מן שמיים,
 או אז ברך הוא פעמיים,
 את הזקן בברכת כל טוב,
 ועל פי רוב היה הוא שוב,
 משיב ברכה לו חזרה,
 אך הפעם לא עזרה,
 ברכה שפעמיים נאמרה,
 מיד הפטיר את האימרה,
 "כל כלב יומו בא,
 ואלוהים כך עם סיבה,
 יעניש את הארור,
 הרי זאת לכולם ברור!"
 את זאת שמעה אותה גברת,
 מילת האלוהים דרכה עוברת,
 והשיבה לאדון, בלשון של צחוק,
 "שם לב? הרי אינך רחוק!

מאמנת שמיים באותו בורא,
הרי בשמו הינך קורא!"
צחקו השניים על המעשה,
וחיש קל שינו נושא.

(17-6-17, 12:30)

"מיץ לא משחק!", קבע האב,
 בעוד ילדו מיץ ללא קשית שאב.
 "עם שתייה לא משחקים!
 לא על כל דבר צוחקים!"
 האמנם? מה רצה הילדון?
 להראות לאביו שכך כמו שדון,
 משחק הוא עם החיים ובכלל,
 ודווקא כאן אותו חוק לא נכלל.
 אך האב כבר כלוא בחיים רציני,
 את אש בנו ניסה בדבריו הצונני
 לכבות באחת את אותו משחק,
 עת המשיך הילד, אין הוא נשחק,
 הילד, לא האב, פני האב הם חתומים,
 בטוח כי הוא אורים ותומים.
 ילדו בסלט עבר לשחק,
 פיסת עגבניה זרק אל החיק,
 ומה הסימן שאביו אך ראה?
 חרדת נימוסין כה נוראה.
 כך שב והטיח בבנו הצוחק,
 כלל לא שם הוא לב כיצד מתרחק,
 איכה הילד נסגר כך לרגע,
 ושוב ניסה לשחק בן הפגע.
 להציג קבל עם ועדה,
 שפגישתם להיות גן משחקים נועדה,
 שאת מסר קוהלת מוסר,
 עת לבכות, עת לשחוק, מבשר.
 שאין פה כללים או חוקים,
 ואם לפעמים מוחקים,
 מתחילים מחדש את החיים לגלות,

איך ניתן לשיר שיר המעלות.
לשאת עיניים אל ההרים,
יחד כך עם ההורים,
למצוא יחדיו כך את העזר,
בין שמים וארץ לחוות את הנזר,
נזר הבריאה בל יינום כך שומר,
עת הילד יוצא ואומר,
"יומם, לא השמש יִכָּכָה,
אף אם אעלה כך למכה,
או אצעד להר הבית,
לא מכאן יצמח הזית,
והיונה מסרה תביא
את הצילה יונה נביא.
אזי ירח בלילה יאיר נפשך,
ואני אציק תוך כדי משיכה,
בדש חולצתך, חזק או חלש,
אצבע אציג בצורת משולש,
לבחון האם צוחק אתה או מרצין,
להראות שלא כלו כל הקיצין,
שיש עוד מקום בעולם חיצוני,
התולה תקוותו בכל דבר רציני.
או אולי רציני העולם,
התולה תקווה בחסרונו של חולֵם.
"האם עומד אתה, אבי, במבחן?",
כך הילד את האב בחן.
אז פקח חושִׁיך, קבל נא המסר,
מילד חכם ששנותיו עוד לא עשר.

(17-6-17, 10:34)

מה שלומך? רוצים כולם לדעת.
אך המיינד כך לגעת,
אינו יכול, אין הוא שומע,
אין הוא זה שלעיתים דומע.
לאוויר נזרקות שאלות,
בתשובה נשמעות גם קללות.
לאן פניך מועדות?
למה ידיך רועדות?
למה שותק אתה כעת?
ומה כותב אתה בעט?
איך אוכל זאת לגלות?
אולי לקרוא במגילות?
מה הינך אומר?
מי על בטחונך שומר?
שא דעה! טכס עצה!
סמכותך כאן נחוצה!
כך הולכים הכל שולל,
אחרי אותו עולל,
כן, בר דעת זה,
ברם זהו רק המחזה,
אך במקום בו פשט לצפות,
מנסים דרש לצפות,
בתורם אחר תשובות ושאלות
מפספסים הם התחלות,
גם את הסוף אינם רואים,
זו דרכם של הברואים.
בשמיים לא נוגעים,
ובעצמם בסוף פוגעים,
ואף לפעמים גם באחר,

אך הוא זה שבוחר,
מי הם בעלי הברית,
ועל גבי איזו כרית,
להניח את ראשו בסוף היום,
עת דילג מעל תהום,
וגם אם לתוכה הופל,
וזכר רק במעורפל,
מה ומי, מתי, כיצד...
בחלום מחליף הוא צד.
פעם שמאל, פעם ימין,
פעם מוזמן, פעם מזמין.
פעם מקבל, פעם דוחה,
בינות חיים הינו שוחה.
האם מעוניין אתה בסוד פעוט?
התבונן, אין כאן לטעות.
אין בחירה, גם לא בחירות,
האם עינייך זאת רואות?
כן, משחק מכור,
לבחורה ולבחור.
אך פה טמון הסוד,
האם פיצחת טענת יסוד?
גם כאן נגלית לה בעיה,
פיצוח סרק, זו הטעיה,
שבה נופל חכם שבבני אדם,
במחילה כך על כבודם.
אין אני לפגוע מנסה,
אין אני דבר עושה.
נע במרחב כמו חייזק,
וצופה איך תפקידי הדק,
אט אט בתהליך התרחשות,
מתגולל בנחישות,
בה איני שולט וגם איני מחליט,
מי את הפסקול מקליט.

זאת חווה גופי המתהולל,
בעוד המיינד מקלל,
ומברך, ואז קולט
שכל שהוא פולט,
אין הוא שולט במצב,
הוא מבין שהוא מוצב,
אחר כבוד צופה
בתרחיש אותו אופה,
גורם בלתי ידוע,
בכל רגע, מבלי לשאול מדוע.
בעוד הגוף דואג לנוע במרחב,
מנצנץ לו עוד כוכב,
יש למיינד אז פנאי להביט
ולתפוס כוכב שביט,
לא פעם במיליון שנה,
כי אם בכל רגע שנבנה.
מסענו בשאלות פתוחות החל,
זהו שלב שבו איני בוחל,
בלהשיב האמיתה, "יודע? לא",
איני מבין את העולם כולו,
וגם אין בי צורך להבין,
לאן פונים הנתיבין,
או מי המציא את המילה,
ומי יגיד שבגללה
מותר לי או אסור
בתוך תרגיל חיסור,
ואם בתוך תרגיל חילוק אבחר,
שאפס מכנה יהיה כך למספר מובחר
ולראות לאן תוביל המשוואה,
ואז תוך כדי קביעה,
אוכל לסטות מן המסלול,
ולעקוב אחר שבלול,
כי אם חושבים אתם בהיגיון,

תפספסו את השגיון,
שבין האריתמטיקה,
לבין אותה אסתטיקה,
ושאחת אינה קיימת בלי אחר,
ושוב אני מדגיש - איני בוחר,
גם אם נדמה שבוחר אני!
את אותו חוט השני,
אשאיר לכם לטוות, לחשוף,
לבין ביניים זה הסוף.

(15-6-17, 9:00)

יושבים שניים בבוקר חם
 שמואל אברם, ואנוכי אורחם.
 בקצרה שמם אברם, שמוליק,
 הקנו לי שם והוא מסטוליק.
 גילם, שבעים, תשעים,
 גילי שלושים, דגש מטעים.
 מנעימים הם את זמני בסיפורים
 את פניי כך מסבירים.
 הפעם "לונדון בוערת, שמעת זאת?
 הרי זו בוודאי מין אות!
 בבת אחת כל הבניין עלה
 בלהבות, על נקלה.
 הכיצד זה ייתכן?"
 תהה לו שמוליק השכן.
 הפטיר, "זוהי הרי יד מחבלת,
 שבצורה בלתי נסבלת
 שופכת חומר כה דליק
 והבנדיט אל המסתור מחליק.
 טביעת אצבע מוסלמית! ברור!
 הם קוראים לזה שחרור!
 אך באופן כה נרשע?
 כל בן דת זו פֶּשָׁע!"
 כך פסק בנחרצות,
 בית דין אחר? אין נחיצות!
 בעבר השני של הכדור
 יושב לו ישמעאל חדור
 מוטיבציה, רצון וכוח
 ומוכיח לכל מוח,
 איך כל יהודי מוכרח,

להשמיד שם כל אזרח
מוסלמי בן ארצות ערב
בימי כפור, בימי שרב.
מרחוק נוצרי אחד
שלרוב הוא מפוחד,
מסתכל אל שני ניצים
ונותן כך לביצים
להישבר לימין, לשמאל
אין שום חדש הכל כתמול,
כתמול שלשום שוקעת שמש
ואותו יום הפך כבר אמש.
בין לבין ישנן עוד דתות
ובניהן גם אף כתות.
אך בכל כיתות לימוד לרוב
אם תסתכל קֶן מקרוב
תבחין כי אין זה משנה הרקע,
בכל כיתה חינוך לבקע,
שמפריד וכך מושל,
בכל בן אדם כושל,
שאינו מבדיל בין אמת לשקר,
ורודף אחרי החקר
ואת התקר בצמיג ההבנה הבין אישי
אני טוען בפני מרשי.
מה שאני רואה אמת,
אתה כשקר באמת,
מוכן להישבע שכך,
מישהו את האמת לקח,
מימן לה נופש חמש כוכב,
ואיתה הוא שם שכב.
כך נפוצו להן אמיתות,
שעם אימן הן מתעמתות,
וכל מיני חוקרים שונים,
סברות לרוב להן בונים,

בניסיון למצוא כך את האם,
 וכל ממצא מיד טועם,
 משישים שניות פרסום
 ובִּאָמֶת אחר כרסום
 נעלם כלעומת שבא
 הבא בתור, ברוך הבא.
 נשוב אל לונדון הבוערת
 ולאִיזו דת סוערת.
 ממשיך הוא לעדכן,
 "הרי יודע כל מסכן,
 שכבאית זמינה חייבת
 לכבות שריפה נרחבת,
 זוהי לונדון! לא פָּרָס!
 יש שם מערך נפרס.
 איך הם כושלים בהצלה?
 ואנשים כך בצלילה
 קופצים מן הקומה החמישית,
 איזו מדינה טיפשית!"
 וכל מה שאני נזכר,
 שהיה לי שם מכר
 ואם הוא שָׁלַם או לא,
 כי פעם ולא בגללו,
 פספסנו שם רכבת,
 בגלל מפה מאוד מורכבת,
 וגם על טלויזיה צבעונית
 ומסעדה די טבעונית,
 סיפרו לי כך על אותה העיר
 זו עבודת המוח הזעיר.
 מוסלמים, טלויזיה וכבאית,
 הכל לובש צורה טבעית.
 אם בצורה אתה בוטח
 ואל מולה אתה שוטח
 את הסיבה למאורע

תדע אין זה כלל נורא.
אתה היכן שאתה שם
וכל עוד אתה מונשם
על ידי ריאותיך
תוכל למסור את קריאותיך
לכן מאן דבעי
בלי להסס פה מה כדאי.
כך ממשיך גלגל לנוע
וגם עין לונדון אינה קְנוּעָה
מלהמשיך את התנועה
כי הכל ממשיך כך סוב וסוב
בין שמחה לבין מכאוב.
אז יש פה סיפור ויש משל,
יכול אתה לומר מה הינך רואה ומה בושל?

(13-6-17, 9:30)

יושבים שלושה בבוקר חם,
שמואל, אליהו, אברם ואנוכי אורחם.
בקצרה שמם אברם, אלי, שמוליק,
הָכְנוּ לִי שֵׁם וְהוּא מִסְטוֹלִיק.
גילם תשעים, שמונים, שבעים
גילי שלושים, מפגש נעים.
הם כך את זמני בסיפורים
מעבירים ללא שום כיפורים.
בני אנוש, ותופעות של טבע
עת עובר לו ילד כבן שבע
מביט בספר, פרוש לו לרווחה
פונה אז אל אביו, בקול מלא שמחה
"זהו הספר, אין הוא כה קסום?"
נדמה כי הנתיב לאב חסום.
"פנה אל אימך, שם תמצא מוצא"
אך לרגע מאוכזב הבן וכבר לדרכו יצא.
את פניו קיבלה אמו במלוא רינה
כי אהבה של אם היא מקרינה.
תהתה לפשר דכדוך רוח המצב
והוא שטח מולה סיפור שְׁפָה ניצב,
"ראיתי ספר, עשרה זוזים מחיר
ביקשתיו, עת אבא נשף מן הנחיר,
אמר כעת אין זאת אפשר,
פנה אל אמך וצא מאושר."
קנתה האם סיפור ילדה
מבטנה הרי, נפשו נולדה.
נזפה קלות באב הסורר,
למחרת חיש קל, כשאך התעורר
שב האב לחנות הספר והקיש

"האם ניתן לקנות כאן חיש,
ספר קסום שבני רצה או אך אתמול?
אחרת ייזרש פה אקמול,
כי דואב ראשי, רב ממכאוב
אנא פתור זאת ופטור אותי בטוב!"
השיב פניו ריקם אותו מוכר,
"הספר כבר נמכר", האב אָהר.
אז יש סיפור ויש משל,
תוכל לומר מה שמת לב? מי כאן חושל?

(14-6-17, 9:30)

היא חיפשה לה בן זוג
זהו סוג של מיזוג
לאפשר לה לנוח, ממש כמו לדוג
אולי כי הגוף טיפונת הרוג.
מכירים את הרגע שלאחרי,
שהדייג השליך החכה לגמרי?
וכעת הוא ממתין לו ונח,
לאותו דג מחונך?
שיבוא ויתפוס הוא הפתי
כדי להבין, "אוי נגליתי",
אזי איזה בן זוג לחפש?
הרי כל אדם מתחפש!
היכן יש למצוא בן זוג שכזה,
מנפח בלונים במקום החזה?
יושבים רגע קט? מתאים?
כי הרי כולנו על פי רוב רואים
שזיווג מוצלח קיים באגדות
וסופרו סיפורים על המוני נדידות
של נסיך בן מלך גיבור
המציל נסיכה מן הבור
וחיים הם באושר ועושר
עד ניצבת לה שוב שעת הכושר
הלאה להמשיך ואל השידוך החדש
כי את הסאה הכל כבר גדש.
למי אין זה קרה? ירים נא ידו!
ואם לא לו, בוודאי לידידו.
אך מה, האם ליד נמצא רֵעַ, חבר?
האם אינו בן זוג עובר?
עובר איתך משבר או שניים

ולעיתים חורק שיניים,
שמח או כועס, נשאר הוא בסביבה
לרוב תומך הוא עד שיבה.
ומה עם ילדך הקט?
האם אינו בן זוג קטקט?
איתו אוהב אתה וגם שונא,
וכל שכן אתה קונה
לו צעצוע או בובה,
זו מערכת יחסים שבה,
אתה והוא נושאים, נותנים,
ולפעמים גם משתינים,
יוצרים צורות בחול
את לימדך כיצד למחול.
הוא מלמד, אתה לומד
ולפעמים הינך עומד
על כך שכך כה יעשה
כי בצילך כעת חוסה.
אין זה להעיד שהינך מעליו,
אף אם הוא בשלו, על שלל מעליו.
כי תפקיד מוחלף תמיד
בין מורה לבין תלמיד.
חשוב לדעת כי יודע זאטוט
ולעולם אינו סמרטוט,
ותפקידך הוא לכוון
גם אם בנך לא התכוון.
ומה נידון העמית לעבודה?
הינו בן זוג או סתם כבודה?
מי לומד, מי מתלמד ומי צומח?
מי בהצלחתך שמח?
כן, לא תמיד, אין הוא מוכרח,
וגם אם לפעמים יברח,
ישוב ברגע מאוחר,
ואם לא כן, אולי מחר.

אל נא שא מחשבתך בלי די
אל העתיד, הרי גם שם כדאי,
להיות נוכח, פקוח עיניים ופתוח
גם עת אתה סגור, עצוב, מתוח.
האם מוצא אתה בני זוג נוספים?
האם רואה כעת היכן הם נחשפים?
מיהי בת הזוג שלך?
מי ניצבת כאן מולך?
וגם לך, גברת, אין זו רק לשון אדון
זה רק לשם קלות חידון.
גם את מוצאת בני זוג מספר?
את שמה לב למסופר?
גם אם לא, אין זה נורא,
איני מציג כאן שום תורה.
זהו רק שיג ושיח,
שלפרקים מסיח,
הגלוי מן הנסתר,
האסור מן המותר.
אין פה חוק ואין גם כלל
אין כאן מה לחשוב "בגלל",
מי אשם או מי זכאי,
ואף לא מיהו אלוקיי.
אשמור המסר, אך פשוט,
בן הזוג הוא כמו קישוט,
עדי, תכשיט, יקר הערך,
שהינך עונד בערך,
לתקופת מה, כדי ללמוד,
רק כך תוכל אז לאמוד,
היכן עומד אתה, היכן ניצב,
ואם במהירות של צב
מבין אתה דבר מה
אין מה לפצוח במהומה
כי גם ארנבת מדלגת וקלילה

נתקלת לפעמים היא בשלילה,
או אז חוזרת היא אחור,
להאיר את השחור,
ולהבין דבר נוסף,
שהכל בזמן נחשף,
באותו מקום או בזמן שונה
ואת זה אני קונה.
כן, לא מוכר בדיות,
רק סיפורים לידיעות,
שאולי יפתחו החוש
ואולי יפתרו מיחוש.
אז מי בת זוגתי? מי הכלה?
כל מי שבדרכי נקלע,
על נקלה או בדמעות,
תלוי אזניו של מי שומעות.

10-6-2017 7:30

יחסי גומלין בין אדם לסכין
 ומבינם, לאלו הינך מסכין?
 אחמד הגלב אתמול אותי גלח
 סכין לגרון הצמיד ופלח
 בין שיערה לעור באמנות כך הפריד
 ואף שיערה לא נותרה כשריד.
 בעודי יושב בכס מסתפר,
 תוהה לעצמי, מה יש לספר?
 כיצד איני חושש ? מאבק סכינים פה לרוב!
 האם תמים אנוכי ? ומותי אך קרוב?
 רואה אני כיצד המיינד סיפור לו טוהה
 ואת חיי בעורמה מתמרן ומתווה.
 הגוף ישוב בכסא ולא נע,
 אין הוא תוהה מה כאן נמנע.
 אם המיינד יוביל אותך לישון עם פשפש
 אל תתפלא אם תחיה כטיפש.
 עקוץ ולחוץ ורב מכאובים,
 בטוח לגמרי שמצבך בן טובים.
 אך סובל אתה וממשיך לשכנע
 שיש מישהו, המשהו ממך מונע.
 סכין בלתי תלויה, רק אמצעי,
 זוכר אני את סיפור יצועי.
 משכתי אחת מפינות הסדין,
 והפינה הנגדית לא נתנה את הדין,
 החליקה החוצה והסדין התקפל
 וניסיתי בכוח סדין מתפתל
 למשוך שיכסה את כל היצוע
 סדין עקשן, זה לא בר ביצוע.

אך המיינד ניסה במיני הדרכים
 כי הרי לימדו שתמיד מוכרחים
 לפרוש כל הסדין לשינה ערבה
 ואני כבר מותש מאותה מריבה.
 או אז נפלתי שדוד
 נכנע על כורחי למאבק האבוד.
 בבוקר ניעורתי אחרי שנת ישרים
 לגלות סוד חיים אשירים.
 עם סדין מקומט ומזרן לא גדול
 מגולח למשעי, ומוכן כבר לחדול,
 מהוליך אותי המיינד שולל,
 אחרי תבניות שבין אדם לחלל.
 כי המרחק עצום בין הגוף כנווט
 לבין המיינד שטס בנתיב מעוות.
 כבר שמעתי סיפור על אינטיפאדת יחידים
 מתנחלים, שמאלנים, קיצונים שודדים.
 באיזה סיפור אתה נבחר לשייט?
 איזה סיפור אתה בוחר לאיית?
 סכין חותך עור, גלב, מחבל, מנתח,
 אדם פה קיים והדם אך רותח,
 בעצם, לא רותח, כשלושים ושבע המעלה,
 הינך מרתיחו למטרה נעלה?
 כי הגוף יודע לווסת את החום
 אך כמה מאמץ נדרש בסוף יום?
 לקרר דם רותח מעל הנדרש
 כדי להקים פה בית למדרש?
 אל יקומו נא כעת "חילונים"
 כי בית המדרש הוא רק סוג של פנים.
 כמו סכין, תלוי יד נאחזת
 ואם גם בכ המציאות כך אוחזת,
 אולי יתמזל מזלך ותתעורר לגלות
 שהגוף מסוגל ללא שאלות,
 ללא מילים וללא תארים

לנווט במרחב, כן, גם בין ערים.
אך אם המציאות היא אשמה,
בהצלחה בחיפוש אחר נשמה.
אז מה המשל ומי כאן מושל?
מי כאן צולח ומי כאן כושל?
שים לב כעת מה עושה מחשבה
לאן "משתייך" אתה כתשובה,
למשחק של מילים, מתנחל, דתי, שמאלני, חילוני
גבר, אישה, מפורסם או פלוני...
האם אתה באמת כך שייך?
או חופשי אתה מכל מה שנייח?
כי בורא עולם מעלה לך דמות
אך האם זה אתה הוא כליל השלמות?
מה אתה מכליל ומה אתה אוסר?
ואם אתה שלם, איך האחר חסר?
הרי הינו חלק מתצריך אליו אתה שייך
ואין זה אומר תמיד להיות מחוייך.
אין זה מעיד גם ההפך להיות,
וכן, זה מעלה תהיות...
אם תמשיך להיות כלוא מחשבה
תגלה שמאסר עולם זו לא ממש ישיבה
כי מאסר מייסר ארוך כפל כפליים
הוא לתת לגוף לחיות בשוליים,
ולהאמין לכל סיפור, דעה ובדיה
על אם נוצרית, מוסלמית, יהודיה.
אם היא אם היא אם
ולכל אחד שם תואם
שאותו אפשר גם להחליף ולשנות,
אך האם עוד מלא אתה טוענות?

טונה כסף ואין לי זמן
הבגרות שלי תלויה ברן
שלוש שנים, צבא אל-חזור
לשאול יום-יום, האם לחגור?
בכיף שלי אני עושה, לשון סגי נהור
"דופקת איחורים..." , אני ממשיך לדהור
"פתאום היא משחקת אותה עסוקה טילים..."
"מה בית ספר למשחק? איבוד של תמלילים!"
ארבעה בני נוער על סף בגרות
"היא מזיינת את השכל!" , משחק של תחרות.
הוא והיא, והם ואלו, עולם של אחרים,
חינוך בשקל, דולר, יורו, הם כלל לא בוחרים.
"יום אחד, תגידי, את חולה!"
"יום אחד, סָפֶר, זה בגללה!"
"תגידי, מצטערים, זה כל הבלאגן"
"הקשיבו, היא התחייבה", אמר ילדון נרגן
אין אשמה ואין כל שטות, הבל הבלים
וכל עוד להבין תטרח, תמשוך בחבלים
שאותר ימשכו, ניוטון אמר בחוק
אמשיך להתבונן כך, קרוב, אבל רחוק,
כי לא נותר לשנות אף לא פיסה
אף אם מולי נפרסת כך אותה עיסה.
בליל של מילים, כן, גם אני חוטא על סף
בלהיות בן אנוש, בן יעד רב נכסף.
ממעגל קסמים, ממעגל של אשליות
לא תמיד ניתן לצאת, וגם פְּיֹות תלויות
בבני אנוש הולכי שולל אחר המאָחֵז
ולעיתים מגיח לו אחד קוסם פוחז,
סוחף קהל, סוחף המון, בתחבולי תנועה
והעיניים לא רואות כי כל אחת כנועה
למתרחש מחוצה לה, לאשלית עולם,

ותם, רשע, חכם והשואל כך את כולם
ימשיכו להגיד ולהנציח כך את הכבלים
הרי כבר נאמר, זה הבל הבלים.

זוג זקנים יושבים על ספסל חצי עיגול, אמפיתאטרון.
 "להתקשר?" שאל הזקן.
 "מה תתקשר? יום שבת!", עונה הזקנה.
 "טוב, נו, חוזרים הביתה?" (הוא)
 "תראה, הם חוזרים משיעור." (היא)

אנשים חותרים על גלשן
 בשורה אחידה.
 שורת תלמידים צייטנית.
 "נאכל מרק רגל? נראה חדשות?" (הוא)
 צופים למרחק, לנעשה.
 זוג זקנים אחר הגיע והתיישב.
 "אנחנו מוזמנים לארוחת בוקר." (היא)
 "נלך?" (הוא)
 "לא יודעת"

שני זוגות ופרדים, יושבים נפרדים.
 ביחד? בזוג? בנפרד?
 "הביתה?" שאל הזקן הראשון.
 "מממ..." עונה זקנתו.
 הוא שולח יד מחבקת מאחוריה.
 היא מפהקת.
 הוא משיב את ידו.
 משוחחים על מכונת כביסה, על חדר עבודה.
 "אני רוצה מעלית טובה!", מעדכן הזקן.
 "מה מעלית?" משיבה זוגתו.
 "טוב, אם אין מעלית, אעלה במדרגות", הוא נכנע בזריזות.
 קולות של אנגלית של אמריקאים.
 שפה אסיאתית חולפת באוויר.

שיחות על דא ועל הא.
כך יושבים להם זוג זקנים על ספסל.
"טוב, שנלך?", מציעה הגברת וקמה.
הוא יושב, מהרהר, וקם לבסוף.
זוג? או פרד? ומי העקשן בסיפור?

(10-6-17, 9:30)

זוג זקנים עובר שולחן,
 "הבה את המקום נבחן".
 עיראקי ופולניה, בוקר של שבת
 מנקה שולחן אותה הבת
 שבאה לעשות משמרת
 מלצרית ביום, בליל שומרת.
 דור חולף ודור המשך,
 מי כאן בחוטים מושך?
 הוא ממאדים והיא מארץ
 בה כל אחד הוא סוג של שרץ
 לא טוב, לא רע, ולא תמיד מקסים
 המחפש אחר ניסים
 נפלאות, אגדות, קסמים
 תחילה יוציא הקיסמים,
 כי בין שיניים משהו תקוע
 שעה או יום, אולי שבוע.
 אחרי שיישלף בן הפוחז
 בידי קיסם שבו אווז
 ומבדיל בין חול לקודש
 כי אי אפשר לסבול כבר חודש
 עם ירוק עז, מר ומקלקל
 אשרי מקלון אשר מקל.
 כך יוצא מקל מבין גלגל
 ונמשך מסע במעגל
 בין נס לבין כוס תה
 תלוי מה אדוני שותה.
 הוי, כוס קפה, כוס הפלאים
 בעולם מלא טלאים,
 טלוי שלם, פיסה פיסה

בו כל ילד כבר ניסה
למתוח את הגבול
של אותו הורה חבול.
כשאך יוצאים השניים בצד המנצח
הקטן פתאום פוצח
בקול צוחק, המתחלף לו בצרחה
בעוד האם כמעט ברחה,
אך רגליה אספה ברגע
"הו זהו בני, ואין כל פגע!"
כך פלא עולם, חיי יומיום
על כוס קפה, חיוך של תום,
נוצר ובאבחה הוא נעלם
הכל שבור, הכל מושלם.
שֶׁקֶט? רועש? טבע עירוני.
באף אף לא עולה לו חרוני.
מסריח? נקי? עץ וכביש
עסק פורח או עסק ביש?
קפה ניתן ליד העץ לשתות
וגם הכביש מזרים אותות.
בְּמִצְרֵיִם הוא מופתים נתן
משה, יתרו ובת חתן.
ציפורה עמם יושבת יחד
לוגמים קפה נטול מן פחד.

(8-6-2017 08:45)

פנקס רושם, יומן מוכיח
 מראה נדיר, מפגש שכיח
 שוב, הלוך, הלוך ושוב
 כי לא תמיד מוכרח לחשוב
 על מה יהיה ומי חבר
 ומי בכלל עובר
 דרך מסך חלקיק בלתי נראה
 ביום שכלל אינו מְלֵאָה.
 לזמן, הקצב משלו
 וכך נהיה זה בגללו
 מהר, איטי, ארוך, קצר
 מתווה הוא לנו מה נוצר
 אך בל ניפול לאשלייה אופפת
 כי זמן נוצר גם בתבנית רופפת
 מקבל הוא יחס ממילות תיאור
 מאיר לנו אחד שיעור
 כמו אותו סיפור על תרנגולת ועל ביצה
 ועל עת היקיצה.
 הנני כאן ושם אינני
 ואף עם זאת נמצא עודני
 פה, ושם וכאן כמו כן
 הכיצד זה ייתכן?

(8-6-2017 9:25)

כך על כוס קפה
תוהים הם מה יפה,
"סליחה שאני משגע אותך...
אבל כרגע אני מוכרח
לדעת אם הלז יותר קָבֵל
זאת לא נשמע בכל תבל
האם קופחתי עד הלום
ואם כבר לא נותר לחלום...
כי אם כן, עליי לדעת
כי דעתי תמיד נוגעת...
שכחתי מה כוונתי לַאֲמֹר
כך דעתי לעיתים כחמור
נושאת אותי מתנגד ועיקש
ולעיתים נדמה אף טיפש.
אז מה הייתה כוונת המשורר?
שהגיע זמני להתעורר?
אבל הקפה כבר קר והמנה קטנה
ואשתי בינתיים נושאת בבטנה...
עזוב, עזוב, חזרה לקפה
אני עדיין תוהה מה רפה...
תוכלי את הקפה בין לבין להחליף?
בקרוב יוולד לו בן הכאליף
ואז להחליף יגיע תורי
כי בכל זאת יהיה הוא בכורי.
הקפה כבר קפוא, ואזל לי הזמן
צריך אנוכי לפגוש את... מה שמן?
אז איפה היינו? לאן דעתי נתונה?
את חייבת לשמוע על אותה חתונה!
חתונה לתפארת מדינת ירשאל

כי באותו יום בא הגואל
וחיבר במקום ביני לבינה,
זיווג משמים, את מבינה?
טוב, לעת גם אדמה חרוכה
ואש וגופרית, אך עודנה ברוכה...
רגע, אשוב לעניין...
כוס הקפה השלימה מניין...
אוף, התבלבלתי עם התפילה
אולי זו בכלל מחלת הנפילה.
אז מה כאן עיקר ומה כאן טפל?
מה כאן מואר ומה כאן אפל?
שדיים

הוא רואה זוג אל מולו.
גוף יפה, חטוב, התלהבות כך עולה.
כחלון ראווה, הסתכל אין לגעת.
את מבוקשו הוא קיבל.
על שפת היום, לבוש חושפני,
ומשחק החיים כך ממשיך.
כה פשוט להיכנע לאמת,
לראות בלי לגעת כעת.
הוא, לבל תיתמם, רוצה הוא לגעת.
אך חוש המגע אינו בתחומו.
הוא צופה מהצד בתחושות הנעות.
ראייה, כן, זהו חושו.
הוא מביט בתבנית שאך משתנה,
גדלים, זוויות, צבעים.
מזהה הוא אחד ומבדיל בין שני.
כל כך נהנה הוא לצפות בלי לגעת.
הם קופצים, הם עומדים, הם נופלים.
הם רכים, הם גדולים, הם שונים.

מדמיין הוא איך היה, איך יהיה
ורואה איך הווה.
כך חיים בשלום הם, שחור ואדומה.
הוא מביט מסביבו ואינו נענש.
היא דואגת לשאר, מנווטת מסלול.
היא יודעת מה טוב עבורה.
הוא מתבונן מתוך צוהר חדרו
אל הנעשה מסביב.
מוציאה היא אותו לטיול
אך מפעם לפעם.
כל חיים הם יחדיו בסיפוק.
הוא מתבונן בשדיים, והיא מחליטה בתחום הנגיעה.
אין הוא מעורב לגבי מי, מתי והיכן.
גם היא אינה יודעת, רק יודעת לכוון.
צמד חמד, מתבגרים יחדיו.
אולי יום אחד יפגשו בשחורה ואדום, ואף לאו.
בינתיים ממשיך הוא לצפות ביופיים המרהיב
של שדיים בכל הצורות ונותר לדמיין.
כה פשוט, איך לא סיפורו לו זאת קודם לכן.
המתן, התבונן.
התבונן והמתן.
המתן, המתן, המתן,
לבאות.

(27-5-17 08:00)

רצים ומתנשפים, רצים ומתנשפים.
ראש גורר גופה, גופה גוררת צל.
חוצים הולך ושוב, הולך ושוב.
יחיד, זוג, טריו, קוורטט, קבוצה.
מילים, שיחות ומחשבות. הם מתנשפים.
פעולות גוף, בוקר, שמש חמימה.
סיפורים בתנועה, סרט נע.
דמויות בכל מיני גדלים,
נעים על פס מפעל ייצור.
בובות על חוט, בובות אלחוט.
קופסא רוטטת ביד רפה,
רפה מאחיזה בחיים, אוחזת בקופסא בכוח,
לבל תיפול קופסא רפה ויתנפצו כך חלומות.
אה, אה, אי, אח.
שואף, נושף ומתנשף בקצב לא סדיר.
זיעה נוטפת על הגוף המאומץ.
סל"ד גבוה, אין מקום למחשבות, המכונה רותחת.
נסיון בריחה רגעי מכלא אל-בריחה.
דמיון שווא, הזיות, אשליית החופש הרגעי.
ככל שהם בורחים, חומות הכלא אינן נעלמות.
אסיר פוסע ברחבת חצר בשעת הצהריים.
בערב ישוב כנוע אל תאו.
ימרר וילין על מר גורל.
יאכל ארוחתו, ילך לנום.
יחלום כי החומות נמוגו.
בבוקר יום המחרת יקיץ שוב משנתו,
יפגוש שוב בחומות הגן.

תיכון כך מחדש תכנית בריחה.
ברם, ראשית יגש לארוחת הבוקר.

הייתי בן שש או שבע
 בקושי מטר ורבע
 אולי טיפה יותר
 אך גם היום לא הייתי מוותר
 על להיות הנמוך מכולם
 כי תמיד הייתי מושלם
 גם אם חשבתי שלא
 זה לא היה בגללו
 כי הילד הגבוה בכיתה
 אף לא זכה להיות איתה
 עם הילדה היפה שבבנות
 והגעתי לאי אילו הבנות
 כששמעתי שבי היא מאוהבת
 וברגע של ילדות שוֹכְכָת
 סיפרתי לכל הבנים
 והילד המציק לה צחק בפנים
 איתי יותר היא לא החליפה מילה
 ואני האמנתי שהכל בגללה
 שהלב שלי שבור בגיל כה צעיר
 אבל למדתי על הפה המהיר
 ושאני מושלם כמות שאני
 נמוך קומה, שבור לב ודברן הנני.

(18-5-2017)

פעם חבר בבריכה טבע
ואבא אליו זינק ומיד קבע
"הוא יהיה בסדר, אין כל חשש!"
ואני כה נרגשתי, אבא שלי ממש
גיבור ומציל, קפץ לעזור
סמכתי עליו אם המקרה יחזור.

ליזום, לגזום, לשמור
נמאס לעבוד כמו חמור.
אך המיינד רוצה ורוצה ורוצה
ולכן הוא תמיד אינו מרוצה,
ובמרוצת השנים נחלש כך הגוף,
והמיינד עוזדנו חולם על לעוף
ובן רגע נשבר המקל
ויותר כבר הגוף לא נוטה להקל.
או אז נפתח צוהר קסום
ולפתע אין הנתיב עוד חסום.
כניעה מוחלטת לגוף, תהליך החלמה,
בעוד המיינד נכנס למצב השלמה.
עם זאת אינו מוותר וממשיך לנסות,
אך לגוף כבר נמאס להמשיך לכסות
את התוהו ובוהו שהמיינד יצר,
אז המיינד נכנע אט אט למוצר,
שנועד את שניהם בביטחה להוביל
ולצעוד יחדיו כך תמיד במקביל.

Side Slide

(12-5-2017, 13:00)

I am left left,
right were I was right,
to write about life's theft.
I am in the middle,
right to Tweedledum,
left to Tweedledee.
One whispers on my left ear,
another shouts into my right.
Which is which?
Whom guides me to the witch?
Right, left, left, right.
Right? wrong!
Try again to break the spell.
Breakfree, breakthrough,
it's breakfast time.
The clock is ticking - Now!
Yesterday, tomorrow, Wow!
To lose the way so easy is.
Hence righteous men,
are history's leftovers.
So may be it,
uptight and tensed,
and in a moment loose.
You hold the rope at both ends,
the end is near,
so is the beginning.
No magic, perhaps a trick.
merely morning's mirror routine.
To the front I look,

as I am behind.
I touch my left,
but it is right.
What is reality?
What is illusion?
Real or ill?
I close my eyes,
the dream appears,
and calling me "wake up!".
Eyes open reality says "sleep!".
I am in the middle.
the pendulum of "I"
is swinging side to side.
I see myself
on red coloured swing,
7 or 8 of age,
swinging back and forth.
On the 9th swing,
I am at 80 years of folly,
swinging in my armchair.
light coloured, brown-grey.
I swing from past to future,
then who is left right here?
Well, you must know
the feeling of sliding
in life's straight crooked
Path.

(25-4-17)

להיות תלוי,
להיות תלוש,
תלוי מתי,
סיכוי קלוש.
להיות הפוך,
תלוש,
תלוי,
אין שום סיכוי
אף לא קלוש.
אמור מתי
להתייצב
על הגרדום,
תלוי.
תלוי היכן,
תלוי מתי,
תלוש.
בת קול קטנה
המהדהדת,
רחש הקהל.
מופע מתחיל,
תלוי,
תלוש,
קלוש.
לוחות זמנים,
קבועים מראש,
קהל צופה
במתרחש.
ניצב במאוזן,
במאונך למאורע,

אך מה קרה,
מעוניינים הכל לדעת.
תלוי מה אספר,
תלוי על הקיר
מסמר.
ממתין לו למעיל,
צבעו טורקיז.
תלוש ממקומו
מושלך מעיל ברחוב
אפל.
סיכוי קלוש שיתלה
שוב,
ביראת כבוד.
תלוש משכורת
אחרון
בכיס מעיל
של הברון,
מסך יורד
כך על חייו.
כך מושלך
גרעין קלוף
ועוד אחד
שם בסמטה צרה.
שאריות כיסוי
בושה,
ללא תחושה.
נשף מסכות
עתיד לו להתחיל.
מי יחשוף,
מי ייחשף,
תלוי בנסיבות
גורל.
כותרות מחר,

תלויים הם בכיכר,
סיכויים קלושים
למחטרים קלים.

(6-4-17)

הפחדים לא שלי, הפחדים לא שלה
אך כל אדם מחפש אמתלה.
בה יוכל לתלות מעשיו
מן הפחד האוחז בו עכשיו.
האם הפחד קיים? ממשי?
או האם הוא פרי ביאוש אנושי?
כשאתה מגלה עצמך ומודע,
הפחד הופך כך פשוט לנודע.
ניתן להבין מהיכן הוא מגיע
ולאלו מהם הינך אך פגיע.
אך בהעדר אותו כלי פשוט
כל בן אדם יוותר כקישוט,
ופחדים ריקים, פחדי סרק
יביאו אותך לחשוב, "אילו רק..."
ובו במקום אינך כאן נמצא
כי אם בדרך נטולת המוצא.
אין זה לומר כי רע הוא הפחד
ומאידך גם כי טוב, לא נאמר זאת יחד.
רק אחזור ואשאל "האם הפחד שלך?"
והאם כלל יודע אתה מי כאן מולך?
כשאתה משים מבטחך באחר
הפחד מגיע חיש קל ומהר.
הוא דואג אותך להפחיד
עד אשר תגלה כי אתה היחיד
היודע ומכיר את עצמך, ובכלל
כל אחד בעצמו הוא תרכיב משוכלל.
עד אשר לא תיכנע ותקלוט
שאין כבר ברירה ותסיר את הלוט,

אז הפחד מודעות לא יביא
ואתה תמשיך לחפש פה נביא.

(30-3-17)

מרגיש בנוח ולא שייר
 אמר הֶלֶךְ המחוייר.
 אשב בגפי בתוך המסעדה
 אנשים בחוץ בסביבה אבודה.
 אין זו אמת בהכרח,
 ייתכן וזה רק אני שמוכרח,
 ללכת בדרכי, בדרכי הגולה,
 בנתיב מתפתל נטול מטרה נעלה.
 מפלס לי דרך ביער עבות
 של המון אדם ומילים נבובות.
 לא שהמסר שלי רם ונשגב,
 ואין אנוכי מפנה את הגב
 לְחֶכְרָה, לאנשים, לסביבה,
 לתנאים סוציאליים ולאישה חביבה.
 אני פשוט מסוקרן מהגוף הקטן
 ומהכוח הרב שלי הוא נתן,
 כשאך נכנעתי ונתתי לו להוביל,
 להצביע עבורי וללכת בשביל.
 או אז הנוסע שבי שב לאחור
 ויכול להרגיש כמו ציפור דרור,
 לעוף ולשוטט במרחבי הדימיון
 ולצפות בַתבונה עולה מטמיון.

(26-3-17)

מין תחושה של עייפות, של עצבות
מושכת את כתפיי פנימה ולמטה.
כבדות של אמצע יום
כך בלי סיבה ובלי מסיבה.
"My Funny Valentine", צ'יט בייקר.
לא חסר דבר, לא שמש ולא חום.
מותר וגם אסור, קבוע אך גם משתנה.
לא חסר דבר וגם דבר לא ייחסר.
רק אני ו , ...רק אני ו...
מי זה ו ? ...אני.
רק אני ואני,
ברגעים שכמות אלו.
יום חולף ויום עבר,
יום אתמול ויום נשאר.
יום אינו כמות האחר,
היום איננו ממהר.
כך מתחילה לה עוד שעה
של תחושה קצת לא קבועה.
רק אני ו...
אין דבר או סתם שום כלום.
רק אני.

Maybe

(23-3-2017)

Maybe baby, maybe no.
Maybe tomorrow, I don't think so.
Maybe is not Yes
Maybe is no bless
Maybe it is what it is
Maybe may not ease
Maybe No
Maybe can show
That it's ok to not know
where the wind will blow
and as the theme will grow
the rest you'll throw
out and away
one day.

Sometimes a bit different

(6-3-2017)

Thereafter that day, tomorrow has come
Occasionally happens and his late to a some.
It may just occur when he glanced behind
unexpectedly there's a pit of a kind.
Yet he marches now vigorously ahead
and it seems as if years have past thus instead
and the same ol' pit way back then
appears as a dot, vaguely of when.
As he reflects on that same event
a light bulb pops and it's clear what it meant.
Though it seems rather different in form
how that person, fast as a storm,
walks nowadays in a pace not alike
forever a martyr riding his bike.
Over one pit he skips, on another he stumbles
investigating his life as he roughly mumbles.
Shares with those who invite
how the pit should be crossed from the right.
Since he's resilient for bruise
honestly, just adapting his cruise,
and as the story he tells
one's digging a pit of all hells.
However, for now this story will end,
he goes out looking to improve life's at hand.

27-2-2017

היום שאחרי, מחר הגיע מהר
קורה לעיתים והוא נוטה לאחר
ייתכן וזה מתרחש כשאני מביט לאחור
ולפתע מאחוריי נפער לו כך בור
אך אני כבר צועד לי נמרץ לפנים
ונדמה שחלפו אך כבר כמה שנים
ואותו בור שנפער לו אי אז
נראה כנקודה במרחב המרומז
ובעודי מהרהר על אותה חוויה
נופל אסימון ויוצר הוויה
שנראית כה שונה, כה אחרת
איך אותה דמות ממהרת
הולכת היום בקצב שונה
אך תמיד בדמות קדוש מעונה
שעל בור אחד מדלג ובאחר מועד
וכך את פרטי חייו מתעד
מספר לכל מי שמזמין
איך את הבור עוקפים מימין
כי חבלות מסוגל הוא לשאת
מסתגל לאיטו לזו האמת
ובעודו את הסיפור מספר
מישהו בור נוסף כבר חופר
אך לפרק זמן זה, ייתם הסיפור
יוצא הוא החוצה לחפש עוד שיפור.

Be Full a Girl

"Beautiful Girl", that's what she said.
Beautiful girl, what can I add?
No more color, no more tone,
I haven't left you all alone.
You're in safe hands, of that I'm sure.
For Life's deep problems, there is no cure...
but time and patience, perhaps rebirth,
we keep on rolling on this earth.
In one form or another,
changing my costume I would not bother.
Beautiful girl, stay where you are
I promise you, I'm not that far.

Price of our Kiss

(14-1-2017)

Leila girl, perhaps one day we'll kiss.
Now there is nothing to miss.
We will meet, of that I'm sure,
there's only time to endure.
It is simply not our time to meet
but human walls cannot defeat.
Eventually, they're bound to fall,
when you might call
"Daddy, are you coming? where have you been?"
Behind that wall I was unseen.
I came for you some time before
as I was tested deep down my core.
My outer shell was shaken
while the core began awaken,
and I wait now for you to voice.
This time there is no other choice.
When we'll meet it will be right,
I never meant to have a fight.
I wanted you to be at peace
even at our price of kiss.

I am waiting (Leila)

(13-8-2016; 15:30 Amsterdam)

Leila, I am waiting,
for the unknown to come.
Leila, I am responding,
maybe, one day, mom...
Well, it is out of my hands,
that past, left behind.
I am coming with no demands.
No need to rewind.
It is not about a clean sheet.
Leila, with this self love,
we can genuinely meet.
No force, below or above,
can prevent the reunion,
nor what nature has planned
it is all about honest communion,
our inner authority shall never be banned.
No matter which type,
we are all here to wait.
Hold on to the hype,
don't fall for the bait.
I'm here to respond
and you're here to inform.
We're already in bond.
Let the program perform.

Mind Demotion

(13-8-2016; 16:30 Amsterdam)

Busy, busy, busy,
that is not always easy.
Not moving towards...
nor awaiting rewards.
Simple, complex, simple
It's been reduced to a pimple.
But it is still there.
It is going nowhere.
Talking, talking, talking...
It's repeatedly been mocking
of the simplest of a sound
that is so deeply profound.
So talk, talk, talk,
you no longer walk.
You no longer choose.
You no longer abuse.
It is all about form
and you crawl like a worm.
But you're powerless now
and you're still asking, how?
The answer was never yours
and you knew that, of course.
However, you still make a shot
though you're not
here for that,
though you wore on that hat.
Well, helpless and incompetent we are.
You realised you are not the star.

Now it's in the hands of a growling machine,
and you are demoted to research in between.

Time-less

(April 2016)

Updated on 25-03-18 13:10

Time to see you
Time to **(end)** end-ure
Time to hear you
Time to **(end)** end-eavour
Time to smell you
End-less Time
Time to touch you
End-ing mime.
Your Time
My Time
Our Time.
Our, Yours, Mine.
Six, Seven, Eight, Nine
One, Two, Three, One
One, Two, Three
Your Time
My Time
Our Time
We're Free!

Time-less (Original)

Time to see you
Time to end-ure
Time to hear you
Time to end-eavour
Time to smell you
End-less Time
Time to touch you
End-ing mime.
Your Time
My Time
Our Time.
Our, Yours, Mine.
Six, Seven, Eight, Nine
One, Two, Three, One
One, Two, Three
Your Time
My Time
Our Time
We're Free!

Man Plan

Make a plan
Be a man
Forget your dream
and wipe that cream
Grow up
Stand up
for your belief
despite the grief
Get a hold of yourself!
Know yourself!
Show yourself!
Don't sell yourself
for free!
put a tag
on your own bag
Find a wife
and live your life
Study, be educated, learn
So you can always earn
enough to make it through
and one day you'll find it's true
that you know shit
but you know it all,
and what it takes to hit a wall.

Child Simply Play

Child play, go along,
you haven't done a bit of wrong.
Child play, go alone,
learn to balance on your own.
Child play, turn astray,
fail miserably if it may.
Don't join the adults' game,
where it is all about the fame.
Don't adopt the adults' shame,
when they get lost about the aim.
Do you know yourself? Really? True?
Don't give a reason why you're blue.
Be like the colour of the sky,
there is no need to reason why.
You know, just let it be.
Do's and Don'ts are not for me.
You can ignore all what I say,
and maybe, Simply Play.

Bring me back to the hole

I was born into this world
so tiny and all curled
to forget everything I've ever known,
out of a washing machine I was thrown.
Helpless and fatigued,
hungry yet intrigued.
"Open your eyes, little boy!",
exchanged hands as a toy.
I can't return.
It has to burn.
Stunning light, "Bring my hole back!"
"Don't grab me as a kitten in the neck!"
I know nothing, I thought I knew.
New experience, I have no clue.
Who is who or what is what,
if it's cold or if it's hot.
I was born to re-live it all,
the pain the pleasure, big or small.

Silent Dance?

When I dance the silence is.
They started speaking, broke the ease.
I keep on moving and shut up,
too much talking could spill my cup.
Wait, be patient with spoken words
as they're invited they'll cut like swords.
But we are accepting abysmal noise
instead of teaching our own boys
to be quiet and respond,
to break the bond.
With what we know,
we cannot grow.
Abandon all that hustle.
Go build a castle
in the sand
upon the land
and watch, observe, just look,
how the wave just took
what you have known
while the wind has blown
the little last old grain
at the precise moment you felt pain.
When you dance the silence is.
The words are not to please,
you or me or them.
Dear Sir or Ma'am.

My Truth Alone

All we try is how to learn
how to earn
How to burn
everything in it's turn
Forget all that's true
new truth to brew
Mix and stir and taste
How I create my own waste
My self-created trash
is better than a mash
of what others stuff in me
as I pretend to be
so close to them
having no stem
of my own
alone.

Last Chord

I'm done writing, the words are gone
started playing, the sounds are on
one language replaces another
she chooses, I don't bother
When to begin and when to end
how to direct life's demand
Dramatic finale, let the crowd be dared
I face no challenge, I am never scared.
Just let me later sleep
on my tongue the pill please keep.

פוגש בחורה מבוגרת
אני אוהב להרגיש קצת אחרת
ילד קטן, בעולם של גדולים
מנסה להבין, אבל יש הבדלים
"אתה לא תבין, אתה עוד לא בגיל"
בעוד כמה שנים הכל יהיה כרגיל
אני ממשיך לנסות לכרסם את הפער
להיות בוגר אחראי, חד כמו תער
נטול כבר תמימות, טיפה יגע
והיא אותי ממשיך לשגע

She

I meet an older lady
I like to feel the difference, baby
a little boy in a grownups world
Trying to comprehend, but I misunderstand
"You can't figure it out, you're not in that age!"
In a few years we'll be on the same page
I'll try and bite through the gap
Responsible adult, blade sharp a chap
that is not so naive, a bit worn out
and she'll continue to drive me about...

Vague yet Clear

A cloud of smoke, yet vague.
A smile hidden behind.
A blond hair, the lips.
"I don't want to commit", she said.
Flustered as I was...
Cluster of emotions...
"Can you keep the window open?"
"I need a bit of air"
"Sure." She opened quickly.
As I left out the door.
Traces of silent footsteps.

ילדתי, כתבתי לך שיר לא ארס
ואותו ההרס הציף את גופי.
ושצף וקצף כל נים וכל עורק.
והייתי מסוגל לו, ילדתי.
ואותך לא ידעתי. על מה ולמה?
ואת עור הנחש לא שלי, השלתי.
ונגליתי עירום וערייה, ילדתי.
ואת באת כביום היוולדך,
עירומה, לבושה עור מכף רגל ועד ראש.
אז נשמתי לרווחה, ושיר הערש,
אותו שיר, הנחתי בצד.
אין בו צורך יותר
כדי להרדים...
לא אותי, לא אותך.
חיים אנחנו.

שיר טרם ילדה שעוד לא יסופר
וכבר נודע לו בכל הכפר.
ואנשים היו לוחשים בוחשים
כלאדם וחווה היו נחשים.
והקנים והסוף זימרו בלי סוף
על טרם ילדה, עטורת המחשוף
כי לאן שתלך, וכל מקום בו הייתה
שם צייצו ציפורים, הקְצַעְקָתָה?
והיא בטרם, כמעט, רק עוד לא...
וכך התהוותה דמותה אל מולו.

YOU

I have no girl, I have no daughter.
I have you.
And you are not to be conceived.
Not by any paradigm nor by any belief.
And you come to me, and touch me.
"Father, you shall name me."
And I named you - You.
As for me you are you.
"Father, what am I?"
I shall not be able to answer You.
You, shall find and lose it.
again and again.
"Then, Father, who are you?"
For you, I am also you.
And for me?

9-1-2016

הייתי משתף אתכם בכאב שלי
אילו יכולתי לתת לכם לחדור מבעד לשיריון שלי
אך את השיריון הזה לא הצלחתי להשיל
ובעודכם מתקרבים וצוחקים
את השיריון שלי אתם חווים
וכשאסיר את השיריון
גם את הכאב תראו
ואז, או רק אז, אוכל לצחוק
כי השיריון כבד עליי

Armour's weight

I would have shared my pain with you
had I been able to allow you to penetrate my armour.
But this armour have I failed to shed
and as you nearing by and laughing,
my armour you are sensing,
as I remove my armour
the pain you shall see.
And then, oh only then, could I be laughing
for that armour is heavy on my chest.

(21-6-2016)

מאוד נהניתי לקרוא את המילים,
פשוט לפסוע בשבילים.
מחשבה יוצרת מילה,
קול קורא תפילה.
אוהב אותך אל גדול,
אפגוש אותך כך במשעול.
לא כי אני מאמין בך או שאיני
כי אני הוא אדוני.
רואה ואינו נראה, נעלם ותם
ולא תמיד משאיר חותם.
זוכר כיצד הגעתי, ולא תמיד לאן אני הולך
או מי בעולמי מולך.
אבל מחליף תשובה בשאלה ובתשובה
סתמית, רגעית, אך חשובה.
כך נוצר רגע, יום, חיים
ובאבחת סכין רואים,
כי כאשר אני כועס, אני שמח
וכאשר חוזר, מיד בורח.
שואף וגם נושף כך בשנית
אוהב, שונא, אך בו זמנית.
יום אחד אף תעלם לה המילה
אך בין לבין אגיד ובמחילה
כי השפה כה אהובה עליי
עד כי מצאתי את עצמי, אולי.

23-5-2016, 01:14

תהיתי מה לכתוב והאם לכתוב.
יש לי הרבה מה להגיד. תמיד יש לי.
אבל אני לא נלחם בטחנות רוח.
אין לי אג'נדה אחרת פרט לכך שאני ארגיש טוב ואחייה ואתה תרגיש טוב
ותחיה טוב.
לא מעניין אותי שיחות או לא שיחות. מפגשים או לא מפגשים.
כל מה שמעניין אותי זה לפסוע בדרכי. בדרכי שלי.
לגלות שהדרך בה אני הולך טובה עבורי.
במידה מסויימת "מפריע לי" שאתה לא שואל "האם טוב לי בדרכי?", אלא
אתה מוטרד מכך שאי אפשר להיות כמו "פעם".
אני אומר "מפריע" כי זה לא באמת כזה חזק.
המקום שבו אני נמצא היום, 8 חודשים הוא כל יתואר.
אלו תחושות שאני לא יכול אפילו להעביר אליך. או לאף אחד אחר.
וזה עוד "מהבור" שבו הייתי רק בקיץ האחרון.
לא מעניין אותי איך קוראים זה.
"העיצוב האנושי"
"גאיה"
"קאילאש"

"המיסטיקה של אבא עידו"
"היקום על פי אמא אורנה".

המדד שלי הוא הבריאות שלי. נפשית, רגשית, פיזית.
ובמדד הזה - אני בחיים לא הרגשתי אנרגיה כה מדהימה.
לא מעניין אותי אם יעניין אותך "העיצוב האנושי" או לא.
המקום שלך הוא המקום שלך.
המדדים שלך טובים לך?
הבריאות שלך? הפיזית? הרגשית? המנטלית? השמחה שלך? האהבה
שלך של החיים?
אלו טובים? דיינו.
המשך בדרכך ובידיעותייך ובהתמודדות שלך כמו שאתה מוצא לנכון מול
סובבך.
מולי, מול אנה, מול יוחאי, מול יואב, מול אדווה, מול איירין, מול גנר.
מול כל העולם.

אני כותב את המילים האלו מתוך מקום של אכפתיות.
אין עד שורה זו אזכור לתוכן של העיצוב האנושי.
לאיזה טיפוס אתה, לאיזה טיפוס אני. אני לא מדבר על זה עם מי שלא
רוצה לשמוע.
כל אחד והדרך שלו.
זה היופי שלנו - כל אחד מראה לאחר משהו שונה והחיים מסקרנים כך.
אין לי בעיה להיחשב כמטיף, כחוזר בתשובה או כל הגדרה אחרת.
תוויות אינן מעניינות אותי.
יש לי כוח עצום. עצום לאין ערוך.
ואת הכוח הזה אני מגלה דרך הידע אליו נחשפתי.

מספיק לי שאדע את הידע הזה ואחיה את חיי בדרכי שלי.
כן, קשה לי לא לשתף.
לא לראות קרובים אליו סובלים בדרך כזו או אחרת ולא להגיד שום דבר.
זה אני.
אבל אני לא נלחם עם השיתוף יותר.
לא מעניין אותי לשאול
"מה שלומך?" רק בשביל הנימוס,
ולקבל "לא טוב". לא מעניין.
כן, אני מאמין שאנחנו שונים.
אתה מאמין שגברים ונשים שונים?
אתה מאמין שאתה יכול באמת להבין אדם אחר פרט לעצמך?
אני חווה את הקצר בתקשורת בינך לבין רוב העולם.
אני זוכר שנפגשנו במאי אשתקד וגם היית ב mode של לא להבין או
להאשים את כל העולם.
אולי יש קשר לחודש מאי בשנה. אולי זה צירוף מקרים.
האשמת אז את אדווה, איירין, יואב, יוחאי, אותי, את אנה.
כולם מפרים את שלוותך ולא מבינים אותך.
בחודשים האחרונים גם יצא לי לדבר איתך יותר.
ויצא לי לדבר עם אדווה ועם יואב. עם יוחאי. עם איירין.
אני מתבונן במקום בו גדלתי. במקום בו אני נמצא.

החיים דואליים עבורי.
אין זה "טוב" או "רע".
נתת לי מה שנתת לי.
אני רואה כמה אתה מתקשה -ואני שופט, למרות שבהחלט ייתכן שאין
זה מוזמן כאן, אבל אני לוקח סיכון -בתקשורת עם משפחתך הקרובה
ביותר.
בלי יוצא מן הכלל. בלי יוצא מן הכלל.

עם כל אחד ואחד אתה לא מבין את התקשורת.
 אין שום קשר לעיצוב האנושי. שום קשר.
 מה לאדווה ולעיצוב האנושי?
 מה ליואב ולעיצוב האנושי?
 מה ליוחאי ולעיצוב האנושי?
 אבל יש לך ילדים מדהימים. אתה יודע את זה.
 ויש לך ילדים, כמוני וכמו שאר 3 אחיי, שמוצאים את דרכם באופן עצמאי.
 ואני יודע שזה כל מה שאתה מאחל לנו.
 מלחמות חוויתי מספיק בחיים.
 הרבה הרבה פחות מהמלחמות שאתה אולי חווית.
 אבל מספיק כדי לחוות שהספיק לי.
 אני לא הולך להלחם לא על הקשר הזה ולא על שום דבר פרט על החיים שלי.
 כן, אילולא לא היה לי אכפת ממך, לא הייתי טורח לכתוב אפילו את המייל הזה.
 אבל כן אכפת לי ממך. בדרכי שלי.
 כן מאתגר לי לראות את הבריאות המדרדרת שלך.
 כן מאתגר לי להקשיב לך. לאופן בו אתה מאשים את כולם ולא מבין איך התקשורת פשוט לא עובדת.
 אני זוכר שהלכנו ביער בהולנד לפני שנה וסיפרת לי על אדווה.
 סיפרת בכעס איך תוך כדי הריב ביניכם היא שלחה לך מייל שלתחושתך היה כל כך "לא אישי" במובן שלילי.
 מייל עם שיר ילדות שהיית שר לה.
 לא ידעתי אם לצחוק או לבכות.
 אני רואה את המקום שלך נכוחה.
 כבר סיפקתי כמה דברים קטנים לך, לאדווה ולעוז הרבה אנשים, עצות שנגזרות מהעיצוב האנושי.
 עצות שעשו טוב.

אבל מה? תרצה, תקח. לא תרצה, לא תקח.
 אני לא מוכר שום דבר ואני לא עומד למקח.
 אני מתנתק מהרבה אנשים מסביבי.
 החיים מסקרנים מדי עבורי כדי לבזבז אותם על שיחות חולין.
 אחד הדברים שקיבלתי ממך בין היתר.
 הסקרנות הזאת ללמידה, להתבוננות בחיים.
 לא צ'פחות של גברים או שיחות מוסך שחוזרות על אותם דברים מאתיים
 פעם.
 וגם יש דברים שלא נתת לי. ואני נדרש לגלות בדרכי שלי.
 המציאות עבורי אינה "טוב" או "רע".
 לא יעזור לי כמה אשפוט אותך או את אמא או את כל מה שקיבלתי.
 אז כן, זה דואלי. קיבלתי דברים נפלאים וקיבלתי דברים שאני שמח לשים
 בצד.
 אני יודע שאתה יודע את זה.
 כי גם כך קיבלת מהוריי. מספיק לחשוב על המכות שספגת.
 האם תיקח אותן כדבר טוב? מסופקני.
 אני זוכר כשהייתי בן 4-5 והיינו אצל סבא וסבתא בחיפה באורן 9.
 שיחקתי עם לחצן המצוקה של סבא.
 סבא התרגז ובא להרים עליי יד.
 הגנת עליי ותפסת את סבא חזק ואמרת לו שלא יעז להרים יד עליי אף
 פעם!

כך גוננת עליי וזה חרוט בי עד היום.
 וחרוטה בי גם הסטירה שנתת לי בגיל 10.
 וחרוטים בי זכרונות שאתה מלמד אותי כמה השפה העברית יפה
 וחשובה.
 ובד בבד, אתה מקלל בלי הבחנה ומשתמש בשפה רדודה ונוראית.
 חרוטים בי מריבות אין קץ עם איירין ואיך סבלתי בבית.
 וחרוטים בי זכרונות איך לקחת אותי לשאנן לשתות כוס תה עם חליל (זה
 שמו (?הבדואי).
 אני זוכר איך נהנית בארכיאולוגיה.
 ואיך סבלת (וסובל (בגניר.
 יש לך יכולת שכנוע עצמית מאוד גבוהה למה המקום שבו אתה נמצא טוב
 לך.
 לא משנה מה הסובבים אומרים.

וזה בסדר.
 אלו חייך.
 אתה בן 66 עוד מעט ואני מאחל לך כמה שפחות סבל בכלי הרכב שאתה
 נוסע בו.
 ולא נשמע לי כשאנחנו מדברים שאתה שובע נחת.
 אתה נושך שפתיים (או לא (ואומר "אני מתמודד".
 בהצלחה בהתמודדות האישית שלך.
 אני אוהב אותך כמו שאתה.
 עם העיצוב האנושי, בלי העיצוב האנושי.
 גידלת בן לתפארת.
 נתת לי חיים וזה מספיק לי). אפשר היה להכניס שיפורים בדרך, אבל אני
 לא מתלונן יותר מדי.
 אני לוקח את הנשימות שהפרחת בי יחד עם אמא אורנה ומעצב את דמותי
 ואת דרכי.
 אני אחזור על זה שוב.
 יש לך בן קטן-גדול, אגואיסט לא קטן, שאוהב את עצמו הכי בעולם.
 ומשם אני חווה את ההשפעה הנפלאה על החיים שלי.
 ועל אחרים.

אתה אולי חווה קצת, אתה יכול לשאול את אדווה, את יוחאי, את אמא
 אורנה, את איירין ואולי גם את עצמך.
 מה באמת מפריע לך בדרך שלי?
 יש לי תשובות.
 אני פה אם באמת תזדקק לי. אבל אני אתן אך ורק את מי שאני ולא
 מילימטר פחות.
 אני לא מתפשר בפן הזה יותר.
 אם טוב לך עם הפרפרים, אבא, זה נפלא.
 תעשה רק מה שטוב לך.
 אם הגעת עד הלום ואתה שומע הטפות, אני לא בוחר איך דבריי יילקחו. אני
 לא גורו, אני לא מומחה, אני לא מטיף ואני לא קדוש.
 אני בקושי יניב גנתון. בקושי.
 אני רק אומר שאני נהנה לא ליזום. טוב לי במקום הזה.
 האנרגיה שלי נשלחת רק למקומות הנכונים לי.
 זאת החוויה שלי בחודשים האחרונים.
 לכן גם קטעתי את השיחה.
 אין לי סנטימנטים או רגשנות יתרה.
 זה אני. לטוב ולרע.
 יש לך בן להתגאות בו, תבחר לעשות זאת או לא. כמו עם שאר ילדיך.
 חיבוק חם ואוהב.
 רק בריאות אבא,
 זה כל מה שאני מאחל לך.

אוגוסט 2015

אבא עומד מולי,
 אני עומד מולה.
 ניצבים בינינו...
 תהומות.
 מתבונן לתהום,
 מרים ראשי.
 הוא ניצב שם,
 כמו חיכה לי.
 תהומות.
 ניצבים בינינו,
 אין שם שום חומה.
 שחור ואפל ובלתי ידוע.
 כל כך מסקרן,
 והיא ניצבת מולי.
 מחייכת.
 אני מחייך חזרה,
 נטול כוחות.
 שמחה ועצב אינם מנת חלקי.
 תחושותיי קהו, אובדן חושים.
 הוא והיא ניצבים מולי.
 תהומות.
 נפערו כבר משנים עברו.
 ממתין בסבלנות שהתהום תסגר,
 אין לי כוח לדלג מעל התהום.
 אני חושש לקפוץ. לצלול פנימה.
 כבר עשיתי זאת בעבר.
 בסוף התהום מחכה הקרקע.
 אחרי שנוחתים, ניצבת שם תהום נוספת.
 היא ניצבת מולי.

תהומות.
 הוא ניצב מולי.
 וביניהם... ביניהם...
 כבר הייתי כאן.
 כבר ניצבתי על אותה הקרקע.
 כבר התבוננתי לתוך התהום.
 זוהי התהום שלי.
 איני מכיר אותה והיא אינה אותי,
 ואני מביט שוב מטה.
 שחור משחור.
 היא עדיין ניצבת מולי.
 הוא מתבונן בי.
 אני ניצב מולו ומולה.
 כוחי תש.
 אך עדיין עומד אני על רגליי.
 תהומות.
 לפתע אני חש בתהום ראשי.
 הוא והיא ניצבים שם.
 קר, חשוך ובלתי ידוע.
 אך עם זאת אין פחד.
 הוא ניצב מולה,
 היא ניצבת מולו.
 אני מתבונן.
 תהומות.
 מרים ראשי והתהום נסגרת.
 תהומות.
 ניצב מולה, ניצב מולו.
 תהומות.
 היא כבר מאחוריי.
 תהומות.
 הוא כבר אינו איתי.
 תהומות.
 אור מאיר את דרכי בעודי פוסע בשלווה קדימה.

תהומות.
אין שם תהום במקום בו הייתה.
אני פוסע שוב ומופתע לגלות...
תהומות.

כמו גל היא הגיעה.
כמו גל היא הלכה.
נשארתי לעמוד על החול
כפות הרגליים מטביעות חותמן
מביט אל רגליי
התבנית כה מוכרת
הסתובבתי לאחור
פניתי ללכת
צעד ראשון
החול החל קורס על טביעת הרגל
מכסה אותה אט אט
צעד שני
אותה תבנית, טביעה מתמוססת
חש את הגל הבא מאחוריי
שוטף את טביעותיי הישנות
החול אינו זוכר
טביעות ותבניות.

10-2-2016

חגוג כאילו כל יום הוא יום הולדתך.
כנולד היית כל יום מחדש.
סליחה, לא כל יום.
כל רגע.
ובקבלך דבר מה מאוהבך, בכל רגע,
הרי אתה נולד.
ולכן כל רגע הוא קסום.
הערך כל נשימה.
והודה.
לך בראשית.
ושנית לאוהבך.
ושלישית, לשונאיך.
ולעיתים הפוך את הסדר.
והפכהו שוב.
כי אתה, ואוהבך ושונאיך אחד הם.

Every day is...

Celebrate as if each day is your birth day.

As you were born each day anew.

Sorry, not each day.

Each moment.

and upon receiving each from those who love you, at each moment,
thou you are born.

therefore, each moment is magical.

Appreciate each breath.

And thank.

To yourself, at first.

and Second to those who love you,

and third, to those who hate you.

and at times reverse the order.

and reverse again.

For you, those who love and hate you are none but one.

(2013)

אפשר, כדאי, רצוי, מותר
הולכים ביחד בכיכר
נאלמים דום למשמע צופר
בעת השקט המופר
לא משמיעים הגיג, ולא נוטרים טינה
רק מחפשים את הפינה
לטמון ראשם בחול, עד יעבור הזעם
ולהציץ שנית עת יחלוף הרעם
כי הימים, ימי שנאה ופחד
שוחרי שלום (ומלחמה) אינם הולכים ביחד
כל אחד על הכורסא יושב
שולף לו שיר על המחשב

THE STREET

Hesitate a bit to be all alone, strawling slowly
start another morning longing truly
with one step and another unfolds the feeling
the hectic streets dissolve the shame
things are perceived differently
on a late breakfast
daily routine of people, curiosity increases
a woman with a black burned pot breaks eggs
different places make me happy
where was the embarrassment?
It's time to act!

קצת מהסס להיות לבד, פוסע לאיטי
מתחיל עוד בוקר בגעגוע אמיתי
עם צעד ועוד צעד נפרמת התחושה
הרחובות הסואנים ממיסים את הבושה
אפשר לראות דברים אחרת
על ארוחת בוקר מאוחרת
יום יום של אנשים, הסקרנות גוברת
אישה עם סיר מפוחם ביצים שוברת
מקומות שונים מסבים לי אושר
איפה היתה המבוכה?
הגיעה שעת הכושר

עמוד ריק, כך באמצע החיים
לא נעשו שום שינויים
לא קרה דבר מיוחד
לא פגשתי אף אחד
שצייר לי ציור ומילא את הדף
שעכשיו מתנוסס מעל המדף

Blank

a blank page, in the middle of life
no changes made, no need for strife
nothing special happened
have not held a hand
that sketched me a drawing on a that page
that now hangs on the shelf towards old age

יש אנשים יושבים על ספסל
 כך באמצע הבניין, עסוקים בכל מיני
 מי יודע מה ולמה, מה מוביל אותם?
 הם מסתכלים בתוך מכשיר
 נבלעים לתוך עולם של ריקנות
 מתוך אותה הריקנות, נפתחת
 הרגשה של שייכות, אני בפנים.
 אוהבים אותי, רוצים אותי
 אין לי רגע דל.
 הריקנות יודעת טוב מאוד
 ליצור מסך של ערפל
 צריך עורמה, הרבה חוכמה
 רצון וגם תבונה
 להתגבר על הגברת החמקמקה
 אל תחשוב שזה פשוט
 ישנן דרכים קשות
 אל תוותר, תפקח עיניים
 אולי בעצם תעצום אותן
 תריח, תגע, יש עוד חושים
 אל תברח לאותה אחת
 שלא לוקחת כסף
 אבל לוקחת יותר מזה
 לוקחת נשמות.
 בעצם מה אני יודע?
 שתה עוד כוס קפה.

Emptiness

There are people sitting on a bench
just like that in the middle of the building, busy in all sorts...
who knows what and why, what drives them?
sucked into a world of emptiness
from it, unfolds
a feeling
of belonging, I am in.
I am being loved, they want me
I have no dull moment.
The emptiness knows very well
to create a fog
one needs guile, lots of wisdom
will and sense
to overcome the slippery lady
do not think it is that simple
there are tough ways
do not give up, open your eyes
in a second thought, keep them closed
smell, touch, there are more senses
do not run away to the same lady
that does not charge
but charges more than that
charges souls.
Well, what do I know?
Have another cup of coffee

לא נכתב פה דבר מאז שנות השישים
לא שונתה ההיסטוריה אחרי הכל
המראות היו ונשארו אותו הדבר
האנשים הולכים באותם השבילים
רק מבפנים יש תחושה אחרת
המערבולת עושה להם משהו בבטן
הכל רק נראה אותו הדבר
אפשר לרחף, אפשר לעוף, כבר מותר.
לחשוב מחשבות על אהבה נכזבת
להתגעגע לריחות של בית.
שום דבר לא השתנה, רק אני.
אני סוגר דלת, פותח דלת.
בורח מחלום אחד ונשאר שבוי במשנהו.
זה הכל משחק של תחושות
אפשר שוב להרדם בחיק אהובתי. עצמי.

Change

Nothing has been written here since the sixties.
History has not been changed after all
The sights were and remained the same
The people walk the same paths
Only inside there is a different feeling
The vortex is causing them something in the belly
All just seems the same.
You can glide, you can fly, it is allowed
Think thoughts of long lost love.
Miss smells of home.
Nothing has changed, only me.
I close a door, open a door
Run away from one dream and stay captured in another.
It is all a game of sensations
I can fall asleep again in the lap of my beloved. self.

ילדים קטנים עם סבלנות אין קץ
יודעים הכי טוב לעזור בבית
אין תלונות, אין כאבים
יש חיוך, יש מרץ, יש יוזמה
מלמדים, לומדים, לשים, אופים
איזה אופי, איזו אנרגיה, חיים
בעיירה נידחת, בין גבעות ירוקות
פינה של אוכל קסומה ניצבת
משפחה שלמה מתרוצצת במטבח
אבא, אמא, ילד, קרובים
תיירת מציירת, אנשים אוכלים
"מה יש פה לאכול?"
פה טועמים את המהות
כאן תמיד שבעים

לא קיבלו אותי לבית הספר של החיים
טענו שאני לא עוקב אחר החוקים
זה צריך לבוא מבפנים, מרצון מבחירה
אין שום דרך, אין שום ברירה
מורד, שותה, שואף עמוק
למרות כל זה אינני שמוק
אני מסור, בחור מופנם
חי בשלום, בשקט, עם כולם
סקס, סמים ורוקנרול
זאת המציאות, אך לא הכל
החיים יפים, אמרו כך בקולנוע
נותר קפוא, מדליק מנוע
חוצה יבשת, ימים, ערים
אל בית הספר של העשירים

קצת שתוי, תחושה ברורה
שפה זרה, יש אווירה
מקום קטן, אנשים זרים
נותנים מקום לאחרים
אנשים ללא כיוון
נטולי צבע, נטולי גיוון
אלכוהול, סיגריות, ריחות שונים
קריצה, חיוך, קצת ביישנים
מילים פזורות בתוך חלל
איני מבין זאת כלל וכלל
קצת אחרת, קצת שונה
בתוך מבנה קצת משונה

דיסוננס קצת צורם, כמו איים בזרם
כתב או חשב ארנסט המינגווי
בפינה חשוכה, ארוחת בוקר זולה
משרבט כמה מילים על מחברת שורות קטנה
נשאר לבד בעיר לא גדולה
אבל ספוג חוויות, חיוכים וקולות
שום דבר לא נשאר תלוי על הקיר
התמונות בארגז, הבגדים בתיקים
שירה בקרוב תחבק את קיה
קיה תקפוץ משמחה ומגעגע
"אנו נתראה, גם אם יפרידו מרחקים"

בארץ זרה, במקום לא מוכר
לא נותנים לי לרגע להרגיש מנוכר
טוב, לא מנוכר, אבל טיפה חוצני
רוצה קצת אחרת בעולם קיצוני
מנסים להפוך את החוץ לביתי
אבל כל זה לא אמיתי
לא מסוגלים להתמודד עם אחר
לתת לעצמנו להשתחרר
לפקוח עיניים ולהביט מסביב
לפגוש ברחוב איזה סבא חביב

8.10.12

צפצופים באזניים, לכלוך על הגוף
תשוקה מתפשטת, איזה טירוף
רחבת ריקודים, קוראת לי לבוא
אף פעם לא חיפשתי את המחבוא
התחבאתי לפעמים בלי להרגיש
מסתגר וחושש, קצת לא נגיש
זה לא מרצון וזה לא מבחירה
אולי לא הייתי מוצר למכירה
בלי תווית, בלי מחיר, בלי עטיפה
עוטף אותי שקט על פנים של קטיפה

סיימתי לכתוב, נגמרו המילים
התחלתי לנגן, נפתחו הצלילים
שפה אחת החליפה אחרת
אני לא בוחר, זו היא בוחרת
מתי להתחיל, מתי לסיים
כיצד צריך את החיים לביים
צריך סוף דרמטי,
לרתק את הקהל
אין לי בעיה עם אתגר,
אני לא נבהל
רק תנו לי אחר כך לישון
שימו כדור על הלשון.

פשטות אפופה בעשן
נחשפת בבוקר של יום
אנשים הולכים בשביל
מתפתלים באותו המסלול
מובלים, מובילים, ממלמלים
רק התפאורה משתנה
הרים, ערים, נהרות, כבישים
חיות ומכוניות, ירוק ואפור
השחקנים תמיד אותו דבר
רק התפאורה משתנה

מותח את הגוף, מפזר את הקשיחות
מתעורר בבוקר לאותה המתיחות
זה עובר עם השעות, תמיד אותו דבר
היום מתחיל, בערב כבר עבר
בין לבין שותה, אוכל, קורא
כל יום אני בורא משהו חדש
מתוך עבר קיים
נסחף לי אל הים
נמוגה המתיחות
נשארה רק הפתיחות

9.6.12

עוצם את העיניים באמצע הרחוב
בעולם שלי אין רע וטוב
"הוא מקומי? הוא זר?"
אומרים לי שאני מוכר
אין לי בית מקירות, מלבנים
אין לי צורך באבנים
אצלי תמיד יש בית
יש בו חום
והוא איתי בכל מקום
אולי זאת הסיבה שאני זר
במסיבה הזו של העולם
זר בשביל כולם

מועד, נופל, כושל
לא מסתכל הצידה
הולך תמיד ישר
ויש ימים כאלה
הרגליים נתקלות זו בזו בלי הרף
מכה ברגל, סימן כחול ביד
אני בוחר להיות בצד

הולך בשביל המתפתל
אומרים זאת הדרך הבטוחה
אל תבחר בנתיב הקל
תתמודד, תתעקש, תגדל
כל החיים לפניך, כל הדרכים פתוחות
אבל רק דרך קושי, רק דרך מאבק
אני סוטה מאותו שביל מתפתל
מתמודד, מחפש את הנתיב הטוב
הוא המתאים לי, אינו מתעקל
אני בוחר בדרך הפשוטה
חיים ללא מאבק, חיים של צמיחה
אנשים על קונפליקט מדברים
עוצמים עיניים מול דברים אחרים

(31.3.12)

עיניים כחולות עמוקות
אזניים בולטות לצדדים
שיער מקריח, זו המציאות
להכיר בה ולשאוף לריאות
זה הגוף שבתוך הנשמה
או הנשמה החבויה בגוף
רואה לא כמו פעם, קצת מטושטש
עור מקומט, זה הגיל כך אומרים
שיניים הצהיבו, סתימות וחורים
אבל יש חיוך והכל כרגיל
אז למה תמיד סופרים את הגיל?

(25.3.12)

בִּשְׁקָט החיטה נעשית צהובה יותר
בִּשְׁקָט ההרים נראים גבוהים יותר
בִּשְׁקָט הנהר זורם מהר יותר
בִּשְׁקָט הרעש נעלם לו

23.3.12

כשצפוף בחוץ,
בראש תמיד פנוי
מחשבות, רעש, צלילים, צבעים
מתערבבים תמיד בעולם ראוי
כשצפוף בחוץ, אני מפנה מקום
לאוויר להיכנס, לחופש להתאסף
לכל אותם חיים לעמוד דום
להקשיב, להריח, לעצום עיניים
אין אפילו צורך להחזיק ידיים

13.11.2011

דווקא אחרי לילה של שתייה, לא מרובה, אבל מאפיינת. פעם ראשונה שאני מתיישב מול המחשב, מול מכונת הדפים. רגרסיה של אבולוציה.

כמה פילוסופיה, כמה פסיכולוגיה, כמה תאולוגיה רצו להן בשעות האחרונות.

מעבר בין שיחה עם חבר על נושאים שברומו של עולם –מי החליט מה הם נושאים ברומו של עולם ומה הם לא? לפעמים זהו נושא לדיון בפני עצמו.

מאזין ליהודים –מחזיר את עצמי לגיל 16. לא באמת 16 –רק האוזן מרגישה את זה ברמה קטנה.

העיניים נעצמות, הפה ייבש. שותה קצת מים, מקשיב לסטריאו. כמה אהבתי את הסטריאו הזה. לא המערכת, לא המוזיקה. פשוט היהודים. מי אמר שרק אנשים לובשי שחורים) שאינם חרדים (יכולים להקשיב לזה. לא מקשיב למילים. בשעה 4:30 לפנות בוקר, המילים לא משחקות תפקיד. רק האווירה, רק התחושה. הריח הלך לאיבוד בין ענני העשן של הברים, מהסיגריות של אנשים, המחפשים אנשים שידליקו להם את הסיגריה במקום להדליק את השיחה.

האש והעשן מחליפים את המילה והמשפט –את התרבות, את השיחה. כנראה שאין מה לעשות –פערי גילאים, פערי תרבויות, פערי מינים –כל הזמן... הפערים מפרידים בינינו.

כך נגמר הערב הראשון.

הערב הראשון המסמל את החופש הוודאי. החופש שיכול להתרחש רק מתוך שחרור מוחלט. מתוך אובדן חושים. מתוך חולשה. מתוך חוזקה.

Decide to start writing

Actually after a night of drinks, not much, but typical. How much philosophy, how much psychology, how much theology have been running around the past few hours. Moving between conversations with a friend on most important worldly subjects - who decided what are they and what are they not? at times this is a discussion on itself. I listen to the Jews (the band) - bring myself back to age 16. Not really 16, just feels like it, in a small scale. Eyes get closed, the mouth is dry. Drinking some water, listening to the stereo. How much I loved that stereo. Not the machine, not the music. Simply the band. Who said that only black clothes type of people (who are not orthodox) can listen to it.

I don't listen to the words. At 4:30 when morning rises, the words don't play a role. Only the atmosphere, only the sensation. The smell has gotten lost among the bars smoked clouds, from people's cigarettes, who are looking for people who would light their cigarette instead of lighting the conversation.

So ends the first night.

The first night that symbolized that ultimate freedom. The freedom that can happen only from utter liberation. Out of loss of senses. Out of weakness. Out of Strength.

Tangled Rope

Words get tangled
too much has been said
no tears are expressed
a dance, a smile, a touch
I could not shed a tear
the fire stopped burning
under the fire, you could see the cracked earth
and from a crack I noticed a plant, growing
above it, the burnt earth was black
and the green plant burst through it
it bear no longer flowers
it was just a simple yet strong plant
the wind could blow
but there was no flowers to blow away
the roots slowly grew deep and deep
as the roots grew below
the black earth turned brown
it was not for the tears
it was for the touch
I did not look anymore for colours
I closed my eyes
feeling the plant with my hands
the skin, the leaves
how deep rooted is it? I wonder.
I felt flowers brought the passion
but the plant itself needed no flowers
There was simplicity und acceptance
that it would bear no flowers.
Still it grows and grows.

Return Home

He is old now, still walking.
He frowns no more, he's free.
The playground that he once left
is full of children now.
They grow up as he grows old.
He found love, he looks no more.
The promised land is where he stands.
Turns his back, but not on laughter.
Smile spreads as he walks on by.
Recalls the face he used to wear.
"Home, let's go home.
Life's about to end...
for me, but not for them.
Come, come on.
Let's return home."

Home

Standing, moving, changing,
we walk alone to see.
If there is a place to play
where a child has been forgotten.
and through the cold pavements,
a crack expands and bursts.
It pushes us aside,
don't let the child enter,
into deserted land.
And so the child wanders,
turns his back on laughter,
grows up and frowns,
he looks for love
and in a sad face
return home.